

V povodí řeky Istros, která o mnoho století později dostane jméno Dunaj, panuje věk bronzu a zlata. A také jantaru, pro kupce od jižních moří vysoce ceněného zboží. Ale nejen pro ně. Do barbarských končin severně od Istru přijíždí trójský princ Podarkés. Je odhodlán získat zde poklad, kterým vykoupí rodné město z pařátů mykénského zabijáka Hérakla. Brzy se ukáže, že je to úkol nad síly jednoho muže.

Naštěstí Podarkés získává spojence ve válečníkovi Astériovi s tajemnou, temnou minulostí, mladé věštce Sýkorce, schopné mluvit s bohy, a také v udatném knížeti Sokolovi. Zdá se tedy, že bitva o poklad nemůže skončit jinak než vítězstvím. Jenomže to Podarkés ještě netuší, že do Istru vplula na útěku před kolchidskou flotilou černá loď Argó s palubou plnou nejobávanějších řeckých hrdlořezů...

Juraj Červenák se ve svém novém románu vypravil mnohem dál do minulosti, než jak tomu bylo ve slovanských eposech Černokněžník, Bohatýr a Bivoj. I tato hrdinská fantasy však zůstává spjata s našimi dávnými předky a českému a slovenskému čtenáři důvěrně známými místy. Také u nás totiž v době bronzové žili vladaři, hrdinové a osudové ženy, nápadně se podobající těm, jejichž příběhy zaznamenal Homér.

Doporučená cena
včetně DPH: 238.- Kč

Mediální partneři:

fantázia
pevnost

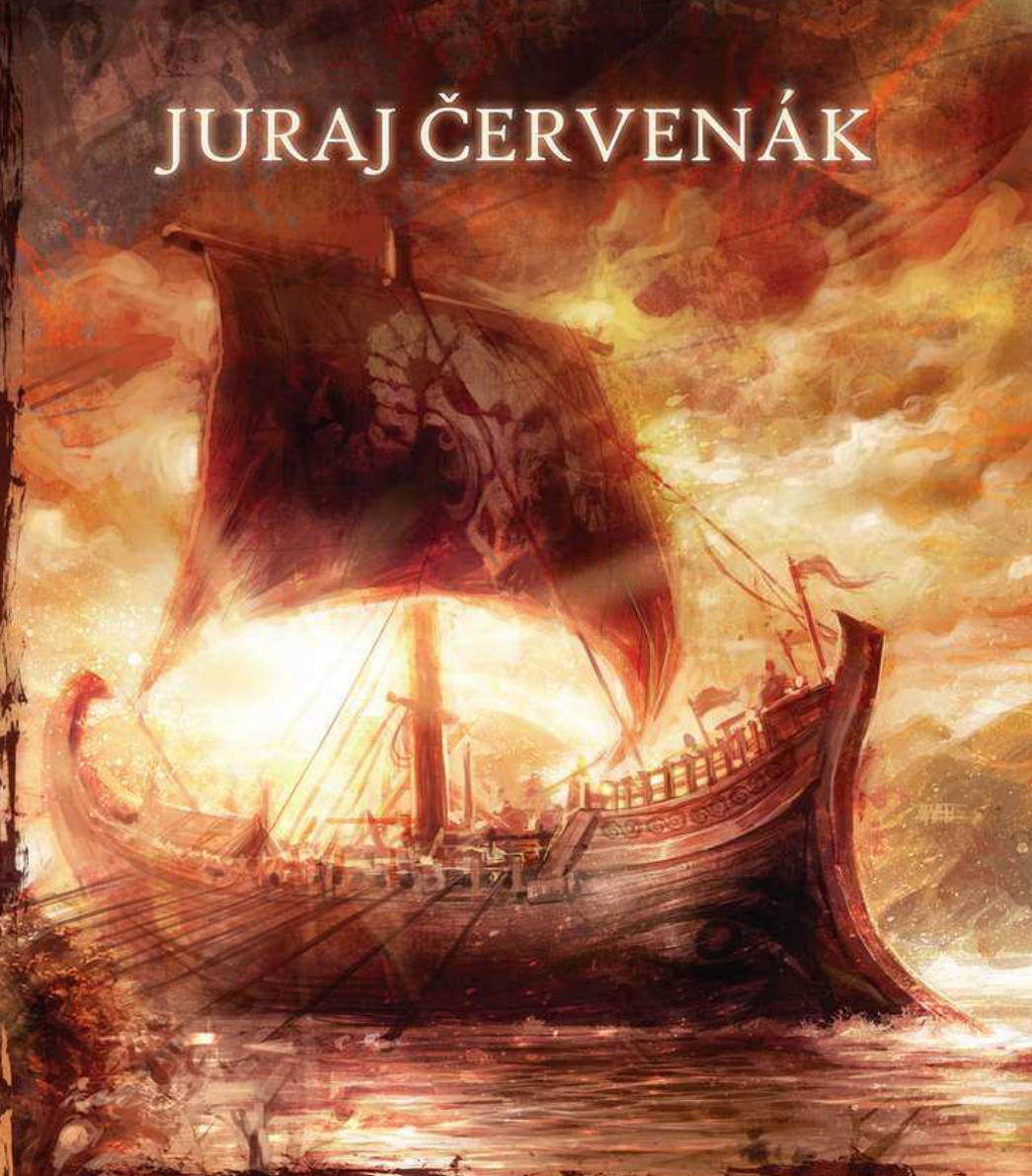

SEKERA Z BRONZU,
ROUNO ZE ZLATA

J. ČERVENÁK

JURAJ ČERVENÁK

SEKERA Z BRONZU,
ROUNO ZE ZLATA

Juraj Červenák

**SEKERA Z BRONZU,
RÚNO ZO ZLATA**

Copyright © 2009 by Juraj Červenák

Translation © 2009 by Robert Pilch

Cover & Illustrations © 2009 by Michal Ivan

For Czech Edition © 2009 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-86309-25-5

JURAJ ČERVENÁK

SEKERA Z BRONZU, ROUNO ZE ZLATA

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2009

Juraj Červenák
v nakladatelství Brokilon

Cyklus Bivoj

Bivoj běsobijce
Bivoj válečník

Cyklus Conan

Conan a dvanáct bran pekla
*Conan nelítostný **

Cyklus Kapitán Báthory

*Strážcové Varadínu **

Samostatné knihy

Sekera z bronzu, rouno ze zlata
*Kapka krve (sbírka povídek) **

** připravujeme*

<http://www.brokilon.cz>
<http://www.cervenak.sk>

PŘEDMLUVA

Tento příběh se odehrává v mladší době bronzové (kolem roku 1200 před Kristem) v povodí Váhu, Nitry a Hronu a na výběžcích Trábeče a Považského Inovce. V té době šlo o neklidné styčné linie velatické, čačianské a lužické kultury (zjednodušeně si můžeme představit tři kmeny či kmenové svazy). V románu jsou však použity také znaky jiných kultur, více či méně vzdálených v prostoru i v čase (například narážka na svatyni v Gánovcích u Popradu, impozantní hradiště Myšia hôrka u Spišského Štvrtku nebo obětiště a lebeční masky podobné těm z jeskyní Slovenského krasu). Archeologové by zřejmě protestovali, avšak k propojení těchto prvků došlo s úmyslem zachytit širší obraz Slovenska v jeho „prvním zlatém věku“. Věřím, že shovívavému čtenáři tyto záměrné faktografické posuny nepokazí zážitek z příběhu, který nemá vyšší ambice než být dobrodružnou legendou, zasazenou do tak málo známé historické doby a prostoru.

KNIHA PRVNÍ:

Dcera propasti a vládce bludiště

I.

Kráčející plazi

Jsem nasáklá silou Velké Matky. Neklidně se ve mně vlní, plazí se tepnami jako božský had spletitými norami podzemí a podsvětí, kroutí se jako dým z horoucího zemského lůna v náhlém větrném poryvu, jako nekonečná spirála lesknoucí se bronzem a zlatem. A uprostřed toho víru, na jeho konci, který je současně počátkem, mocně pulzuje má duše.

A já vidím.

Vidím...

Hemžení. Početné a odpuzující, jako když hnijící mršinu uprostřed parného léta naplní brouci a larvy. Nejdříve je skryté, ale o to zlověstnější. Mám nutkání varovně vykřiknout, jenže má ústa jsou bez hlasu jako díra v kameni, jako rozšklebená dutina stromu.

Pak se najednou ozve pískání – až do morku kostí pronikající zvuk píšřaly. Zneklidňující, divoce tančící, pramálo libozvučná melodie. To, co se dosud jen obezřetně kradlo temnotou, se zprudka vyhrne do mihotavého světla táborových ohňů. Tmavé postavy, které vzhledem i pohyby připomínají spíše hnusné zemské plazy než vzpřímeně kráčející lidské bytosti, útočí.

Křik, troubení poplašného rohu, bučení tažných volů. Strašidelně pomalované obličejy se valí proti překvapeným mužům, kteří si na hlavy spěšně nasazují přilbice z kůže a bronz. Oštěpy s kamennými hroty buší do podlouhlých okovaných štítů. Kyje a kladiva se srážejí se sekerami a krátkými bronzovými meči.

Rozpoutá se boj. Strašný, krvavý, nelítostný.

Nejdříve se zdá, že příkrčené přízraky nemají proti bojovníkům v táboře nejmenší naději – že se roztříští o jejich pevný bronz a stečou z jejich štítů a pancířů v proudu krve a vnitřností. Jenže na straně útočníků je překvapení a počet. Ze tmy vyskakují další a další polonahé postavy. Vzduchem bzučí šípy s kamennými a kostěnými hroty. Je slyšet praskání kostí, drcených kamennými hlavicemi sekeromlatů. Pod nohama mlaskají střeva vyvržená podlouhlými listy kovanými z bronzu.

Rachot, vířikot, řičení.

Najednou se uprostřed toho šílenství vztyčí bůh války – je robustní a pohled na jeho ramenatou, zjizvenou postavu naplňuje úžasem a bázní. Oči mu planou jako uhlíky v rozdmýchané výhni. Jeho hlas, podobný ryčení rozzuřeného býka, svolává bronzové válečníky, vlévá jim do srdcí smělost a odhodlání. Shluknou se kolem něj, zkrvavení a potlučení. Obr šteká rozkazy. Houf mužů kolem něj se však navzdory bojovému odhodlání stále zmenšuje. Pak si válečník konečně narazí na hlavu cizokrajnou přilbu s černým chocholem a pozvedne svou zbraň. Masivní sekera se dvěma ostrími se zlatavě zatřpytí odleskem rozkmitaných ohňů. Zřetelně cítím, že je to zbraň zasvěcená bohům. Její dvojité bronzové hlavice kdysi utínala hlavy býkům a bílým ořům na obětišti uprostřed rozlehlého palácového bludiště. Prolila moře krve. A dychtí po další. Zvykla si na horkou koupel, tryskající přímo z lidských srdcí.

A válečník jí tuto koupel nehodlá odepřít. Rozmáchně se, vykřikne a udeří. Sekera dopadne veškerou silou a nemalou vahou. Vychrstne rudý gejzír a uhasí záblesky ohňů na obrově pancíři se znamením býka na prsou. Muž se zlověstně směje a jeho hluboký štekavý hlas přehluší i drásavý jekot útočníků.

Vřava však neutichá, přestože se černé postavy pod údery sekery mění v chuchvalce krvavého masa a rozdrcených kostí.

Naopak, křik sílí.

Pak si náhle uvědomím, že se dere z mého vlastního hrdla.

~ ~ ~

Zprudka se posadila a trhaně zalapala po dechu. Srdce jí divoce bušilo a pronikala jím ostrá bolest, jako by se přízračná sekera ze snu zaťala do jejích prsou. Vidina byla tak živá, že chvíli trvalo, než se Sýkorka ujistila, že není na zakrváceném bojišti uprostřed lesa, ale na svém kančí kožešinou pokrytém lůžku.

Jakž takž se vzpamatovala a spustila bosé nohy na podlahu z udusané hlíny. Rozhlédla se. V koutě stojící pyraunos na ni mrkal dvěma očními otvory a lačně otevíral velká ústa, jako by žádal o další sousto dřevěného uhlí. Sýkorka se v dětství těchto obřadních hliněných pícek, záměrně tvarovaných do podoby obludných hlav, k smrti bála. Dlouho trvalo, než pochopila, že hrozivá záře, která pyraunu sálá z očí a tlamy, nemá za úkol strašit, ale naopak odhánět zlé duchy. Stejně tak kouř, unikající dvěma komínky po stranách, nápadně připomínajícími uši nebo rohy, měl především očistnou funkci.

Pyraunos byl strážce snů. Ty její však před zlověstnými vidinami neochránil.

Uhlíky v pícce už jen slabě poblikávaly, ale Sýkorka i v tom matném narudlém světle viděla, že je v komnatě sama. Ostatní lůžka podél roubených, hlínou vymazaných stěn byla prázdná. A rozházená, jak je nocležníci opustili v chvatu. Kam tak spěchali uprostřed noci?

A pak zvenčí zaslechla nesrozumitelný, chraplavý výkřik.

Sýkorka se zamračila. Nevzpomínala si, že by byl na dnešní noc plánován nějaký obřad. Muselo tedy dojít k náhlému zjevení či výronu síly – ostatně, její sen takovému výkyvu nasvědčoval. Jak tvrdě musela spát, že nezaslechla ostatní vycházet ze srubu? Že by jí večer zase do mléka přimíchali nějaké omamné výtažky? Dělávali to, když ji posedla vzdorovitější nálada a oni ji chtěli mít povolnější...

Noc opět prořízl táhlý výkřik. Sýkorka už na nic nečekala, nazula si prosté kožené sandály, uvázala řemínky kolem kotníků, sepnula si

vlasý na zátylku prostou sponou z vyřezávaného losího parohu a vyklouzla ze srubu.

Věštírna Velké Matky stála na nevysoké skalnaté vyvýšenině, na niž ze severu shlížela mnohem vyšší, příkrá skaliska. Od nejbližšího útesu návrší oddělovala úzká propast. Z ostatních světových stran chránil věštírnu nevysoký val a do něj vsazená prostá palisáda. Kus dál od úzké brány stála obydlí kněží, zásobárny a chlévy. Sýkorka od nich rychle mířila k výše položenému obětišti pod severní skálou. Přesně jak předpokládala, všech sedm kněží se shromáždilo u úst Matky – jejich temné siluety se črtaly na pozadí matného mihotavého světla, jež sálalo z propasti.

Okolo strže drželo stráž sedm vztyčených kamenů. Jejich hrubě opracovaný povrch pokrývaly posvátné obrazce a magické znaky. V půlkruhu se nacházelo mírně vyhloubené ohniště a obětní oltář – opracovaná kamenná deska položená na dvou přitesaných balvanech. Vzrušená Sýkorka navzdory nevýslovné zvědavosti, jíž byla pověsná, do prosté svatyně nevstoupila. Ne, že by nechtěla rušit probíhající obřad – prostě usoudila, že bude lepší, když zůstane neviděná a neslyšená. Po špičkách se přikradla k jedné z kamenných model, přikrčila se v jejím stínu a opatrně vyhlédla k Matčiným ústům.

Nad propastí na stolci vyrobeném ze sukovitého dubového samorostu seděla Vševidoucí. Zhluboka vdechovala výpary, které z rokliny stoupaly – v hlubině vyvěral horoucí pramen – kolébala se v transu a v nepravidelných intervalech vydávala pronikavé hrdelní výkřiky. Občas se v nich dala poznat slova, jindy se zdálo, že jsou to jen zvířecí skřeky. Kněží pozorně naslouchali. Byli vycvičení právě pro to, aby i v tomhle nesrozumitelném skučení a blábolení rozeznávali poselství jasnoživé Velké Matky.

„Černoplaz!“ vykřikla Vševidoucí a divoce při tom gestikulovala vyzábělými rukama, na jejichž povislé stařecké kůži se vlnili tetovaní hadi. „Byl probuzen... šupiny škrábou... škrábou v hlubinách... Černoplaz si žádá krev... eeejjjáááááá...“

Stařenin hlas se na chvíli změnil v táhlé vytí, které se odrazilo od skály nad propastí a rozlétklo se nad lesy a louky na úpatích kopců k

jižním rovinám. Sedm nahrbených postav v kožešinových pláštích a maskách z kůry a kůže trpělivě naslouchalo.

„Sekera!“ zaječela Vševidoucí. „Bronzová křídla! Býčí roh! Černoplaz se svíjí... a syčí... ze zubů vytéká jed... jed!“

Hlas věštyně se zlomil v chrčení a skučení. Ruce, dosud divoce gestikulující v tajemně zářícím oparu z podzemí, ochably. Kněží pohotově přiskočili, takže když se Vševidoucí zvrátila ze stolce, včas ji zachytili. Křečovitě se chvěla, chrčela, z bezzubých úst jí vytékaly zpeněné sliny a prázdné oční důlky slepě zíraly do tmy.

Sýkorka na nic nečekala. Rychle ustoupila od posvátných kamenů a držíc se ve stínech na úpatí obvodového valu, cupitala zpátky k obydlím. Hlava jí skoro praskala zběsile vířícími myšlenkami.

Černoplazovi uctívači. Býčí bůh. Sekera. A bronzová křídla – nepochybně dvojité ostří...

Nezáleželo na tom, co vidina znamenala. Důležitější bylo, že ve snu viděla totéž co Vševidoucí prostoupená dechem bohyně z propasti.

Znamenalo to, že její vnitřní zrak už je schopen nahlédnout do budoucnosti. Takže Matka už zanedlouho spolkne rituální hostinou očištěné kosti Vševidoucí. A ona nastoupí na její místo. Bude obřadně oslepena, aby obrazy skutečného světa nerušily její věštecké vize. Prostoupil ji chlad a vnitřní chvění. Ten poryv strachu ji překvapil. K tomuhle byla přece odjakživa vychovávána. Stát se Vševidoucí bylo jejím životním posláním. I s oslepením se už dávno smířila, vždyť to znamenalo, že se před jejím vnitřním jasnozřivým zrakem otevřou ještě úžasnější světy než ty, které se zjevovaly obyčejným očím.

Tak proč ji náhle naplnily takové obavy a pochybnosti?

Doběhla k pootevřeným vratům srubu a rychle vklouzla dovnitř. Než se do příbytku vrátili kněží, už byla zakutaná v kožešinách, tváří ke zdi, a předstírala, že spí. Někdo však přistoupil k lůžku a položil jí ruku na rameno.

„Sýkorko?“

Poznala hlas Velemocného, nejvyššího kněze. Ó, *Matko, ne!* zaúpěla v duchu. Zřejmě dostal chuť poctit ji svým posvátným semenem.

„Vím, že nespíš,“ řekl přísnějším tónem, když nereagovala. „Přináším ti radostnou zvěst. Už zítra se staneš Vševidoucí.“

Zprudka se obrátila a vzhledla. Velekněz se usmíval. Smutně a vzrušeně zároveň. „Zítra?“ vyhrkla. „Proč už zítra? Vševidoucí přece...“

„Je mrtvá,“ přerušil ji. „Velká Matka ji k sobě povolala.“

„Cože? Jak to?“ Sýkorka se posadila. Kolem se tyčily ponuré siluety kněží. Masky už si sundali, ale oči jim strašidelně planuly v matném světle sálajícím z pyraunu. Cítila se jako jehně na obětním oltáři.

„Žel, už byla stará,“ povzdechl si Velemocný. „A slabá. Její čas mohl přijít kdykoli. To přece dobře víš. Velká Matka rozhodla, že se to stane dnes v noci. Soslala na ni velkou, silnou vizi. Vševidoucí zřejmě vyčerpáním puklo srdce. Leží venku. Zítra očistíme její kosti, aby se duše mohla vrátit do zemských útrob. A ty nastoupíš na její místo.“

Sýkorka vytřeštila oči. Zase zaslechla ten zoufalý vířskot. To křičela její duše.

„Teď spi,“ pohladil ji Velemocný po vlasech – musela se ovládnout, aby se neodtáhla. „Zítra budeš potřebovat všechnu sílu. Od rána se budeš modlit a připravovat na obřad. My zatím všechno přichystáme. A večer ti ve jménu Velké Matky vezmeme zrak, aby se ti úplně otevřely světy, jež jsou za hranicemi lidských smyslů. Já vím, že už jsi prostoupena věšteckým duchem. I Matka to věděla. Proto si vzala starou Vševidoucí. Odteď bude mluvit tvými ústy. Raduj se!“

S těmi slovy se Velemocný otočil, stejně jako ostatní kněží. Posadili se do půlkruhu kolem dobře roztopeného pyraunu a huhlavými hlasy se dohadovali o významu noční věštby. Smrt Vševidoucí už nezmiňovali, jako by nešlo o nic mimořádného.

Sýkorka dlouho nehybně seděla a vytřeštěnýma očima zírala do neznáma. V jejím nitru sílilo chvění a do očí se jí draly slzy. Do očí, které jí už zítra vyloupnou a obětují všemocné bohyni. Když si to

uvědomila, rychle se otočila ke stěně, svinula se do klubíčka a zadusila nezadržitelné vzlyky v kožešinách, do nichž ponořila obličej.

Najednou ji prostoupilo přesvědčení, že má svět, viděný obyčejným zrakem, mnohem raději, než si byla kdy ochotná připustit.

II.

Štvanci

Byl lovcem od útlého dětství. A jako u většiny lovců, i jeho jméno se postupně měnilo podle jeho nejlepších úlovků. Nejdříve mu říkali Skákající veverka. Mysleli to posměšně, ale on byl na ten zásah kamenem z praku na vzdálenost dobrého půl hodu oštěpem opravdu hrdý. Později ho znali jako Mrzutého jezevce – to také nebylo zvukné jméno, ale získal ho v dobách, když jeho vrstevníci ještě ani nedokázali napnout tětivu luku, takže ho naplňovalo pýchou. Pak už ho s větším respektem nazývali Běžícím jelenem, později Kančím klem, Jednorohým turem a nakonec – a při tom už skutečně uznale mručeli – Černým zubrem.

Dlouho si myslel, že to tak zůstane. Bylo to dobré, respekt vzbuzující jméno. Ulovit zubra oštěpem dokázali jen ti nejjudatnější a nejzručnější muži. Dokonce ani kníže Sokol, kterému dal sílu jeho božský otec Sluncovlad, se nemohl pyšnit takovým úlovkem.

Pak mu ale Měsíční paní v severních kopcích dopřála setkání s nejobávanějším pánem lesů. Pravda, v tom souboji utržil pár ošklivých jizev, ale nakonec zvítězil a domů se vrátil s trofejí, která všem vyrazila dech.

Od té doby mu říkali Medvědí dráp. Nebo prostě jenom Dráp. Ani cizincům, kteří do Sokolího hnízda přijížděli kupovat surovou mčď, severský jantar, kožešiny a otroky, nemusel vysvětlovat, jak k tomu jménu přišel. Čtyři rovnoběžné, tmavě rudé jizvy na jeho pravé tváři ten hrdinský příběh načaly a náhrdelník zdobený stejným počtem masivních černých drápů ho dopověděl.

Dnes však Dráp vyrazil na úplně obyčejný lov. Nesnažil se získat další, ještě zvučnější jméno. Ostatně, kam až v tom mohl zajít? Musel by se vydat do jeskyní v ponurých horách na severozápadě a skolit tam samotného Černoplaza, aby trumfl zabítí obávaného medvědího lidožrouta...

Ne, nic takového. Dnes měl prostě donést do hradiště kus čerstvého masa. Kníže Sokol očekával hosty a na hodokvasu nesměla zvěřina chybět.

Dráp si našel vynikající místo na číhanou. Usadil se na vrcholku nevysokého pahorku, z jehož travnatých úbočí jen tu a tam vyčníval balvan nebo trs hlohového křoví. Díky tomu měl dobrý výhled na pramen s malým jezírkem v úvalu pod kopcem. Zároveň ho ale skupina kamenů na návrší dobře kryla před pohledem z protilehlého, hustým lesem zarostlého svahu. Proto ho zvíře, přicházející po kopýtky vyšlapané lesní stezce, mohlo zahlédnout až v poslední chvíli, když už sklonilo čenich ke studánce. A tehdy už bylo samozřejmě pozdě.

Dráp v sílícím světle úsvitu napjal na luk tětivu. Pak vytáhl z toulce několik šípů a zkoumal jejich hroty. Byly zhotoveny z kamene, ale tak umně a šikovně, že měly i zpětné háčky, a dokonce byly zoubkované. Díky tomu zasažená zvěř vydatně krvácela a dala se lépe vystopovat. Lovec vybral ten, který se mu zamlouval nejvíce; ostatní zastrčil zpátky do pouzdra z kůže a dřeva. Nakonec si ještě upravil chránič levého zápěstí – ke koženému náramku měl připevněnou podlouhlou kostěnou destičku, která bránila tomu, aby tětiva při střelbě poranila zápěstí. Dráp slyšel příběh o lovcích, jemuž tětiva přesekla tepnu, a než mu příběhli na pomoc, vykrvácel. Takový hlupák!

Tak. Byl připraven. Nasadil drážku na konci šípu na tětivu, našel si pohodlnou polohu a znehybněl.

Tato místa dobře znal a nepochyboval o tom, že vysoká po noční pastvě přijde k prameni uhasit žízeň. Chtělo to jen trochu trpělivosti. Čas si krátil neslyšnými modlitbami k Měsíční paní. Představoval si bohyni lovu, jak se prohání nočními lesy, nahá, divoká, rozcuchaná, potetovaná, nedočkavě vyjící, cenící zuby, blýskající očima, a přece krásná a žádostivá. Své bohaté úlovky nosila na Hromovou horu, která se tyčila uprostřed ponurých vrchů na východě, za řekou Granos, v říši bohů a duchů mrtvých. Tam, v neviditelném paláci z ryzího zlata a bílého mramoru, pak na zvěřině hodovali vznešení nesmrtelní...

V lese na protilehlém svahu něco zašustilo. Dráp zbystřil. Bohyně zjevně vyslechla jeho prosby a rozhodla se dopřát mu kořist. Pomaličku pozvedl luk a zamířil šíp na jezírko.

Na stezce zadusala kopyta. Lovci poskočilo srdce. Měl bystrý, dobře vycvičený sluch a věděl, že tohle není lehký srnčí krok. Přicházel jelen, možná dokonce los. Kořist bude stát za to.

Nízko visící větve jedlí a smrků rozhrnulo košaté paroží. Dráp zatajil dech. Do zorného pole mu vstoupil statný jelen. Po pěšině za ním přicházelo několik lehčích kopyt – pyšný dvanáctérák přivedl k vodě stádečko laní.

Pán lesa se chvíli bedlivě rozhlížel a věřil, ale nezachytil nic podezřelého, a tak přikročil ke studánce a sklonil pysk k vodě.

Dráp třemi prsty natáhl tětivu až k zjizvené tváři. Luk tichounce zavrzal, ale jelen zvuk nezachytil. Lovec zacílil, vydechl...

Z lesa naproti zazněl varovný výkřik. Jelen sebou trhl a zvedl hlavu. Vzápětí skočil a cvalem vyrazil dolů úvalem, podél bystřiny vytékající z jezírka. Pět laní se o překot hnalo za ním.

Dráp překvapeně zamrkal a povolil tětivu. Luk však nesklonil.

Vystrašenému výkřiku totiž odpověděly další hlasy – ani zvířecí, ani úplně lidské, přecházející chvílemi do zlověstného vytí a syčení. Zřetelně v nich byla slyšet touha po krvi. Po zabíjení.

Dolů zalesněným svahem dusaly běžící nohy. Krátce na to bukové mlází na úpatí rozhrnuli dva muži. Byli zakrvácení, zpocení, zadýchání, uštvaní. Na sobě měli pancíře z kůže pobité bronzovými puklicemi. To Drápa zaskočilo a zneklidnilo. Před jakým

nebezpečím utíkali muži ve válečné zbroji, kterou se v těchto končinách mohl pyšnit jen málokdo?

Dozvěděl se to vzápětí. Z porostu za uprchlíky začaly vyskakovat polonahé, jen v kůžích a kožešinách oděné postavy. Od hlavy až k patě byly pomalovány šedivou a černou barvou. Vytvářela vzor, jaký se klikatí na zmijím hřbetě. Drápovo srdce se proměnilo v kus ledu, jako by ho sevřel v pěsti bůh podsvětí.

Hadozubové! U bohů, kde se vzali tak daleko od svých jeskyní?!

První štvanec snadno přeskočil pramen, druhý však zakopl o kameny na břehu a zřítíl se rovnou do jezírka. Jeho druh se ohlédl a nešťastně zaklel.

„Utíkej,“ křikl na něj muž plivající vodu. „Je po mně, nech mě tady...“

Jeho druh však tasil z dřevěné pochvy u boku bronzový meč – jedinou zbraň, která mu zbyla – a rozběhl se zpátky. Vtom se vzduchem mihl oštěp a proklál nešťastníka pokoušejícího se vyhrabat ze studánky. Muž klesl obličejem dolů zpátky do vody.

Druhý bojovník si zjevně uvědomil, že pokud nechce zemřít stejně, s ranou v zádech, zbývá mu jen čelit nepřátelům v nerovném boji. Hadozubové sice neměli pancíře a hroty jejich oštěpů byly z kamene, ale bylo jich na uštvaného muže pět.

„Dejme se do toho, psi!“ štěkl na ně, rozkročil se a výhrůžně švihl mečem. „Jestli mám chcípnout, vezmu několik z vás s sebou!“

Nad pramenem – teď už ne čirým, ale narůžovělým krví – přelétly další dva oštěpy. Prvnímu se bojovník mrštně vyhnul, druhý srazil k zemi úderem meče. Zdálo se, že ještě není úplně v koncích.

Hadozubové s krvelačným vytím přeskakovali jezírko. Bojovník zařval a vyrazil proti prvnímu z nich. Hadozuba bleskurychlý protiútok tak zaskočil, že než se stačil pořádně rozmáchnout kyjem, úskočný bronzový jazyk mu rozpáral trup. Druhý útočník sice švihl kladivem, ale bojovník ho sekl mečem do předloktí, takže kamenná zbraň dopadla na zem i s kusem předloktí a s dlaní, svírající topor. Divoch zavyl, zapotácel se a klesl k zemi. Na zdupanou trávu u jezírka přšel rudý déšť.

Zbýlým třem Hadozubům náhlý konec jejich druhů odvahy nevzal. Rozdělili se, rychle bojovníka obklíčili a udeřili na něj

najednou, ze všech stran. Bronzový pancíř zarachotil pod nárazy kyjů. Muž klesl na jedno koleno.

„Zbabělci!“ zaskučel. „Ať Hádés sežere vaše duše!“ V tom okamžiku se v Drápovi něco pohnulo. Až do této chvíle sledoval zuřivý boj nehybně, s pokleslou čelistí a srdcem tepajícím zoufalou nadějí, že si ho Hadozubové nevšimnou. Když však zaslechl volání toho muže, čelícího hrdinské, ale přitom strašlivé smrti, dožil se mu náhle vlilo odhodlání. Vyklonil se zpoza balvanu, opět natáhl tětivu k líci, krátce zamířil a vystřelil.

Šíp se zabodl Hadozubovi mezi lopatky a srazil ho na zem. Zbylí dva se překvapeně ohlédli. Klečící bojovník toho využil a vrazil jednomu z nich ostrou čepel do slabin. Zasažený zloduch s příšerným zavytím klesl k zemi. Poslední Hadozub hrubě zaklel a udeřil muže v pancíři kyjem do hlavy. Bojovník se bezhlesně svalil do trávy.

Pomalovaný obličej se otočil ke skupince balvanů na kopci. Dráp vyškubl z toulce druhý šíp a rozechvělými prsty se ho snažil nasadit na tětivu. Chvilí doufal, že se divoch obrátí na útěk a zmizí v lese, ale Hadozub se zřejmě dovtípil, že střelec je sám, a směle se rozběhl do kopce.

Měsíční paní!

Dráp konečně nasadil drážku na konci šípu na tětivu a pozvedl luk. Srdce jako by se mu pokoušelo zlámat žebra. Hadozub kličkoval po svahu a ukrýval se za balvany a keřky. Za chvíli byl v polovině straně a Drápovi se stále nedařilo pořádně zamířit. Dobře věděl, že pokud mine, další šíp už na luk nasadit nestihne.

Hadozub pádil k jakési přírodou vytvořené skalní terase táhnoucí se šikmo k návrší. Když se k ní dostane, bude se moci přihrást až k balvanům na vrcholku.

Dráp přimhouřil oči a vydechl. A v okamžiku, kdy se Hadozub už už chystal skočit do bezpečí, pustil tětivu.

Šlehla ho do kostěného chrániče předloktí a hlasitě zazvonila.

Zoubkovaný kamenný hrot vnikl divochovi pod levé ucho a vynořil se těsně za obloukem čelisti na opačné straně. Síla zásahu jím mrštila dolů ze svahu. Při pádu zlomil násadku šípu a z rozšklebené rány silněji vytryskla krev. Kutálel se, dokud pomalované tělo nezastavily husté hlohové keře.

Dráp sáhl po třetím šípu. Na bojišti u jezírka si skučící jednoruký Hadozub snažil koženým řemínkem stáhnout pahýl a zastavit krváčení. Ztratil však příliš mnoho krve, sil mu rychle ubývalo, a tak byly prsty zdravé ruky čím dál neohrabanější.

Drápův luk opět zadrnčel. Střela zasáhla jednorukého doprostřed hrudníku a připíchla ho k zemi.

Lovec chvíli počkal, přikrčený v úkrytu. Jeho pozornost byla upřená na les za pramenem. Přilehlé úbočí však bylo tiché a nehybné. Zdálo se, že další Hadozubové nejsou v dosahu.

Posbíral tedy odvahu, přiložil k těživě další střelu a vyšel z úkrytu. Opatrně se vydal dolů strání. Tělem zachyceným v keřích zmítaly křeče. Hadozub z posledních sil šátral po zlomeném šípu uvázlém v krku. Dráp umlčel jeho strašlivé chrčení zásahem do srdce.

Hadozub s rozpáranými slabinami se se skučením plazil k jezírku. Dráp k němu došel a z bezpečné vzdálenosti mu poslal šíp do zad. Divoch zaryl obličej do trávy a naposledy vykopl nohama.

Lovec, stále k smrti vystrašený a chorobně bledý, rychle přikročil k bojovníkovi a opatrně ho obrátil na záda. Muž měl zkrvavený obličej a zásah do hlavy mu očividně prorazil lebku, ale navzdory tomu v něm ještě doutnala jiskřička života. Něco nesrozumitelně blábolil.

„Kdo jsi?“ oslovil ho Dráp naléhavě. „Kde vás přepadli? Bylo vás víc?“

Bojovník kalným pohledem pátral po majiteli hlasu. Marně. Oči už neviděly.

„Astérios...“ zachroptěl.

„Astérios?“ Dráp to jméno znal. „Patřil jsi k jeho družině? Co je s ostatními? Přepadli vás Hadozubové?“

„Rozkaz... do Sokolího... vzali jantar...“

Bojovníkův hlas se vytratil. Zavřel oči a hlava mu poklesla. Celé tělo ochablo, jen prsty se křečovitě sevřely na jílci bronzového meče, jako by nebožtíkova poslední myšlenka patřila snaze odejít do světa duchů za podzemní Řekou mrtvých jako bojovník a hrdina.

Dráp se vztyčil. Nepatřil sice k nejbystřejším příslušníkům kmene Sokolů, ale posledním slovům umírajícího hrdiny rozuměl.

Měl naprosto jasnou představu o tom, co se stalo. Bojovníkovým úkolem bylo doručit neblahou zvěst do hradiště. A náhoda chtěla, aby ji Dráp převzal. Jako štafetu na závodech, které kníže Sokol pořádal uprostřed léta na pláni pod hradištěm.

Ano, musí zprávu předat knížeti. Za každou cenu. Co záleží na tom, že mu unikla kořist a na večerní hostině nebude čerstvá zvěřina?

Neztrácel čas vytahováním nepoškozených šípů z mrtvol. Hadozubové byli prokletí. Už jen dotknout se jich znamenalo přivolat na sebe nepřízeň bohů.

Medvědí dráp se naposledy zaposlouchal do zvuků lesa, a když nezaslechl nic podezřelého, s napnutým lukem v ruce – pro každý případ – vyrazil svižným klusem k Sokolímu hnízdu. V jeho mysli neutichaly modlitby k Měsíční paní.

III.

Sokolí hnízdo

„Veliká Chebat, matko všeho živého!“ zvolal Ahurmuna obdivně, když čelo dlouhého průvodu vozů, jezdců i pěších poutníků vyšlo z lužního lesa v údolí a cesta před ním začala mezi poli stoupat k nevysokému, avšak rozlehlému návrší lemovanému masivními hradbami.

Podarkés a Kyrias na něj překvapeně pohlédli a pobaveně pozvedli obočí. Podsaditý Chetita pod jejich pohledy rychle splaskl, odkašlal si a rázně si pohladil špičatou, dopředu vykroucenou černou bradku. To podvědomě dělal vždy, když se necítil ve své kůži nebo upadl do rozpaků.

„Co koukáš?“ obořil se na Kyria, klusajícího po jeho pravici. Šlachovitý Thrák byl sice jen nájemný žoldněř, takže se postavením nemohl rovnat Chetitovi s minulostí královského družiníka, ale díky bodrosti a veselé povaze, pro jeho národ tak typické, tomuto rozdílu velkou váhu nepřikládal. Vždy rád využil příležitosti rýpnout si do věčně mrzutého, na svět se mračícího Ahurmuny. A když to šlo, také se mu škodolibě vysmát.

Teď však Kyrias jen pokrčil rameny zakrytými pláštěm z liščích kožek a obrátil pohled k hradišti. Byl v tom záměr. Věděl, že

bohorovné zadostiučinění v jeho výrazu rozčílí Ahurmunu víc než otevřený posměch.

„Jen jsme si vzpomněli na tvé pochybovačné řeči, příteli,“ odvětil místo Thráka mladý Podarkés. „Častoval jsi nás jimi celou plavbu. Jestli mě paměť neklame, Kyria a jeho druhy jsi nazýval zaostalými barbary, kteří v životě neviděli skutečné město, a jen proto se můžou o nějaké špinavé divošské díře daleko na severu vyjadřovat s obdivem.“

„Vlastně moc nechybělo a byl by nás nazval lháři,“ utrousil Kyrias. „Naštěstí se tak daleko nedostal. Asi si uvědomil, že ne všichni členové mé družiny jsou tak přívětiví a dobrosrdeční jako já. Že by mohl skončit někde v rákosí na březích Istru s kejhákem rozříznutým od ucha k uchu.“

Ahurmuna zrudl a zaskřípal zuby. „Nezapomínej, že i já tady mám své družiníky, liščí kůže. Není jich tolik jako tvých hrdlořežů, ale udatností, válečnou zručností a jezdeckým uměním se vám – přinejmenším! – vyrovnáme. Navíc máme mnohem lépe kované zbraně a jsme mistři v boji na vozech!“

„Vidíš tu snad nějaké válečné vozy?“ zašklebil se na něj thrácký velitel.

„Ovšemže ne,“ zavrčel Chetita opovržlivě. „V těchto bohy zapomenutých končinách o válečných vozech určitě ani neslyšeli. Což je škoda. Předvedl bych ti chetitský způsob boje! A připomněl ti, kdo je tady velitelem princovy osobní gardy, a kdo jen žoldněrem, najatým k odhánění vlků a lupičů!“

„To stačí!“ zasáhl Podarkés, když viděl, jak Kyria opouští nadhled a hrozí výbuch zlosti, pro Thráky stejně typický jako jejich pověstné veselí. Nakonec, rychlé střídání nálad u příslušníků národa, který se proslavil bojovností stejně jako zálibou v bujarých hostinách na Dionýsovu počest, nebylo ničím výjimečným. „Měli byste se radovat a hlasitě děkovat bohům, že jsme bez úhony a beze ztrát na životech konečně dorazili k cíli dlouhé a úmorné cesty. A vy místo toho rozpoutáte další ze svých nekonečných a nikam nevedoucích hádek! U Apollóna, aspoň na chvíli odhodte nevraživost. Příkazuju vám to!“

Skutečně se rozhostilo ticho, rušené jen dusotem kopyt a rachotem dřevěných kol na hrbolaté cestě. Vypadalo to trochu zvláštně, když oba bojovníci sklonili hlavy před vůlí mnohem mladšího muže, který navíc nedosahoval ani Kyriovy výšky, ani Ahurmunovy robustnosti, a už vůbec nebyl tak ošlehaný a zjizvený jako oni. Jenže v tu chvíli se projevila hierarchie mezi muži v čele průvodu. A z Podarka, přestože to byl sotva dospělý mladík s řídkými vousy, sálal nejen jeho urozený původ, ale také přirozená autorita.

„Ahurmuno, nikdo se ti nechtěl vysmívat,“ pokračoval mírnějším tónem. „Ale i ty sám musíš uznat, že tvé opovržlivé brblání směřované k obyvatelům těchto končin nebylo na místě. To opevnění ohromilo i mne – a to jsem o Kyriových slovech nikdy nepochyboval. Jen se podívejte, jak je obvodový příkop hluboký a hradba mohutná! Jestli mě neklame zrak, opevnění má dvě zdi – vpředu kamennou, vzadu kolovou.“

„Přesně tak,“ přisvědčil Kyrias. „Prostor mezi nimi je vysypaný hlínou a kamením. Nahoře je hradba dost široká na to, aby po ní přešel vůz. A jak určitě vidíš, i ty dvě věže nad bránou jsou z větší části kamenné.“

„Útočníci se zápalnými šípy odtud odejdou s dlouhými nosy,“ přikývl Podarkés. „Ještě pořád si myslíš, že místní obyvatelé jsou jen zavšivení divoši, Ahurmuno?“

„Odpust' mi, vznešený princí,“ zabručel Chetita, ale bylo slyšet, že je ještě trochu rozzlobený a uražený. „Uznávám, čekal jsem obyčejný hliněný val, nanejvýš palisádu. Na druhou stranu, lvím hradbám naší Chattuše ani zlatým zdem tvé rodné Tróje se toto opevnění nevyrovná.“

„Jistěže ne. Dokonce ani prašivé Mykény – necht' jsou stokrát proklety! – by v tomto hradišti nenašly rovnocenného soupeře. Ale je to určitě víc, než našinec očekává tak hluboko v barbarské divočině.“

Průvod dorazil k úpatí vyvýšeniny a začal po mírném svahu stoupat k hradbám. V tom okamžiku z dokořán otevřené brány svižným klusem vyrazila skupinka jezdců. Ve světle dopoledního slunce, opírajícího se poutníkům do zad, se zaleskly pancíře z

leštěného bronzu, přilbice s pestrobarevnými chocholy, bohatě tepaná kování štítů a ostré hroty kopí a oštěpů.

„U samotného Tarhunta!“ přivolal Ahurmuna dalšího z chetitských bohů, vládce nebes a pána hromu.

V čele jízdy totiž rachotil hostům naproti dvoukolový vůz, tažený dvěma skvostnými hřebci. Byl vyroben ze dřeva a z proutí, ale vpředu byl pobit mistrovsky tepaným bronzovým plechem a ježil se hrozivými ostny. Kromě toho jej zdobily svazky ptačích per, chocholy z koňských chvostů a prameny lidských vlasů, nepochybně ze zabitých nepřátel. Vpředu z kování slepě civěla masivní lebka divokého tura.

Vedle prostě oděného vozataje se ve voze tyčil urostlý, asi třicetiletý muž s hladce oholenou opálenou tváří a vlasy barvy leštěné mědi. Oděn byl v nádherném pancíři se symbolem dravého ptáka na prsou, měl blýskavé chrániče holení a předloktí a na hlavě zlatem zdobenou přilbici podle mykénského vzoru. Z průzoru hleděly uhrančivé šedomodré oči.

„Netvrdil tady někdo, že tihle divoši ani netuší, co je to válečný vůz?“ ucedil Kyrias koutkem úst.

Ahurmuna mu už nestačil odseknout. Podarkés zastavil koně a na důkaz úcty k vládci sídla sklouzl ze sedla. Pobočníci následovali jeho příkladu.

Válečník pokynul vozataji. Otěže škusblý udidly koní a vůz zastavil. Ahurmuna a Kyrias poklekli na jedno koleno. Od Podarka se tak pokorné gesto nevyžadovalo. Šňal proto z hlavy přilbici, zastrčil si ji do podpaží, položil pravou ruku na hrudní pancíř a mírně sklonil hlavu.

Muž ve voze zvolal: „Jsem Sokol, syn samotného Sluncovlada, pán tohoto hradu a kníže všeho lidu, který sídlí od Granu na východě až po Vlčí řeku na západě! Kdo jste vy? Poznávám jen jednoho z vás,“ otřel se zrakem o Kyria.

Mladý vojevůdce zvedl zrak. „Jsem Podarkés, syn Láomedonta, následník královského trůnu ve městě Trója, jež leží na břehu Archipelagu, Moře mnoha ostrovů. Toto je Ahurmuna, velitel mé gardy, poskytnuté mi velikým Šupiluliumašem, králem národa Chetitů.“

Kníže Sokol nehnul ani brvou, nijak nedal najevo údiv. Seskočil však z vozu, přešel blíž k Podarkovi, také sundal přilbu a na okamžik sklonil pohled k zemi. Tím mu dal najevo, že jej považuje za sobě rovného.

„Vítej v Sokolím hnízdě, vzácný hoste,“ řekl zvučným hlasem. „Každému, kdo přichází v míru a s čestnými úmysly, je brána mého hradu otevřena.“

„Přivedly nás sem obchodní záležitosti,“ odvětil trójský princ a pokynul Ahurmunovi. „Nejdříve však přijmi dar. Jako důkaz dobré vůle.“

Chetitský velitel vstal a spěchal dozadu, k prvnímu vozu. Něco štěkl na vozataje, který mu rychle podal hranatý předmět zabalený do leopardí kožešiny. Ahurmuna ji rozvázal a odhalil truhličku z hnědočerveného dřeva, intarzovanou slonovinou a stříbrem. Vrátil se k čekajícím velmožům a se skloněnou hlavou natáhl ruce s truhličkou k Sokolovi.

„Je to dar od samotného krále Chetitů,“ vysvětloval Podarkés. „Zároveň přijmi jeho pozdravy a vyslechni si jeho žádost o pomoc v záležitostech, které se ti chystám předestít.“

Kníže zvedl víko a vytáhl z truhličky dýku v pochvě zdobené překrásně tepanými chetitskými lvy. Nadzvedl obočí, protože se mu to nezdál být dar hodný tak významného vládce, ale když sevřel v dlani rukojeť a povytáhl z pochvy nezvykle zakřivenou čepel, ztuhl a na jeho dosud odměřené tváři se objevil skutečný údiv. Obnažil zbraň úplně, zkoumavě si ji prohlédl, pohladil ji a palcem vyzkoušel ostří. Obočí mu stoupalo výš a výš do čela.

„To je chetitská rituální dýka, kterou kněží v Chattuši používají ke krvavým žertvám,“ vysvětloval mu Podarkés. „Nesmírně vzácný předmět. Tím spíš, že je zhotoven z nového, donedávna neznámého kovu. Chetitům ho darovala Chebat, bohyně země. Je pružnější než bronz a podstatně snadněji se zpracovává. Žel, zatím je příliš vzácný. Jeden šekel železa se mění za deset šekelů stříbra.“

„Železo?“ zopakoval Sokol nové slovo.

„Tak se ten kov jmenuje. Věř, že nikdo v povodí řeky Istros, ani ten nejmocnější vládce, si dosud nesáhl na takovou vzácnost. Mé vlastní dary jsou ve srovnání s ním téměř bezvýznamné – vezu ti

obyčejné zlato, víno, sůl a jižní koření. Předám ti je až uvnitř, pokud dovolíš.“

Sokol konečně odtrhl fascinovaný pohled od dýky, nasadil důstojný výraz a přikývl.

„Jistěže. Jsi zde vítán, principi Podarku. Smím ti nabídnout místo po mém boku?“ ukázal na vůz.

„Rád přijímám,“ souhlasil Trójan, dal znamení pobočníkům a nastoupil do vozu. Vozataj ho obratně otočil, práskl bičem a spřežení vyrazilo uličkou mezi rozestupujícími se sokolími jezdci zpátky k bráně. Kyrias a Ahurmuna nasedli na koně a křikli na doprovod. Biče zapráskaly, voli zabučeli a karavana se opět pohnula.

Přejeli přes most z masivních trámů, mezi věžemi z nasucho navršených kamenů s mezerami vyplněnými hlínou a pak dlouhým úzkým průchodem mezi kamennými zdmi až do samotného hradiště.

Bylo tu živo. Domorodci, většinou štíhlí světlolasí lidé, v průměru o něco nižší než jižané – hlavně ve srovnání s urostlými Thráky – zvedali hlavy od každodenních činností, ať už to bylo tkaní látek, čištění kůží, mletí zrní, výroba hliněných nádob nebo odlévání bronzu, a zvědavými pohledy vyprovázeli proud cizinců na cestě k vyvýšené akropoli v severním cípu ohrazeného prostoru. Zatímco v níže položených částech hradiště stály prosté chýše z kolmo stojících kůlů a mezi nimi propleteného, hlínou omítnutého rákosí, knížecí dvorec tvořily sruby z masivních klád, dokonce stojící na kamenných základech.

Obydlí hodnostářů obklopovala jakési kruhové náměstí nebo shromaždiště, vydlážděné kameny. Kola vozů na nich hlasitě zahrkala. Vozataj zastavil spřežení před honosnou dřevěnou budovou s vysokou střechou. Zdi a okenice byly bohatě zdobené řezbami a malbami, ale také lidskými či zvířecími lebkami a dalšími trofeji a ochrannými symboly.

Pak vládce území mezi Granem a Vlčí řekou zavedl svého hosta, prince z Tróje, do velkolepého dřevěného megaronu.

IV.

Výkupné za království

„Máme za sebou dlouhou cestu,“ vyprávěl Podarkés, když se i s Kyriem a Ahurmunou usadili na rysími kožešinami pokrytých vyřezávaných stolicích, určených významným hostům. Sluneční paprsky, dopadající do síně vysoko umístěnými okny, vytvářely mezi nádherně vyřezávanými, bronzem a zlatem zdobenými sloupy napůl fascinující, napůl strašidelnou stínohru. Nad podlahou se plazilo mihotavé světlo ohně, planoucího v širokém, kameny vykládaném ohništi uprostřed dvorany. Otroci v ohništi pořádně roztopili a nabodli na rožeň narychlo zaříznutou ovci. Mezitím hostům nabídli medovinu, sýr, ovoce a omaštěné placky z překvapivě jemné mouky.

„Z Tróje jsme se plavili nejdříve na západ, úžinou do Pontos Axeinos, Nehostinného moře,“ pokračoval princ a strčil si do úst jablečnou křížalu namočenou v medu. Úzkostlivě se snažil zachovat důstojnost – na rozdíl od svých pobočníků, kteří bez okolků plenili podnosy s jídlem. „Pak jsme se obrátili na sever a sledovali pobřeží až k deltě velké řeky Istros. Její tok vedl naši loď hluboko do vnitrozemí, územím mnoha kmenů až k ústí Granu. Proti jeho proudu

jsme pluli až k opevněnému přístavišti, obývanému tvým lidem. Tam jsme se vylodili a pronajali si koně, voly a vozy.“

„Ano, věděl jsem o vašem příjezdu od rychlého posla,“ přikývl Sokol, usazený ve svém knížecím křesle s vysokým opěradlem zdobeným losím paroží. „Ale předpokládal jsem, že je to běžná kupecká karavana, jaké k nám přijíždějí každé léto kupovat měď, otroky a kožešiny. Netušil jsem, že budu poctěn tak vzácným hostem.“ Mladý vládce se narovnal a do jeho obličeje se náhle vkradla ostražitost, jako by se do lidského výrazu dral číhající dravec, jehož jméno kníže nosil. „Řekni mi, synu trójského krále, co tě vyhnalo tak daleko od domova? Co muže tvého postavení přimělo podstoupit útrapy namáhavé a nebezpečné cesty hluboko do končin, které vy z jihu obvykle nazýváte barbarskými? Je v tom snad touha po hrdinském skutku? Snaha proslavit se ještě předtím, než zasedneš na otcův trůn?“

„To ne,“ povzdechl si Podarkés. „Nepokouším se vyrovnat Théseovi, a už vůbec ne tomu nadutci Héraklovi. Nepřišel jsem sem zabíjet netvory a vysvobozovat z jejich drápů půvabné panny. Přivádí mě sice vidina pokladu, k jeho získání ale nemíním použít meč a sílu, jak by to udělal pravý hérós. Má výprava není válečná, ale obchodní.“

„Poklad?“ zeptal se Sokol, stále ostražitý a podezřívavý, ne však víc, než mu dovolovalo jeho postavení a zákony pohostinnosti. „Jaký poklad?“

„Tam venku jsi poznal jednoho z mých pobočníků,“ ukázal princ na thráckého velitele. „Kyrias sem nezavítal poprvé.

On a jeho družina, stateční bojovníci z thráckého kmene Strymonů, se už léta živí doprovázením a ochranou kupeckých karavan...“

„Vím. K těmto žoldnéřským tlupám nechovám velkou důvěru. Občas se živí i tím, že se samy změní v to, před čím by měly kupce střezit – a vezmou si jejich zboží i životy.“ Když Thrák prudce vzhlédl od jídla a zablýskal očima, Sokol smířlivě dodal: „Ale tvůj družiník se, alespoň pokud vím, nikdy ničeho takového nedopustil. Ani já jsem se s ním nikdy nedostal do sporu. Vybral sis tedy

dobrého průvodce, princi. A od něj ses dozvěděl o bohatstvích severu, mám pravdu?“

Podarkés přikývl. „Vyprávěl mi, že sem každoročně přijíždí z dalekého severu karavana s jantarem. S opravdu velkým nákladem jantaru. Ten se pak na tebou ovládaných tržištích rozprodává kupcům z jihu.“

„Thrák ti nelhal,“ přikývl Sokol.

„U nás na jihu je jantar velmi vzácný a vysoce ceněný. Chci získat celý náklad, který seveřané přivezou.“

Kníže jen udiveně protáhl obličej.

„Abys rozuměl, nejde mi o zisk,“ vysvětloval Podarkés dál. „Nechci se na tom obchodu obohatit.“

„Nikomu jinému bych tato slova nevěřil,“ řekl Sokol a naklonil se blíže k hostu. „Ale ty jsi dědic Tróje. Města, v němž se prý i střechy lesknou zlatem. Přes jeho tržiště a přilehlé přístavy prý proudí skoro všechn obchod mezi východem a západem. K čemu je někomu, jako jsi ty, jantarový poklad?“

„Dědic Tróje,“ zopakoval Trójan a bylo to něco mezi trpkým povzdechem a pohrdavým odfrknutím. „Můj osud balancuje na tenoučkém ostří. Titul i celé dědictví bych mohl snadno ztratit.“

Sokol zúžil oči. „Řekneš mi o tom víc? Nebo tě v otázce tvých důvodů váže přísaha mlčenlivosti?“

„Neváže.“ Podarkés neklidně poposedl na stolci a lokl si medoviny ze zlaté číše vykládané jantarovými slzami. „Předpokládám, že jsi už slyšel o Héraklovi.“

„Jistěže slyšel,“ přisvědčil kníže a opět se zaklonil a pohodlně opřel, chystaje se na dlouhé vyprávění. „Jenže každý jižan, který zavítá do povodí Istru, o něm říká něco jiného. Někteří ho nazývají velkým hrdinou, který nemá sobě rovného. Jiní zase tupým a krutým mykénským hrdlořezem, vrahem vlastních dětí, šilencem, pirátem a krvelačným loupežníkem.“

„Já se přikláním spíše k tomu druhému.“

„Přirozeně. Pokud vím, Trója a Mykény spolu soupeří o nadvládu nad jižními moři. A neustále jsou ve válečném stavu.“

„Tvé znalosti jsou obdivuhodné, veliký kníže,“ sklonil princ hlavu. „Je to skutečně tak. Můj příběh sahá hluboko do minulosti.“

Abys pochopil mé pohnutky, musel bych ti ho vyprávět od začátku...”

„Pokud ti to není proti mysli a nejsi po cestě příliš unavený, velmi rád si ho vyslechnu. Dychtím po příbězích z jižních pobřeží. Než se upeče skopové, máme času dost.“

„Dobrá tedy,“ souhlasil Podarkés a nastavil číši, aby mu ji Sokolovým gestem přivolaná otrokyně mohla dolít.

Pak začal vyprávět.

~ ~ ~

„Před mnoha lety postihla Tróju strašlivá morová nákaza. K ní se připojila celá série zemětřesení, které je v našich končinách častým jevem a kněží ho připisují podmořské obludě, vysílané samotným Poseidónem. Město bylo zpustošeno. Můj otec, král Láomedón, naléhavě žádal věštce o radu, jak si usmířit rozechvělou zem a zažehnat nákazu. Vykonali mnoho obřadů, četli ve hvězdách i vnitřnostech obětí a na základě znamení dospěli k rozhodnutí, že bohům musí být obětována králova dcera, Hésioné. Byla tehdy ještě malou dívkou, ale otec neváhal a nechal mou sestru přikovat ke skále nad mořem.“

Kníže Sokol mlčky pokýval hlavou na znamení souhlasu – radám proroků, skrze něž bohové zjevovali smrtelníkům svou vůli, nikdo rozumný neodporoval. I když žádali, aby usmrtil vlastní dítě.

„Jenže právě tehdy se u trójského pobřeží objevila mykénská veslice,“ pokračoval Podarkés. „A na její palubě se plavil sám obávaný Héraklés. Vracel se z výpravy proti divokému kmeni na pobřeží Nehostinného moře, jemuž prý vládne žena, a dokonce i do válek posílá pološílené bojovnice...”

„Amazonky,“ opět prokázal Sokol svůj rozhled.

„Ano, tak se jim obvykle říká. Héraklés v jejich zemi vraždil a loupil a s lodí naplněnou kořistí se vracel do Mykén. Nu, a u Tróje spatřil na útesech připoutanou princeznu. Prikázal přistát a vysvobodil ji z okovů. Někteří tvrdí, že při tom zahubil i Poseidónovu mořskou obludu, ale mezi námi, silně o tom pochybují, protože zemětřesení na trójském pobřeží neustala.“

Sokol se jen vševědoucně ušklíbl.

Podarkés pokračoval. Vyprávěl, jak Héraklés udělal z jeho „vysvobozené“ sestry své rukojmí a jak od Láomedonta žádal výkupné. Nechtěl poklady, ale slavné trójské koně, kdysi prý darované městu samotným Diem. Mykéňané se už léta snažili získat trójské plemenné hřebce a založit vlastní chov božských ořů. Láomedón na vydírání přistoupil a slíbil Héraklovi své nejlepší koně. Jenže když mu Mykéňané Hésioné vydali, nechal rychle uzavřít městské brány a nařídil, aby Héraklovi vyplatili odměnu lukostřelci. Mykéňané museli před deštěm šípů utéct na loď.

„Otec udělal chybu,“ přiznal Podarkés. „Proti podlosti toho piráta použil stejně nečestné prostředky. Zapomněl na rady mudrců, kteří tvrdí, že i s tou největší zákeřností je potřeba bojovat čestně. A zákonitě se mu to vymstilo. Héraklés ho obvinil z věrolomnosti a přísahal, že se vrátí s posilami a odměnu za vysvobození Hésioné si vybere násilím. Své slovo dodržel. Toto jaro připlul k Tróji na šesti velkých lodích s nejobávanějšími mykénskými zabijáky na palubách. Bohové musejí mít toho hromotluka v prašivé lví kůži opravdu rádi. Právě když obléhal město, přišlo další zemětřesení a zřítila se část hradeb. Někteří samozřejmě tvrdí, že zeď svalil Héraklés úderem svého kyje, ale tomu by věřil jenom hlupák. Tak či onak, Mykéňané průlomem vnikli do města a obsadili královský palác. Héraklés vlastníma rukama zavraždil mého otce a všechny mé sourozence. Ušetřil jen půvabnou Hésioné, kterou předhodil svému pobočníkovi Telamonovi...“

Princi přeskočil hlas. Zhluboka se nadechl a sklopil zrak, aby před hostitelem skryl vlhkost v očích. Dokonce i Kyrias a Ahurmuna se přestali nalévat a hlasitě přežvykovat, a po očku sledovali svého vojevůdce. Sokol se mračil a jeho strohost se vytratila.

„Přivál tě sem vskutku neblahý vítr osudu,“ promluvil do ticha. „Zprávy o dobytí Tróje Héraklem se k nám zatím nedostaly. Neslyším je rád. Jak ses vlastně zachránil?“

Podarkés si rychle protřel oči, nadechl se, vzhlédl a narovnal ramena. „Shodou okolností. Nebo zásahem bohů, jestli tomu chceš tak říkat. Zpráva o Héraklově nájezdu mě zastihla v království Chetitů. Získával jsem tam první válečné zkušenosti, jak je u trójských princů a vojevůdců dávným zvykem. Král Šupiluliumaš má

v těchto dobách velmi mnoho nepřátel. Čelí nájezdům barbarských kmenů ze severu i vzbouřencům uvnitř vlastní říše. Chetitské mocnářství se otřásá v základech. A to je také důvod, proč odmítl mé naléhavé prosby o vojsko, s nímž bych vybojoval Tróju zpátky. Dal mi jen malou družinu, tucet mužů pod velením zde přítomného statečného Ahurmuny, abych měl alespoň malou osobní gardu. Při vyjednávání s Héraklem jsem se uchýlil ke lsti. Ukázal jsem tomu prokletému vrahovi své chetitské průvodce a pohrozil mu, že je to jen předvoj a jestli mi nevydá Tróju, Šupiluliumaš mi pošle na pomoc mnohem více mužů.“

„Neskočil na to,“ odhadoval Sokol.

„Ne. Vysmál se mi. Prý ví, že Chetitě mají dost vlastních starostí, a tak se jich nemusí bát. Když se však přestal řehtat, prohlásil, že nemá v úmyslu trčet v Tróji navěky. Prý touží po dalších válečných výpravách. Proto jestli chci město svého otce získat zpět, musím ho vykoupit. Pokladem, na jakém jeho zrak ještě nespočinul.“

Knížeti se rozjasnil obličej. „Jantarem.“

„Ano. Jantarem. Héraklés řádl snad na všech pobřežích jižních moří a uloupil tam drahocenné poklady, o kterých se nám dvěma ani nezдалo. Nikdy se však nevydal na sever. Jantar už určitě viděl, ale nikdy ne v takovém množství, jaké mu chci přivést já. Zasypu ho drahokamy, které prý na vzdálených severních pobřežích vysávají ze vzduchu sluneční svit a můžou za to, že jsou ony končiny tak studené a sychravé. Tak jsem to alespoň slyšel.“

Podarkés pozvedl k ústům číši a dopřál si několik hlubokých doušků. „Tohle je můj příběh, kníže. Můžeš mě nazvat zbabělcem, protože chci své město získat zpátky výkupným, a ne vojenskou silou, ale na mém posláním a cílech této výpravy to nic nezmění.“

„Zbabělcem?“ zavrtěl Sokol hlavou. „Přisahám při Sluncovladovi, kterému vy říkáte Apollón, že mě to ani nenapadlo. Jak bych mohl pohrdat mužem, který se odvážil pro záchranu svého města a lidu podstoupit tak dalekou cestu? Mudrci z Mykén a Athén prý považují Kolchidu, která leží na východním pobřeží Nehostinného moře, za konec světa. Myslím, že nemají nejmenší představu o ještě vzdálenějších a divočejších končinách tady za

Istrem a ještě dál na severu. Jen počkej, až dorazí Astérios a ve sdílnější náladě ti bude vyprávět o nekonečných lesích a bojovných kmenech, které sídlí podél řek na trase k severním mořím.“

„Astérios?“

„Velitel karavany s jantarem, na kterou tak toužebně čekáš. Pokud se nestalo nic mimořádného, ještě před nejbližším úplňkem dorazí do Sokolího hnízda. A ty získáš svůj poklad.“

„Co je ten Astérios zač? To jméno zní jižansky...“

„On je jižan. Nerad mluví o minulosti, ale podle útržků, které občas utrousí, je uprchlík nebo vyhnanec z nějakého ostrovního království. Vyprávěl mi o paláci, který je tak obrovský a má tolik chodeb a komnat, že ho cizinci považují za dokonalé bludiště.“

„To musí být *Krété*,“ přikývl Podarkés. „A Mínóův labyrint v Knóssu. Bohové, ten muž je pořádně daleko od domova. Dále než kdokoli z nás. Co ho sem přivedlo?“

„To nikdo netuší. O svém předcházejícím životě ani o důvodech odchodu z ostrova nikdy nemluví. Ale ať už na jeho minulosti leží jakýkoli temný stín, já ho znám jako spolehlivého a čestného muže. A výborného bojovníka. Brzy se s ním setkáš. Jak jsem řekl, každoroční zásilka jantaru má dorazit v nejbližších dnech. Přicestoval jsi v pravý čas, princ...“

Najednou Sokol ztichl, zamračil se a obrátil pohled ke vchodu. Dlážděným nádvořím se k masivním vratům dřevěného paláce blížilo vzrušené pokřikování. Kníže vstal z trůnu a pokynul družiníkům, stojícím ve stínu sloupů po obvodu síně. Jakmile vykročili ke dveřím, jedno ze dvou bronzem pobitých křídel se se skřípáním otevřelo a dovnitř dopadl v proudu slunečního světla stín muže v plné zbroji.

„Výsosti! Je tady lovec a žádá tě, abys ho vyslechl. Prý nese naléhavé zprávy!“

„Pusť ho dovnitř!“

Ozbrojenec ustoupil stranou a do síně se vpotácel zpocený, udýchaný muž v prostém koženém oděvu, avšak ověšený pozoruhodnými loveckými trofejemi, mezi nimiž se vyjímal hlavně náhrdelník z medvědích drápů.

„Drápe,“ poznal Sokol běžce a vydal se mu naproti. „Co se stalo?“

„Hadozubové...“ vyrazil ze sebe lovec, klesl na kolena a lapal po dechu.

Vládce hradiště se zarazil a ztuhl. Podarkés na něj nechápavě pohlédl. Význam toho slova neznal, ale podle vyděšených výrazů knížete i jeho družiníků pochopil, že posel nepřinesl dobrou zprávu.

„Viděl jsi je?“ zachraptěl Sokol.

„Na vlastní oči... Dva jsem zabil... Přísahám při Slunci a Blesku...“

„Kde?“

„Na severu... U pramene, kam chodí pít zvěř... Bylo jich pět... Všichni jsou mrtví...“

„Jestli jsi ty zabil dva, kdo se postaral o ostatní?“

„Dva bojovníci... Ne Sokolové... ani Vlci,“ dodal rychle, když se kníže nadechl k otázce. „Jeden z nich, než se odebral k bohům, vyslovil jméno...“

„Jaké jméno?“

„Astérios.“

Po těch slovech se rozhostilo vyděšené ticho. Podarkés s pobledlou tváří vstal ze stolce.

„Astériův doprovod?“ vysoukal ze sebe. „Karavana s jantarem?“

Lovec k němu obrátil pohled. „Tak jsem si vyložil poslední slova toho muže, pane... Hadozubové pobili Astériovy muže a ukradli náklad jantaru.“

Trójský princ se zachvěl a zmateně, téměř prosebně pohlédl na Sokola, jako by ho žádal o vyvrácení těch zpráv a ujištění, že vytoužený poklad není ztracen. Kníže se však tvářil vážně.

„Hadozubové,“ procedil skrz zuby, „jsou naši nepřátelé. Uctívají Černoplaza, odvrženého syna Velké Matky a Sluncovladova úhlavního nepřítele. Jsou to vrahové, lupiči, požírači dětí. Opravdoví démoni. Vládou jim čarodějové posedlí zlými duchy. Sídlí v lesnatých kopcích na severozápadě. Občas se osmělí zaútočit na pocestné nebo na odlehlé usedlosti, ale nikdy bych nevěřil, že udeří na dobře vyzbrojený Astériův doprovod. Skoro se mi tomu nechce věřit, ale Drápovy oči se obvykle nemýlí.“

„Takže je jantar ztracen,“ hlesl Podarkés.

„Ne, není!“ obrátil se k němu Sokol tak prudce, až sebou princ trhl. „Dostaneme ho zpátky! Okamžitě svolám bojovníky a vyrazíme po stopách těch smradlavých tchořů. Drápe, vzchop se! Zavedeš nás na místo, kde jsi nechal mrtvoly! Slyšeli jste, chlapi?!“ křikl na zírající družiníky. „Sedlejte koně! Okamžitě odjíždíme!“

Pak se otočil k Podarkovi. „Odpusť, princí. Musím teď porušit zákony pohostinnosti. Nebudu ti u hostiny dělat společnost. Ale nenechej se tím rušit. Můj dům je i tvým domem. Využij jeho pohodlí. Všichni otroci ti budou k službám...“

„Zadrž, veliký kníže!“ skočil mu Trójan do řeči. „Nečekáš snad, že tě nechám pronásledovat ty lupiče, zatímco se sám budu povalovat ve tvém paláci? Můj meč se napije krve společně s tvým. I meče mých družiníků.“

„Cením si tvé odvahy, ale ne. Jsi mým hostem. Něco podobného od tebe nemůžu žádat!“

„Ale ani mi v tom nemůžeš bránit. Trvám na svém rozhodnutí!“

Sokol mu pohlédl do očí, a když viděl princovo odhodlání, přikývl. Podarkés se usmál.

„Kyrie? Ahurmuno?“ prohodil přes rameno.

Thrák a Chetita si mezitím spěšně olizovali prsty a splachovali jídlo posledními doušky vody a medoviny. V okamžiku, kdy je vojevůdce oslovil, už byli na nohou a k opaskům si opět připínali pochvy s meči.

„O těch Hadozubech už jsem slyšel,“ odfrkl si Kyrias cestou ke dveřím. Prsty si pročesával rozčuchaný nazrzlý plnovous a vytřásal z něj drobky. „Prý jsou to jen bledí, měkkí červi, sídlící v zemských děrách. Nepřipraví nás o to, kvůli čemu jsme urazili tak dlouhou cestu! Zašlápne tu havěť!“

„Jestli to dobře chápu, tak ta *havěť* přepadla a pozabíjela doprovod zkušených a dobře vyzbrojených bojovníků,“ oponoval mu Ahurmuna. Pak se otočil k Podarkovi. „Takže nakonec přece jen budeš muset získat poklad pomocí meče, vznešený princí. Do Tróje se vrátíš jako hérós!“

Mladík se křivě ušklíbl na znamení, že by se bez podobných komplikací klidně obešel.

Bok po boku vyšli do oslňujícího slunečního světla, znějícího ržáním koní a zvoněním bronzů.

V.

Maska z lebky

Sýkorka se už od rána úporně snažila navázat spojení s Velkou Matkou a požádat ji o víru, sílu a odhodlání. Podle tradice měla den před obřadem zasvěcení strávit v intenzivním, nepřetržitém rozhovoru s bohyní a dokořán tak otevřít svou duši, aby do ní mohla vstoupit Matčina jasnozřivá moc. Nešlo to. Nedokázala se soustředit ani na nejjednodušší modlitbu. Byla plná strachu. Úzkost jí svírala nejen hrdlo, ale zadusila i její vnitřní hlas. Navíc ji zmáhala únava. V noci už samozřejmě nezamhouřila oka. A od rána zápasila s nečekanou slabostí, která jí bránila přijmout osud se vztyčenou hlavou, jak se na budoucí Vševidoucí patřilo. Měla se radovat a myslet na to, že k ní budou pro radu chodit nejvýznamnější velmožové i poutníci ze vzdálených končin. Místo toho celý den potlačovala pláč a neustálé nutkání volat matku. Ne bohyni Matku, ale tu obyčejnou ženu, z jejíhož lůna před sedmnácti zimami vzešla.

Při tom si vzpomněla na své vlastní dítě. Na maličké, nedostatečně vyvinuté děvčátko, které porodila necelý rok po příchodu do svatyně. Tehdy byla ještě sama dítětem. Při porodu ztratila mnoho krve a skoro umřela. Předpokládala, že tehdy se její lůno nějak zranilo nebo poškodilo, protože od té doby už nikdy

neotěhotněla, i když ji kněží téměř denně naplňovali svým posvátným semenem.

Dcerušku jí tehdy okamžitě sebrali a obětovali Velké Matce. Propast umlčela její nárek.

Sýkorka se tu trýznivou vzpomínku snažila vytěsnit z mysli. Většinou se jí to docela dařilo, ale v podobných chvílích slabosti, jakou zažívala dnes před obřadem, se v ní ztráta dítěte bolestivě ozývala.

A tak ve chvíli, kdy pro ni přišli dva nejmladší kněží, byla už na pokraji sil. Kupodivu se její stav podobal transu, do něhož se měla dostat modlitbami. Připadala si jako poddajná hadrová panenka, když ji oblékali do čistého bělostného hávu pošíitého zlatými nitkami. Oděv samozřejmě obnažoval ňadra, jak bylo v těchto končinách zvykem, ale dnes jí je ještě ozdobili zlatými spirálami. Na krk jí pověsili náhrdelník z umně spleteného zlatého drátu, na hlavu nasadili bronzovou čelenku se zlatými náušnicemi ve tvaru posvátných spirál. Pas obepjali opaskem s nádherně tepanými zlatými puklicemi. Také ruce jí ozdobili náramky a nárameníky. Když ji vyvedli ven, blýskala se na slunci jako nějaká kněžna, uložená na pohřební hranici se všemi svými poklady.

Vedli ji k ústům Velké Matky pod útesem na severním konci návrší. Ostatní kněží už tam čekali. Vše bylo připraveno. Ve velkém měděném kotli nad ohništěm se vařily na kusy rozřezané ostatky Vševidoucí. K jednomu ze stojících kamenů byla připoutaná přibližně patnáctiletá dívka, kterou přivedli z nedaleké osady. Oči měla vytřeštěné a nepřítomné, z pootevřených úst jí vytékaly sliny – zjevně jí dali vypít omamný nápoj. Její křivá levá noha, očividně kratší než pravá, prozrazovala, proč vesničané vybrali právě ji.

Na veleknězův pokyn se zpod rituálních masek začalo řinout sborové zaklínání. Hluboké hlasy kněží se slévaly do husí kůži vyvolávajícího bručení. Sýkorku přivedli k oltáři. Voněl kouřem – Velemocný ho zřejmě před chvilkou očistil čadícím svazkem suchých kopřiv. Položili ji na širokou kamennou tabuli.

Pak s ní všech sedm postupně souložilo. Velemocný samozřejmě nakonec, když už byla vlhká od krve a úplně poddajná. Celou dobu pozorovala mraky, jež putovaly oblohou a občas zastřely planoucí

Sluncovladův vůz, tažený po nebesích záprahem labutí. Pozvolna klesal k západu, kde ho zhltně Velká Matka, aby se ráno mohl zase zrodit z jejího lůna daleko na východě.

Když ji Velemocný konečně naplnil semenem, nastal čas rozloučení se starou Vševidoucí. Přinesli kotel a rozložili její uvažené ostatky na kamenný stůl kolem Sýkorky. Usadili se okolo a pustili se do jídla, čímž staré věštkyni vzdali poslední hold. Sýkorce dali sníst kousek srdce a mozku. Kosti a lebku pak za hlasitých sborových modliteb naházeli do páru vydechujících Matčiných úst.

Blížilo se vyvrcholení obřadu. Slunce zapadalo. Citelně se ochladilo.

Kněží nejdříve věnovali bohyni několik symbolických obětí – zmenšených hlíněných napodobenin vozů, chlebových bochníků a figurek zvířat a lidí. Všechny obřadně rozlámali, rozbili a hodili do propasti. Poté odvázáli blábolící vesničanku, dotáhli ji k oltáři a přinutili ji pokleknout. Velemocný se chopil obětní sekery s nádherně zdobenou, protáhnutou hlavicí. Zkušeným úderem zaťal uzounké ostří do dívčiny lebky. Krev z rány nechali stékat do bronzové misky. Nádobu si pak podávali dokola a každý se z ní napil. I Sýkorka musela spolknout pár hltů.

Mrtvou dívku svrhli do temnoty strže za kostmi bývalé Vševidoucí. Obětované se tím dostalo veliké pocty – bude věštkyni sloužit v záhrobí.

Sýkorka to vnímala nezúčastněně, jako ve snu. V úplně obyčejném snu, ne ve věšteckém, plném živých obrazů. Tady bylo všechno rozostřené a prapodivně nezřetelné.

Když však Velemocný odložil obětní sekeru a místo ní v dlani sevřel bronzovou dýku, její vědomí se vrátilo do tohoto prostoru a času. Do srdce se jí opět zakousl strach. Oči se rozšířily. Trhla sebou, ale to už ji čtyři kněží drželi za kotníky a za zápěstí. Pevně ji přitiskli k oltáři. Pátý jí strčil mezi zuby dřevěný kolík a šestý jí pevně sevřel hlavu.

„Velká Matko!“ zvolal velekněz a rozpažil ruce, až na něm všechny ozdoby z kostí, krouceného bronzu a korálků z paroží hlasitě zachrastily. „Vyslyš naše prosby! Nasýtili jsme tě čerstvou krví a masem. Svěřili jsme ti kosti té, která byla dlouhá léta tvou

prostřednicí na zemském povrchu. Jejími ústy jsi smrtelníkům oznamovala svou vůli. Jejímu vnitřnímu zraku jsi zjevovala vše to, co je obyčejným smyslům zapovězeno. Její čas však vypršel. Teď je zde nová Vševidoucí. Vzešla ze vznešené knížecí krve. Už v útlém dětství jsi ji obdarovala věšteckým duchem. Avšak její schopnosti nejsou úplné. Naplň ji božskou jasnozřivostí, Velká Matko! A jako platbu za ten vzácný dar přijmi její oči!“

Velemocný pokynul pomocníkům. Přidrželi Sýkorku pevněji. Zpanikařila. Škubala sebou a přidušeně kvílela skrz kolík sevřený mezi zuby. V duchu volala na pomoc duchy své matky a dcerky. Marně. Velekněz se k ní naklonil a levou rukou jí pevně stiskl bradu. Dívka vytřeštila oči. Čepel dýky se blížila k jejímu obličejí. Po ostří přelétl narudlý odlesk pohasínajících večerních červánků. Sýkorce hrůzou povolil měchyř a zkrvavená stehna svlažil teplý proud...

Velká Matko! obrátila se v zoufalství k bohyni.

Bronzová špička už byla palec od její oční bulvy.

Prosím! Neber mi zrak! Ty víš, že schopností vidění vládnu i bez toho, aby mě bylo nutné zmrazit...

Najednou se dýka zastavila. Velemocný se zamračil, odtrhl pohled od Sýkorky a zvedl hlavu. Ostatní kněží se na něj překvapeně podívali.

Sýkorka se přestala zmítat a ztichla. A v tu chvíli zaslechla to, co dosud přehlušovala svým kvílením.

Zvuk píšťaly.

Táhlá, nesmírně zlověstná melodie poletovala nad návrším, proplétala se mezi stojícími svatými kameny a pozvolna sílila. Kněží se ohlédli. Sýkorka i přes slzavou mlhu v očích postřehla, jak zbledli a jak se jim propadly tváře, jako by jim najednou vyschla kůže a přilepila se k lebkám. Sevření na jejích končetinách povolilo. Vyplivla kolík, s rozbušeným srdcem se nadzvedla a pohlédla stejným směrem jako jejích sedm trýznitelů.

A polkla naprázdno.

Na kraji obětiště stál umrlec. Alespoň tak to na první pohled vypadalo. Vysoká, vyzáblá postava v otrhaném hávu byla ověšená kostmi, šňůrami zubů a ozdobami z vyřezávaného paroží. Horní část obličeje měl neznámý zakrytou maskou zhotovenou z přední části

lidské lebky. Těsně pod ní, pod vyceněnými zuby horní čelisti, měl ke rtům přiloženou píšťalu z dlouhé kosti a vyluzoval na ní ony hrozivé tóny. Chladnokrevně, sebejistě, jako by on byl pánem věštírny.

„Hadozubové,“ zachroptěl jeden z mladších kněží. Ostatní na něj zasyčeli, jako by už jen vyřčení toho slova na ně mohlo přivolat neštěstí.

Velemocný sebral odvahu, narovnal ramena, udělal krok k nečekanému návštěvníkovi a napřáhl proti němu ruku s dýkou.

„Nejsi zde vítán!“ zakřičel. „Přítomnost démona nasáklého Černoplazovou mocí ve svatyni Velké Matky je nepřípustná!

Bohyně svého syna zavrhlá a proklela! Odejdi, jinak i tebe stihne její hněv!“

Píšťala však neutichla. Právě naopak – čarodějovy prsty se na dírkách nástroje roztančily ještě rychleji. Melodie posměšně zakřepčila nad obětištěm.

Sýkorka věděla, že je to znamení. Dobře si ty tóny pamatovala z včerejšího věsteckého snu.

Byl to povel k útoku.

Nadechla se, aby kněží varovala, ale v tom okamžiku už se návrší zahemžilo pohybem. Hadozubové se hrnuli ze všech stran. Jeden proud se k obětišti valil od brány, jako vždy pohostinně a sebejistě otevřené dokořán. Příkrčené postavy se vynořovaly i zpoza ohybu návrší za žrecem – skoro jako by je hudba vyvolala zpod země. Další útočníci přeskakovali palisády po stranách svatiště. Za chvíli se na návrší hemžili jako mravenci v očích odseknuté hlavy zapomenuté na bojišti. Bleskově obstoupili kameny vyznačený půlkruh u propasti. Sýkorka se vyděšeně rozhlížela. Odevšad zíraly obličeje pomalované hadími vzory. Jejich vytřeštěné oči a do špiček zabroušené zuby svítily v houstnoucím večerním šeru. Dívka sklouzla z oltáře a schoulila se za jedním z balvanů, jež podpíraly kamennou desku.

„To nesmíte!“ vykřikl Velemocný. Otáčel se zprava doleva a zase zpátky a hrozil Hadozubům obětní dýkou. „Neopovažujte se! Je to zakázáno! Každého, kdo položí špinavé chodidlo na posvátnou půdu, stihne záhuba! Samotná Velká Matka svrhne vaše duše do

temnoty, až na dno podsvětí, do říše zlých duchů! Slyšíte, prašiví odpadlíci?!“

Chvilku se zdálo, že to zaúčinkovalo. Divoši neklidně přešlapovali a nenávistně vrčeli, ale blíže se neodvážili. Jenže pak najednou píšťala ztichla. Kněží obrátili pohledy ke žrecovi.

Sklonil kostěný nástroj a pod umrlčí sanicí se objevily další dvě řady vyceněných zubů. Byly špičaté, aby mohly lépe trhat syrové maso.

„Nad námi nemá moc,“ zasyčel zaklínač. „Ta obrovská kurva s jedovatým dechem, břichem plným hnoje a lůnem smradlavým jako bublající bahno nad námi nemá žádnou moc! Ani nad mocným Černoplazem! Kálím jí do úst a plivu do očí! Nacpu jí do chřtánu vaše ohlodané hnáty, aby se jimi zadusila!“ Žrecův hlas neustále sílil. S posledními slovy přešel do nenávistného vytí. Švihl píšťalou proti skupince u oltáře. „Prolijte jejich krev! Servěte jim maso z kostí!“

Hadozubové odhodili obavy, sborově zaskučeli a vtrhli na obětiště.

Sýkorka po čtyřech vlezla pod kamenný stůl. Slyšela, jak se útočníci srazili s kněžími. Velemocný odhodlaně vykřikl. Ozval se zvuk kožešinového oděvu, páraného bronzovým ostřím. Na zem pár kroků před Sýkorkou mlaskl chuchvalec střev a za ním se svalilo vykuchané Hadozubovo tělo. Druhý veleknězův výkřik už však byl plný bolesti. Jeho hlas se zlomil a přešel do slábnoucího chrčení.

Kolem oltáře zuřil nerovný boj. Služebníci Velké Matky se pokoušeli bránit, ale kromě obětní sekery neměli žádné zbraně. Kamenné palice Hadozubů jim louskaly lebky a kosti, hroty oštěpů probodávaly vnitřnosti, kostěné nože se zapichovaly do krků. Na obětní kámen stříkala krev. Od útesu nad věštírnou se odrážel příšerný smrtelný křik, přerušovaný drtivými údery a čvachtáním vnitřností.

Záhy bylo po všem. Vřava a údery ztichly. Sýkorka se krčila pod kamennou deskou a kousala se do spodního rtu, aby nevykřikla. S hrůzou civěla na rozdrcenou lebku nejmladšího kněze, který ležel dva kroky od ní. Z ohavné rány přetékal do prachu narůžovělý mozek.

Najednou se těsně před Sýkorkou zastavily bosé nohy se šňůrkami kostěných korálků na kotnících. Hadozub klesl na jedno koleno a sehnul se. Před dívkou se znenadání objevila pomalovaná tvář. Divoch se zachechtal. Zaječela úlekem a po čtyřech se začala plazit dozadu. Natáhl se po ní a přinutil ji tak vylézt zpod oltáře na druhé straně. Smích zesílil a přidaly se k němu další hlasy. Ohlédla se. Hadozubové stáli kolem a cenili na ni zuby. Někteří už hodovali na čerstvé člověčině, trhali maso kněží zabroušenými tesáky.

„Přiveďte mi ji!“ zvolal někde mimo její zorné pole ten, který nosil masku z lebky.

Sáhly po ní pomalované, čerstvou krví ušpiněné pracky.

V tu chvíli se nadobro přestala ovládat. Ohlušivě zaječela, prudkým gestem rozrazila houštinu rukou, vyskočila a rozběhla se.

K ústům bohyně. K propasti, jejíž dno – pokud vůbec nějaké měla – se ztrácelo v ponurém skalním zlomu mezi návrším a skálou. Možná v tom nebyl žádný úmysl. Možná ji prostě vedla vůle Velké Matky – vědomí, že raději skončí v jejím chřtánu než v hrdlech uctíváčů démonů.

A možná ji volala dcerka, jejíž duch nařikal na dně rokliny.

Za sebou zaslechla křik muže s maskou. Hadozubové se ji pokoušeli zastavit. Jeden ji praštil ratištěm oštěpu. Zapotácela se a málem upadla, ale s vypětím všech sil se vyhnula pohotově nataženým prackám a přeběhla posledních pár kroků.

„Matko!“ vykřikla.

A vrhla se do propasti.

Za ní vibroval zuřivý řev lidožroutského žrece.

Tvrdě narazila do mechem zarostlého protilehlého útesu. Když padala do úzké strže, udeřila se do hlavy ještě několikrát. Vyrasila si dech a zaútočila na ni temnota. Nejdříve zastřela jen její zrak, ale vzápětí Sýkorka zjistila, že propast přece jen má dno – zřítla se do vrstvy starých i čerstvých obětí – a v tu chvíli tma lačně zhltila i její mysl.

VI.

Muž se znameníím býka

Tentokrát je to naopak. Nekoluje mi v žilách moc Velké Matky a nejsem naplněná jejím duchem.

Kdepak. To já vyplňuji její nitro. Mé kosti a svaly měknou a rozkládají se jako těla všech obětí na dně propasti. Měním se v poddajnou směs, jež zúrodňuje Matčiny útroby. Protékám spleť uzoučkých chodeb, které jsou tepnami bohyně. Stávám se její krví, její mízou, jejím dechem. Jsem spirálou bez počátku a bez konce, věčně se kroutící v černých hlubinách, odkud všechno vzešlo a kde všechno skončí.

Země mne vstřebává a já se jí pokorně odevzdávám.

Najednou se v temnotě ozve hlas. Slabý, vzdálený, ale vytrvalý pláč děťátka, které se právě narodilo, poprvé se nadechuje a naléhavě žádá svět o pozornost a péči.

Vím, že je to duše mé dcerky. Volá mě k sobě. Touží po lidském objetí, které nikdy nedostala – jen chladnou náruč smrti na dně propasti.

Spěchám za ní. Konečně splyneme a zůstaneme navždy spolu.

Jenže její hlas se nepřibližuje. Jako by přede mnou utíkala – nářek je čím dál slabší, až se změní v nezřetelný šepot v dálce. Zoufale na ni křičím, proplétám se bludištěm podzemních chodeb, ale hlas nakonec zmizí úplně. Ztrácím směr, bezradně se točím na místě a zdrceně kvílím. Mám pocit, že podruhé už tu ztrátu neunesu a přijdu o rozum...

Pak se země zachvěje. Temnota, až do této chvíle přívětivá, laskavá a životodárná jako matčino lůno, najednou získává na zlověstnosti. Už není pohostinná a nechlácholí. Je nevlídná a sálá hrozbou.

Chvění totiž předznamenává pohyb vlnícího se těla. Tvrdé šupiny brousí kamenné průlezy v jeskyních. Něco se plazí chodbami podsvětí. Něco hrůzostrašného, nenasytného, vražedného. Najednou jsem zase plná paniky a neovladatelného strachu. Ty pocity mě spojí s pozemským světem. Vzpomenu si, co se stalo před pádem do náruče tmy. Na krveprolití ve svatyni. Na Černoplazovy uctíváče.

Ó, Velká Matko!

Černoplaz!

Konečně to chápu. Zvuk zaklínačovy písňů probudil vládce podzemí.

Přibližuje se. Chodbami se rozléhá jeho syčení. V temnotě se už blýskají uhrančivé hadí oči. Jsou studené a zlé, nepředstavitelně zlé. Pokouším se uniknout, ale jsem jako stojatá voda vedle burácející horské bystriny. Démonický plaz je na dosah. Ovíví mě černými smyčkami. Tohle není spirála zrodu a věčného koloběhu. Je to spirála záhuby.

Vykřiknu. Zoufale vrískám a natahuji ruku, která neuvázla v hadím sevření, k povrchu...

Najednou shora vyšlehně světlo. Možná blesk, nebo sluneční paprsek. Černoplaz škubne hlavou, odhalí jedové zuby a ohavně zasýčí.

Světlo se řítí do hlubin. A já konečně vidím, že to není blesk ani paprsek. Je to plamenný odraz na dvojitém bronzovém ostrí.

Na dno podzemí doskočí obrovský býk. Bojovně ryčí a potřásá hlavou s planoucíma očima a obrovskými rohy. Kupodivu však má lidské ruce a nohy. A v těch svalnatých pažích svírá topor mohutné

dvoubřité sekery. Přišlápne Černoplaza ke skalnatému dnu hlubiny, rozmáchně se lesklou zbraní a ze všech sil udeří.

Vyšlehne plamen, který rozsekne šupinaté tělo a rozpárá temnotu...

~ ~ ~

„Děvče! Vzpamatuj se!“

Křičela a snažila se bránit. Někdo však její divoce mlátící ruce nekompromisně odstrčil stranou, popadl ji za hlavu a zblízka jí naléhavě mluvil do obličeje, aby pomohl jejímu vědomí překročit práh, na němž se právě zmateně zmítalo.

„Slyšíš? Je to pryč! Byla to jen vidina!“

Sít' blouznivých zjevení se konečně začala trhat. Sýkorčina duše se z ní vymanila, vrátila se do těla a zase začala vnímat tento prostor a čas. Ještě chvíli nesrozumitelně blábolila a kvílela, ale křečovitě pohyby jejího těla už ustávaly. Nakonec ztichla a zůstala nehybně ležet. Byla celá zpocená a udýchaná. V hlavě jí hučelo. Otevřela oči a v mihotavém ohnivém světle zírala do obličeje, který se k ní nakláněl.

Byl opálený, zjizvený a patřil už ne zrovna nejmladšímu, zhruba čtyřicetiletému muži. Hlavu měl po stranách nad ušima vyholenou, pruh dlouhých černých vlasů mu z temene padal dozadu a na zátylku byl sepnutý bronzovou sponou. Horní ret měl bez vousů, ale hranatou čelist si nechal zarůst a dlouhý černý plnovous si sepnul dalším bronzovým kroužkem – takto upravení chodili muži od vzdáleného jižního moře.

„Jsi zraněná? Bolí tě něco?“

Jako by ho neslyšela. Zadívala se přes jeho mohutná ramena vzhůru. Ve světle skomírající louče uviděla hrbolaté stěny propasti. Pochopila, že je pořád v ústech bohyně pod věštírmou. Zamžourala kolem sebe. Spatřila mrtvolu obětované dívky, lebku a kosti Vševidoucí a pod nimi plísni potaženou a hmyzem prolezlou změť starších obětí. Někde mimo její zorné pole zurčela voda. Ve vzduchu vířila pára z horkého pramene a měnila světlo louče, zastrčené do skalní pukliny, v rozptýlený přízračný přísvit. Na všem okolo lpěl páchnoucí slizký povlak.

Pořád měla zrychlený dech a srdce jí divoce bušilo, ale když obrátila pohled zpátky k robustnímu muži, oči už měla jakž takž přičetné.

„Máš něco zlomeného?“ staral se.

Zavrtěla hlavou, přestože si tím vůbec nebyla jistá. Nadzvedla se na jednom lokti. Zatím ji tělo poslouchalo. Pokožku měla pokrytou zaschlou krví z mnoha odřenin.

„Jsem Astérios,“ řekl obr. Nic dalšího nedodal. Ani nemusel. Sýkorka natáhla rozechvělou ruku a konečky prstů pohládila tepanou býčí hlavu na jeho hrudním pancíři.

„Muž se znamením býka,“ zachraptěla. „Vládce bludiště. Pán dvojité sekery.“

Trochu se odtáhl a nadzvedl jedno obočí.

„Ty jsi věštyně? Vyprávěli mi o nějaké slepé stařeně...“

„Támhle jsou její kosti. Já jsem její následnice. V tuto chvíli už jsem měla mít místo očí jen krvavé díry. Ale obřad zasvěcení byl přerušen...“ Hlas se jí opět vytratil.

„Viděl jsem mrtvé kněží,“ přikývl Astérios. „Nebo aspoň to, co z nich zbylo. Divoši se potřebovali posilnit před další cestou.“

„Takže nikdo nepřežil...“

„Ne. Kromě tebe. Zkoumal jsem stopy, když jsem najednou zaslechl ze strže tvé kvílení. V mrákotách tě posedla nějaká trýznivá vize...“

Pohlédla mu do očí. „Viděla jsem tebe. Zachránil jsi mě před Černoplazem.“

„Co je zač?“

„Démonické božstvo těch, kdo přepadli věštírnu. I tvou družinu.“

Nadzvedl i druhé obočí. „I to jsi viděla?“

„Ano. Ve snu. Hadozubové zaútočili na tábor v lese. Za zvuků kostěné píšťaly. Byl tam čaroděj s maskou z lebky...“

„Tebe nebylo třeba oslepovat,“ odfrkl si. „Jasnozřivým zrakem vládneš už teď.“

„Ten noční boj... vyvázl z něj kromě tebe ještě někdo?“

Astérios si povzdechl, až mu v rozložené hrudi zahučelo jako v kovářském měchu. „Přežilo nás půl tuctu. Tři zajali, tři jsme se probili. Druhy jsem poslal do Sokolího hnízda, aby přivolali pomoc.

Já sleduji ty prokleté divochy. Takže nemám času nazbyt. Dostanu tě odtud a pak poběžím dál.“

„Půjdu s tebou,“ vyhrkla znenadání a viditelně ožila.

„To pusť z hlavy,“ odmítl rázně a vstal. „Cestuji rychle a ty jsi zraněná a zesláblá. V tomhle stavu se mnou neudržíš krok. Najdeš lidské příbytky a poprosíš o pomoc. Za lesem na východě, na úpatí kopců, leží osada...“

„Ty to nechápeš,“ skočila mu do řeči. „Tady nejde o to, že s tebou *chci* jít. Já s tebou *musím* jít...“

„Tohle na mě nezkoušej,“ odsekl podrážděně. „Nechci slyšet nic o tom, že nás spojila vůle bohů. Ani o zodpovědnosti za život, který jsem zachránil.“

„Právě naopak. *Tvůj* život teď závisí *na mně*.“

Jen se opovržlivě ušklíbl, vsunul jí ruce pod paže a lehce ji zvedl na nohy jako dítě. Trochu se zapotácela, ale neupadla. Bolest samozřejmě cítila, při pádu se hodně potloukla, ale ostré bodání zlomeniny v končetinách ani žebrech nezaznamenala. Zdálo se, že si vážněji neublížila. Poddajná vrstva hnijících obětí ztlumila náraz na dno propasti. Velká Matka stála při ní.

Astérios se chopil konce provazu, po kterém sem slezl. Chtěl jí ho uvázat kolem pasu, ale když si všiml, jak se Sýkorka tváří, zaváhal a zvážněl.

„Tak dobře,“ přikývl. „Řekni mi to. Něco jsi viděla?“

„Ano. V brlozích Hadozubů číhají horší věci než samotní Hadozubové.“

„Jejich démonických božstev se nebojím,“ zavrčel. Z toho hrdelního zvuku naskočila Sýkorce husí kůže. Oči mu strašidelně zablikaly, jako by se mu v zorníčkách zachytily dvě chladné hvězdy. „Já sám jsem byl démon, děvče. Uctívali mě, posílali mi lidské oběti a při vyslovení mého jména se jim strachem podlamovala kolena. Říkalo se o mně, že plivu oheň a z nozder mi sálá jedovatý dech. Představovali si mě, jak sedím na trůnu z kostí a pod kopyty mi křupají lidské lebky...“

„Jenže ty nejsi bůh,“ odvětila přiškrceným hlasem. „Ani démon. Tvá býčí hlava byla jen maska velekněze, hlavního obětníka...“

„Nemysli si, že mě znáš, děvče,“ varoval ji. „Nic o mně nevíš. Já sám občas pochybuji o tom, jestli jsem obyčejný smrtelník. Můj labrys pořád prahne po krvi. Je nenasytý. Za ta staletí obětování si jeho ostří zvykla na horkou koupel, tryskající z rozsekaných těl – zvířecích i lidských.“ Sevřel v mozolnaté dlani její rameno a přitáhl si ji blíže, až se nahými řadry, z nichž při pádu sklouzly ozdobné spirály, dotkla jeho chladného pancíře. „Věř mi – jsem ten poslední člověk, kterého vystrašíš pohádkami o démonech.“

„O tvé nebojácnosti jsem ani na okamžik nezapochybovala. Jenže ta hrozba, kterou jsem viděla, není žádná pověra ani zamaskovaný žrec – je to skutečný démon. Naostřený bronz na něj nestačí.“

„A co tedy? Ovládáš snad nějaká kouzla?“

„Nejsem čarodějnice. Jsem vědma. Vidím věci, jež se teprve stanou. Můžu tě včas varovat před nebezpečím, které tvé smysly neodhalí.“

Astérios se mračil. Očividně nebral Sýkorčina slova na lehkou váhu – zřejmě měl s věštby a předtuchami zkušenosti. Navzdory tomu po chvíli otálení důrazně zavrtěl hlavou.

„Ne. Nemůžeš jít se mnou. Jen bys mě zdržovala. Nakonec bych tě musel nechat v lese napospas vlkům a zlým duchům. Nebudeme se o tom dohadovat,“ zvýšil hlas, když viděl, jak se dívka nadechuje. „Kvůli tobě jsem těm divochům dopřál docela slušný náskok. Nesmím dopustit, aby mé muže zavlekli do smradlavých jeskyní a rituálně je sežrali na počest odporných podzemních bohů. Takže ti jen pomůžu z propasti a půjdu svou cestou.“

„Budu tě sledovat,“ odfrkla vzdorovitě.

„Netrucuj,“ procedil skrz zuby a provlékl jí konec provazu pod zadkem. „Chceš snad, abych tě odháněl jako toulavého psa, který se pověsí na paty prvnímu kolemjdoucímu? Na tvém místě bych zalezl do jednoho z těch srubů nahoře u brány a počkal na příjezd družiníků ze Sokolího hnízda. Určitě se brzy...“

Znehybněl a spolkl zbylá slova. Černé obočí se mu spojilo u nakrčeného kořene nosu. Sýkorka na něj tázavě pohlédla a zjistila, že Astérios civí někam za ni. Naprázdno polkla a pomalu se ohlédla.

A šeptem přivolala Velkou Matku.

Z pukliny na úpatí skaliska tryskala horká voda, protékala pod podemletou skálou a po několika krocích se zase ztrácela v zemské trhlíně. To však nebylo to, co upoutalo pozornost robustního bojovníka a mladé věštkyně.

Pára, která stoupala z bublajícího a syčícího pramene, začala viditelně houstnout. Bělostné chumáče se spojovaly do jedolité vrstvy, která brzy zakryla hromadu obětí jako roucho, milosrdně skrývající ten hnus před zrakem světa. Mlha kypěla a stoupala výš. Astérios a Sýkorka se do ní nořili jako ztracené lodě do mořské pěny. Brzy opar dosáhl až k louči. Plamen úsečně zasyčel a zhasl jako knot voskovice zadušený nasliněnými prsty. Ve strži však nezavládla tma – pára záhadně světélkovala a na vlhkých stěnách se mihotaly přízračné záblesky.

Propast se naplňovala dechem bohyně.

„Zmizme odsud,“ ucedil Astérios a ucouvl. „Vzduch nad horkými prameny někdy bývá jedovatý. Otrávíme se tady...“

„Počkej,“ natáhla k němu dívka ruku. „Velká Matka nám dává znamení.“

„O tom nepochybuji. Říká nám, že se zlobí. Nepřeje si, abych jí přímo z úst vytáhl šŕavnaté sousto. Co jednou spadne do propasti, patří jí. Že mě to nenapadlo dřív...“

V tom okamžiku jako by se bohyně rozhodla potvrdit jeho domněnky. Mlha se zformovala do několika průhledných šlahounů – vypadaly jako přízrační hadi nebo chapadla mořských netvorů, ovládajících vody kolem Astérioova rodného ostrova. Bleskově omotaly Sýkorku a vnikly jí do úst a nosních dírek. Trhla sebou a křečovitě se nadechla. Opar jí naplnil útroby.

Mlha zavířila – jako sice nehmotná, ale živá a uvažující bytost. Sýkorčina chodidla se odlepila od slizké skály. Astérios potichu zaklel, ustoupil o další krok a sáhl po jílcí meče, přestože si byl jistý, že zbraň mu v této situaci nepomůže.

Svit v oparu pulzoval jako světelná ozvěna nějakého zářícího srdce tepajícího v hlubinách. Sýkorka nadnášená mlhou se začala otáčet kolem své osy. Astérios postřehl, že její oční bulvy jsou celé černé, bez bělma. Už to nebyla ona.

Naplnil ji duch bohyně.

Pramen zurčel a klokotat. Voda tryskala čím dál silněji, vylila se z kamenitých břehů, opláchla několik kostí a rozkutálela lebky. Skalisko nad dírou, v níž se bystřina ztrácela, zadunělo a zaskřípalo, prořaly ho další pukliny. Mlha neustále houstla a stoupala podél hrbolatých stěn. Netrvalo dlouho a bílý závoj dočista Astériovi zastřel zrak. Sýkorka se nejdříve změnila v nejasnou siluetu v oparu a vzápětí se mu ztratila úplně.

Hluk sílil. Útes praskal. Na dno strže se sypalo drobné kamení. Astérios se zády tiskl k protější stěně a v duchu volal své bohy.

Pak Sýkorka táhle, nesrozumitelně vykřikla. Rachot skal ustal. V hlubině se rozhostilo ticho.

Astérios váhal. Když se však nic nedělo, opatrně vykročil za hlasem. Mával před sebou rukama ve snaze rozehnat mlhu. Marně. Měl dojem, jako by se ocitl v nějakém přízračném cizím světě. Neviděl ani na krok, takže do dívky skoro vrazil. Už se nevznášela nad vrstvou kostí a ostatků. Klečela na zemi, hlavu měla svěšenou a ramena se jí chvěla přerývaným dechem.

„Děvče?“ dotkl se jí opatrně.

Vzhledla. Zpod popelavých vlasů padajících do tváře na něj pohlédly strašidelné, dočista nelidské, černočerné oči.

„Sokol nepřiletí včas,“ promluvila cizím hlasem. „A Had už se dožaduje krmení. Nedočkavě se svíjí v hlubinách. Jestli chceš zachránit své druhy, musíš si pospíšet. Předběhnout nepřátele a zaskočit je tam, kde tě budou očekávat nejméně. Znáš zkratku do jejich sídel. Můžu ti ji ukázat. Ale nebude to cesta, kterou krácejí smrtelníci. Odvážíš se po ní jít?“

Chvilí na ni zmateně zíral a pak nejistě přikývl.

Sýkorka zavřela oči a sklonila hlavu. Chraplavě vydechla, ochabla, a kdyby ji včas nezachytil, svalila by se mezi tlející ostatky. Hodnou chvílí se mu jen chvěla v náruči. Když nakonec vzhledla, oči měla zase lidské.

„Bohyně nám ukazuje cestu,“ hlesla.

„Cestu podzemím,“ odtušil.

„Spíše *podsvětím*,“ upřesnila. „Bojíš se?“

„Ne. Jen jsem plný pochybností. Už jsem v životě viděl kouzla a božské zázraky, ale stejně nechápu, co se to tady vlastně děje.“

„Ani já si tím nejsem úplně jistá. Ale vím, že naše osudy byly spojeny, ještě než jsi mě zaslechl sténat v propasti. Bohové chtějí, abychom šli dál bok po boku. Velká Matka to chce. Věřím, že má nějaký úmysl, který my dva pochopíme až časem. Teď je důležité, abychom následovali její znamení.“

Astérios zachmuřeně přikývl. Nelíbilo se mu to, ale nebyl ani takový hlupák, aby to rázně odmítl. „Jak se na tu cestu dostaneme? Kde vlastně začíná?“

„Tam,“ ukázala do mlhy. Astérios se ohlédl tím směrem, ale viděl jen bílou třípytící se nicotu. Nedohlédl ani k útesu nad pramenem. Opar byl tak hustý, že jej téměř dusil.

Sýkorka však věděla něco, co on ne. S bojovníkovou pomocí vstala a šourala se ke skalisku. Po několika krocích se před nimi bílá clona konečně rozevřela. Uviděli popraskanou patu útesu. Astériovi se rozšířily oči. Trhlina, v níž mizela voda z pramene, se viditelně rozšířila – byla teď dost velká na to, aby se jí protáhla i jeho ramenatá postava.

„Neztrácejme čas,“ vyhrkla Sýkorka nedočkavě, ale Astérios ji popadl za loket. Vrhla na něj tázavý pohled. Očividně mu něco vrtalo hlavou.

„Začínám tušit, co se tady právě odehrálo,“ zabručel. „Na okamžik ses stala *ariadné*.“

„Co to znamená?“

„*Nejčistší svatá*. Kněžka, do níž vstoupil duch bohyně. Už jsem něco podobného kdysi viděl. Na Ostrově býků jsme také uctívali Matku Zemi. Má sestra byla její velekněžkou. Byla vyvolená jako ty. Vládla posvátným hadům. Jenže nakonec do ní vstoupilo něco jiného, nějaký zlý duch. Zradila svůj lid i bohy. Vpusťla do býčího paláce nepřátele a ukázala jim cestu labyrintem. Až k mému oltáři, ba dokonce až ke královskému trůnu. A způsobila tím pád ostrovní říše.“

Sýkorka na něj mlčky zírala a snažila se pochopit, proč jí to vypráví.

„Neopovaž se mě zradit jako ona,“ zavrčel varovně. „Jinak s tebou nebudu mít slitování.“

Pevně opětovala jeho pohled. „Neskrývám v sobě zákeřné úmysly, vládce bludiště. Důvěřuj mi. Chci ti pomoci. A bohyně je nám nakloněna.“

Ještě chvíli na ni upřeně hleděl. Pak přikývl a obrátil pohled ke skalní puklině. Jiskřící mlha vtékala dovnitř a matně osvětlovala temné útroby skaliska.

„Půjdu první,“ rozhodl. „Jen bohové vědí, co nás tam dole čeká.“

Sáhl si nad rameno a z koženého oka na zádech vytáhl masivní sekeru se dvěma ostrími. Sýkorka fascinovaně zírala na zbraň, která prolila krev stovek obětí. Tento muž vzal víc životů, než by kdokoli dokázal spočítat.

Navzdory tomu se s ním cítila v bezpečí. Věděla, že jim bylo souzeno setkat se za takových neblahých okolností. Že bohové chtěli, aby ji zachránil.

A zmocňovala se jí předtucha – zatím nejasná – že dostane příležitost mu záchranu oplatit.

Pod Astériovýmá nohama zašplouchala voda. Ve vstupu do podzemí se musel sehnout a natočit bokem, ale už po několika krocích se chodba rozšířila natolik, že se mohl narovnat.

Sýkorka se naposledy ohlédla. Mlha nad ní se trhala a odkryla jí výhled na vrcholky útesů. Ve věštírně nad hranou skaliska vládla tma a ticho jako v útrobach prastaré mohyly.

Strávila tam pět let – přivedli ji do věštírny hned poté, co z ní první krvácení učinilo ženu.

Nebylo to šťastné období.

Proto když se otočila a vkročila za tajemným bojovníkem do podzemí, necítila ani špetku smutku nebo lítosti. A nic na tom nezměnilo ani vnitřní přesvědčení, že tato místa už nikdy více nespátí.

VII.

Člun z kostí

Opatrně sestupovali úzkou jeskyní podél potoka poskakujícího po hrboлатých kaskádách hlouběji a hlouběji do podzemí. Světélkující pára je obklopila matným mihotavým přísvitem, který ještě znásoboval dojem neskutečna.

„Jsme někde *jinde*, že?“ zeptal se Astérios, když pomáhal Sýkorce slézt z jednoho vysokého skalního stupně. Nebylo zde nic, co by se dalo nazvat stezkou. „Ve skutečnosti nejsme pod kopci, které obklopují svatyni.“

„Ne,“ potvrdila jeho domněnku mladá vědma. Opora jeho silných rukou jí přišla vhod. I když jí duch bohyně dodal sílu, sestup do podzemí byl namáhavý. Mnohonásobně znásilněné a pádem do propasti potlučené tělo se vehementně dožadovalo odpočinku. Ve slabinách jí tepala tupá bolest. Po stehně opět stékal teplý pramínek. Na uváleném, už dávno ne bílém hávu se rozpíjela další krvavá skvrna. „Ta mlha nás oba přenesla do světa, který je jen stínem toho našeho a sídlí v něm bohové a duchové.“

„A démoni,“ doplnil.

„Jistěže, ti také,“ přikývla.

Chvíli mlčky odpočívali.

„Jak se vlastně jmenuješ?“ zeptal se bojovník znenadání.

Zprudka k němu vzhlédla – když takhle stáli vedle sebe, měla obličej v úrovni bronzového býka na jeho hrudi. Ta otázka ji zaskočila, jako by se ptal na něco nemístného.

„Sýkorka,“ šeptla s pocitem, že mu věnovala přísně střežené tajemství.

Letmo se usmál. „Sýkorka,“ zopakoval a pak dodal v řeči jižanů: „Kalógeros.“

„Vím, že to nezní tak zvučně jako *Vládce hvězd*,“ škusla ramenem, „ale mám své jméno ráda. Dala mi ho matka. Prý kvůli zvědavosti a neposednosti. V dětství jsem neustále poletovala sem a tam a nic jsem nenechala na pokoji.“

„Neřekl jsem přece, že se mi to jméno nelíbí,“ řekl, otočil se a pokračoval v sestupu.

Sýkorka se za ním nějakou chvíli mlčky dívala. Sílil v ní pocit, že se mu svěřila s něčím, co nikomu jinému neprozradila. Pak se ale dostavil ještě podivnější pocit – něco jí říkalo, že právě Astérios je ten, komu se měla otevřít jako prvnímu.

„Nezdržuj,“ ohlédl se přes rameno.

Sebrala zbytky sil a následovala ho.

~ ~ ~

Podzemím se šířilo monotónní, neustávající šumění. Jak oba poutníci sestupovali níž a níž, šumění sílilo, až se změnilo v chvějivý hukot. I bystřina byla čím dál divočejší a prudší, jako by už dychtila po splnutí s mohutnějším tokem. Pak úzká chodba nad potokem konečně vyústila do nesrovnatelně prostornější jeskyně a Astérios a Sýkorka vyšli na břeh podzemní řeky.

„Bohové,“ užasl bojovník. „To je snad samotný Styx!“

„Řeka mrtvých,“ přikývla Sýkorka.

Majestátní tok se šířkou a vodnatostí vyrovnal samotnému Granu, který také mnozí považovali za hranici mezi světy živých a mrtvých. V matném svitu páry, která nad neklidnou hladinou vířila jako mračno stříbrného prachu, skoro nedohlédli na druhý břeh, natož ke vzdálenému, krápníky naježenému stropu.

„Co teď?“ rozhlédl se Astérios. Břehy nalevo i napravo byly strmé a členité, pokračovat nemohli.

„Počkáme. Bohyně by nás sem nepřivedla, kdyby neexistoval způsob, jak jít dál.“

„Nemáme času nazbyt...“

„Podívej,“ natáhla ruku.

Obrátil pohled naznačeným směrem. A zabručel něco nesrozumitelného – možná kletbu, možná slova údivu, možná rychlou modlitbu.

Z oparu nad řekou se vynořil matně svítící tvar. Prořezával hladinu a směřoval k nim. Ustrašená mysl ho mohla považovat za jakéhosi netvora, lovícího ve vodách záhrobní řeky. Sýkorka a Astérios však zachovali rozvahu. Pochopili, že je to loď.

Podivuhodná loď.

I když ji nepoháněla vesla a očividně neměla kormidlo, plula napříč silným proudem a blížila se ke břehu u ústí potoka. A přestože na palubě nebyla ani noha, zjevně *věděla*, kde je její cíl. Netrvalo dlouho a vědma a bojovník zjistili, odkud se bere zvláštní přísvit, který loď obklopoval.

Byla totiž vyrobena z kostí. Ze stovek dokonale očištěných, jakoby na slunci vybělených, stříbřitě se lesknoucích kostí.

Byly pospojovány neznámým způsobem – nikde nebyly vidět žádné šňůry, hřebíky ani jiné spoje. Boky plavidla lemovaly lidské i zvířecí lebky. Cenily zuby, zíraly prázdnými očními důlky a pyšnily se masivními rohy a košatým paroží. Na vyvýšeném čelenu, zhotoveném z tlustého zahnutého hnátu neznámého zvířete, byla nasazena obrovitá hadí lebka s jedovými zuby dlouhými jako předloktí.

„Vznešení bohové,“ vysoukala ze sebe Sýkorka. „To musí být lebka Stříbrného.“

„Kdo je Stříbrný?“ zeptal se Astérios. „Nebo přesněji: kdo to byl?“

„Bratr Černoplaza.“

„Cože?“ zachmuřil se bojovník. „Toho démona, kterého chtějí divoši nakrmit masem mých druhů?“

Sýkorka přikývla. „Přesně toho. Ale tvé obavy jsou zbytečné. Stříbrný byl Černoplazovým úhlavním protivníkem. Zahynul v boji s ním. V lodi je zřejmě zakleta jeho duše.“

„Očekáváš, že do toho člunu nasednu? Jestli se nepletu, je to plavidlo, které převáží duše mrtvých do záhrobí.“

„Jistě. Nás ale odveze k místu, kde zase budeme moci vystoupit na povrch a vrátit se do říše smrtelníků.“

Strašidelná loď přirazila ke břehu. Kostěný trup zaskřípal na kamenech – znělo to, jako by plavidlo nevládně zavrčelo. Astérios přelétl loď nedůvěřivým pohledem, ale když jeho společnice bez váhání vylezla na velký příbřežní balvan a z něj se pokoušela nastoupit, pomohl jí a vyškrábal se za ní na palubu. Jakmile se vyčerpaná Sýkorka usadila na lavici z lopatkových kostí nějakého dávnověkého titána, loď sama odrazila doprostřed proudu. Tentokrát už řece nevzdorovala, nechala se vodou unášet do hlubin podzemí.

Plavili se rychle. Astérios stál v přední části člunu, přidržoval se jeleního paroží a neklidně se rozhlížel. Zprava řeku lemovaly strmé skalní útesy. Protilehlý břeh se topil v přízračných mlhách. Stěny jeskyně tam ubíhaly do dálky a každou chvíli se zdálo, že se úplně ztrácejí a za řekou se otevírá tajemná, bledým svitem z neznámého zdroje zalitá krajina. V ní se potulovaly dvounohé stíny a nezřetelné siluety znepokojivých tvarů. Na okamžik Astérios dokonce zahlédl v oparu skvrnu ponurého lesa a zvlněnou linii vzdálených kopců. Všechno se však vynořovalo výhradně na okraji jeho zorného pole, a kdykoli za tím otočil zrak, zmizelo to v mlze.

„Na tvém místě bych se tam moc nedívala,“ varovala ho Sýkorka. „Jinak tě duchové začnou vábit mezi sebe. A tvou duši omrzí smrtelné tělo a zatouží připojit se k nim. Pak už nebude návratu.“

Otočil se k ní. „Takže tohle je opravdu záhrobí.“

„Co jiného by to mělo být? Bud' rád, že ho vidíme tak nejasně. Pohled na ty věci, které se tam pohybuji, by se nám asi nelíbil.“

„Jsi překvapivě klidná. Dokonce i mně z toho všeho mrzne srdce, a to jsem sám kdysi vládl místům, kterými bloudily kvílející přízraky. Jenže ty se tváříš, jako bychom se plavili na rybářské loďce po Istru a okolo panoval slunečný den.“

„Odevzdala jsem se do moci bohyně. Víím, že nás vede její vůle. Není důvod se bát. Alespoň zatím ne. Horší to bude, až dorazíme do říše jejího syna.“

„Černoplaza?“

„Ano. Řeka mrtvých na konci cesty vtéká do jeskyní, kde je pánem on.“

„Copak nad ním Velká Matka nemá moc? Jestli je opravdu jejím synem...“

„Odvrženým. Prokletým. Zlovolným. A plným zatrpklosti, hněvu a touhy po pomstě.“

Pokýval hlavou. „Jak k tomu vlastně došlo?“

„Bohyně zplodila se Sluncovladem dva syny. Hadí dvojčata. Jenže Černoplaz na Stříbrného žárlil a při vhodné příležitosti ho zákeřně napadl a v krvavém souboji usmrtil. Velká Matka se rozzlobila a za trest ho zahнала do nejtemnějších koutů podsvětí. Prý tam střeží duše těch, kterým je souzeno věčně trpět.“

„A my tam směřujeme,“ mračil se Astérios.

„Už je to tak. Potřebujeme se dostat k průchodům do jeskynních svatyní Hadozubů. Cesta vede právě panstvím toho, jemuž se ti psi klanějí.“

„Může nám ten prokletý hadí démon ublížit?“

„Přijde na to. Tady v podsvětí nejspíš ne.“

„Jak to? Tady je přece nejmocnější, ne?“

„Ano, ale je vládcem duchů. A my jsme bytosti z masa a kostí. Krev, která nám proudí v žilách, nás odlišuje od všeho, co vidíš na břehu. I Černoplaz je pro nás pouhým příznakem. Ale jestli za námi vyleze do světa smrtelníků, získá hmotnou podobu a pak s námi bude zle. Musíme jen doufat, že k tomu nedojde. Pokusíme se nenápadně proklouznout. Když budeme mít štěstí, vůbec si nás nevšimne.“

Světlo na břehu duchů začínalo slábnout. Loď směřovala do šera. Proud zeslábl, jako by se i řeka lekala toho, co čekalo vpředu, a snažila se to oddálit. Plavidlo zpomalilo a na klidné hladině se přestalo kolébat a vrzat kostěným trupem.

Astérios se naposledy ohlédl k levému břehu. Mlhavé končiny zpustly a jakýkoli pohyb, i ten nezřetelný, ustal. Nakonec šero vystřídala tma. Stěny jeskyně na jedné straně i záhadné prostory na

druhém břehu – všechno zmizelo v dokonalé černotě. Světélkující mlha, která je provázela od začátku cesty, se rozplynula. Dech bohyně se vytratil. Toto byla nehostinná zákoutí, kde dokonce ani Velká Matka nebyla vítána.

Plavili se v tichu a tmě. Viděli jen malý úsek říční hladiny kolem lodě, a i to jen díky slabému přísvitu, linoucímu se z kostí, a hlavně z hadí lebky na přidi. Zdálo se, že temnota okolo je bezbřehá, že už za ní nejsou stěny jeskyně. A možná tomu tak opravdu bylo. Možná vskutku putovali bezútěšnou nicotou. Sýkorka, ať už se jakkoli snažila zachovat si chladnou hlavu, pocítila silící úzkost. Také Astérios ustoupil od boku lodě do středu paluby, jako by se bál, že se z řeky vynoří něco odporného a stáhne ho to do ledové, černé vody. V rukou pevně svíral labrys, jako by to byl amulet proti zlým duchům. A možná nebyl daleko od pravdy. Za ta staletí usilovného obětování se v sekeře musela zachytit ozvěna božské moci.

Sýkorka usilovně vzývala bohyni. Samozřejmě jen v duchu. Jakýkoli zvuk zde zněl nepatříčně.

Pak se znenadání ozvalo šplouchání vody omývající pevnou překážku a pár sáhů před lodí světlo vylouplo z temnoty shluk balvanů. Plavidlo k nim pomalu přirazilo a znehybnělo. Astérios tázavě pohlédl na Sýkorku. Vstala z kostěného sedátka.

„Jsme tady,“ zašeptala. „Lod’ chce, abychom vystoupili na břeh.“

Silákovi se to zjevně nelíbilo, ale odpustil si zbytečné námitky. Pomohl Sýkorce vylézt na vlhké kameny a sám se přehoupl přes lebkami ověšený lodní bok. V okamžiku, kdy položil nohu v koženém sandálu na pevnou zem, hladina řeky vybuchla.

Sýkorka zaječela úlekem.

~ ~ ~

Něco obrovského se vymrštilo z hlubin. Všechno kolem pokropil liják vody. Kostěná loď se divoce rozhoupala a s hlasitým zapraskáním narazila do příbřežních balvanů.

Astérios ucouvl, labrys v dlaních, a vyřeštil oči. Hrůza, která se tak náhle vynořila z vod, se vysoko nad rozbouřenou hladinou prohnula do oblouku a zamířila zpátky dolů, podobná vlnícímu se černému proudu. Ve chvíli, kdy se přiblížila ke kostěné lodi, Astérios

na okamžik zahlédl gigantickou hadí hlavu a zlatavý záblesk velkého zlověstného oka.

Hlava práskla do lodi a roztříštila ji na kousky. Kostí a lebky se rozlétly do všech stran – cákaly do řeky a sypaly se na břeh. Stříbrného velká lebka narazila do stěny jeskyně a rozbila se na tisíc úlomků.

Obrovitý had se nořil zpátky do hlubin. Půloblouk černého těla se vlnil nad řekou, prořezával vodu ostny na svém hřbetě a drtil zbytky lodě o skály na břehu. Nakonec se nad hladinou zatřepotal ocas a zmizel ve víru, hltajícím roztočené kosti z plavidla.

„Nehmotný přízrak?!“ vykřikl Astérios na Sýkorku.

„Vrátí se!“ zakvílela. „Rychle pryč!“

Bojovník duchapřítomně zvedl ze země kost Stříbrného a s labrysem v jedné a prapodivným zdrojem matného světla v druhé ruce ukázal řece záda. Sýkorka už se mezi členitými skalisky potácela pryč.

V okamžiku, kdy ji Astérios dohnal, někde za nimi opět vytryskl mohutný vodní gejzír. Netvor, který se z něj vynořil, naplnil podzemí ochromujícím syčením.

Černoplaz, odvržený syn Velké Matky, cítil člověčinu a neměl v úmyslu nechat si ji utéct.

KNIHA DRUHÁ:

Šelma ve stínu

VIII.

Dvorana lebek

Jeskynní bludiště hluboko pod zemí bylo panstvím ticha a tmy. Jen místy v klikatých chodbách, trhlinách a lidskou nohou nedotčených skalních síních slabounce fosforeskovaly plísňe nebo larvy hemžící se ve vrstvách na vlhkých stěnách; jen zřídka zaznělo šustění netopýřích křídel nebo kapání vody na hladinu podzemního jezírka. A občas, opravdu jen občas, sem dolehla odněkud shora, z jeskyní ústících do světa smrtelníků, nejasná, chvějivá ozvěna, v níž jen pozorné ucho – kdyby zde nějaké bylo – mohlo rozeznat sbor hrdelních hlasů, doprovázený kvílením píšťal a duněním bubnů.

Většinou však v útrobách Velké Matky vládl bezbřehý, ničím nerušený klid. Jakýkoli zvuk nebo záblesk světla byly nejen velkou vzácností, ale téměř znesvěcením.

A právě k tomu teď došlo.

Nejdříve se ve tmě zachvělo maličké bledé světélko. Zároveň se ozval vzdálený dupot chodidel, chrastění kamínků a občasné kovové zacinkání. Světlo se rychle přibližovalo a zvětšovalo. Po nějaké chvíli by pozorné oko – kdyby zde, pravda, nějaké bylo – zahlédlo, že chomáč chvějivého svitu obklopuje dvě běžící lidské postavy. Chvíli na to už se dalo rozeznat, že ta vpředu je o hlavu menší a o

polovinu útlejší než robustní silueta v jejích patách. Ramenatý stín měl na zádech zavěšenou sekeru se dvěma masivními bronzovými ostřími a v ruce svíral zdroj přízračného světla. Ten byl podivuhodný – připomínal zahnutou, na jednom konci zašpičatělou kost, rybí nebo hadí, jen obhludně velkou.

To už byl zřetelně slyšet zrychlený dech dvou uprchlíků. Svědčil o tom, že nejsou jen přízraky, které náhodou vyklouzly strážcům podsvětí a snaží se dostat zpátky do světa živých. Občas jeden z nich zakopl na nerovném dně členitého tunelu nebo narazil bokem či ramenem do skalní stěny a zaklel nebo sykl bolestí. To dělávaly jen bytosti z masa a kostí.

Přítomnost smrtelníků na těchto tajemných, nevlídných místech hluboko pod zemským povrchem byla sice nezvyklá, ale to ještě na celé věci nebylo to nejpodivnější. Zvláštní bylo, že uprchlíci stoupali z podzemí.

Jako by přece jen přišli z hlubinné říše duchů.

Stříbřité světlo klouzalo po vlhkých, hrbolatých zdech a vrhalo na ně rozechvělé stíny běžících postav. Chodba, kterou se dvojice prodírala, byla spíše jen úzkou skalní trhlinou než skutečnou jeskyní. Najednou se však stěny rozestoupily a na záhadně zářící kost v mužově ruce zaútočila temnota rozlehlejšího prostoru.

„Zpátky!“ zavrčel bojovník a popadl dívku za rameno obtočené lesklou bronzovou spirálou.

Oba rychle ucouvli zpět do pukliny.

„Nesmíme se zastavovat!“ zachroptěla dívka, přestože sotva lapala po dechu. Nahá ňadra se jí chvěla a po spáncích stékaly kapičky potu.

„Vydrž,“ zavrčel muž a opatrně natáhl dopředu ruku s pochodní bez plamene. Světlo však bylo chabé a jeskyně, do níž těsný průchod ústil, obrovská. Vpředu se rozprostíralo temné, zlověstné neznámo.

„Nelíbí se mi to,“ sykl bojovník.

„Tam vpředu je cesta na povrch,“ naléhala dívka. „Pojďme! Netvora jsme setřáslí. Zůstal daleko za námi. Už ho vůbec neslyším. Ty ano?“

Muž se pozorně zaposlouchal do zvuků podzemí. Doslova před pár okamžiky se jim za zády zřetelně ozývalo šustění šupin na

skalách a strašné syčení, jež museli s vypětím všech sil vytěsnit z mysli, aby jim nezmrazilo srdce a neochromilo nohy.

Ted' na ně průchody ve skalách dýchaly jen zlověstným tichem.

„To ještě nemusí nic znamenat,“ zabručel muž a sklonil podivuhodný zdroj světla. „Podívej se dolů. Dno jeskyně je ohlazené. Co myslíš, od čeho asi?“

Nemusela nic říkat. Odpověď oba dobře znali.

„V těch úzkých puklinách jsme se mu na chvíli ztratili,“ cedil bojovník skrz zuby, „ale už jsme zase na místech, kterými se obvykle plazí. A zřejmě ne jen občas. Každou chvíli se tady může objevit. Nebo na nás číhá někde vpředu, ve tmě. Určitě se nevzdal.“

„Vím, že ne,“ připustila dívka a podvědomě si otřela pot z čela. „Hlavně když ve mně vycítil sílu Velké Matky, kterou nenávidí víc než cokoli jiného. Nepřestane mě hledat. Ale právě proto nesmíme stát na místě. Každé naše zaváhání mu dává naději, že nás zase vyčenichá.“

Mohutný bojovník na ni pohlédl, a přestože z něj obavy a pochybnosti ještě úplně nevyprchaly, jeho výraz už nebyl tak tvrdě odmítavý. „Určitě je právě tohle cesta k jeskyním Hadozubů?“

„Zavedla jsem nás do podzemí, ted' nás musím vyvést ven. Ano, jdeme správně. Ty to necítíš? Myslela jsem, že se v labyrintech vyznáš; že se neztratíš ani v nejspletitějším bludišti.“

„Tohle je ale úplně cizí svět. Tady jsem... bezradný a zmatený. Kde vlastně jsme? Už v jeskyních skutečného světa, nebo se ještě pořád plahočíme záhrobím?“

„To kdybych věděla...“

I když je svíraly stísněné pocity, bojovník se zachechtal. Nervózně, syčivě, skrz zuby.

„Co?“ zeptala se jeho společnice.

„Ale nic,“ zavrtěl hlavou.

„No tak. Jestli máš důvod k smíchu, poděť se s ním.“

Pokrčil rameny. „Jen jsem si uvědomil, jak jsou bohové zlomyslní a jak občas obrazení naše osudy v žert. Právě ted' mi dávají zakusit pocity, které zažíval Théseus, ten z hyeny zrozený athénský hrdlořez, když s mečem v ruce vedl vojsko bludištěm knóského paláce. Všechno se otočilo. Tehdy jsem byl hrozba, číhající na ty,

které potulní zpěváci už stačili povýšit na hrdiny. Zemřel jsem – alespoň si to Athénané mysleli – a dnes je ze mě něco jako hérós. A sám čelím strašlivému netvorovi.“ Bojovník se zase zachechtal a z jeho hlasu sálala dlouholetá zatrpkllost, která vyklíčila ze zadušeného smutku a překousnuté bolesti, možná i z nenaplněné touhy po pomstě.

„Raději jsem byl netvorem,“ zavrčel pod nosem.

Dívka na něj pohlédla koutkem oka a nevěděla, co má říct. Cítila, že ten muž je k ní připoután osudovým poutem, že samotní bohové proplekli jejich cesty, ale navzdory tomu se ho chvílemi bála. Byl smrtelník, ale kolik v něm zůstalo z démona, za něhož ho kdysi obyvatelé jižních pobřeží a ostrovů považovali?

„Přinejmenším do chvíle, než mi ten zasraný lovec chromých obrů vrazil mezi žebra meč,“ dodal ještě, vyklouzl z trhliny a vykročil jeskyní. Dívka ho beze slova následovala.

~ ~ ~

„Při posvátném býkovi!“ ucedil Astérios a zastavil se tak prudce, že do něj Sýkorka, kráčející za ním, skoro vrazila. Nesměle vyhlédla zpoza jeho svalnaté paže.

Svit kosti marně bojoval s temnotou rozlehlých podzemních síní. Jen občas zahlédli matný odraz záře od vzdálené, slizem potažené nebo ledem porostlé skalní stěny. Pod nohy viděli lépe, ale světlo odhalovalo jen přibližně dva sáhy jeskynního dna před bojovníkovými pospíchajícími chodidly. Proto Astéria tak zaskočilo, když se záře dotkla něčeho jiného než tmavých skal. Něčeho, co se ve svitu hadí kosti bělostně zalesklo.

Sýkorku zamrazilo a mimovolně se přitiskla k Astérioově silné paži. Ještě nedávno by jí pohled na obyčejnou lidskou lebku nevylekal. Jenže teď jí pohled do prázdných očních důlků a na vyceněné zuby připomínal setkání s divošským zaklínačem s umrlčí maskou na obličej.

„Cítíš to?“ zavěťřil Astérios jako jelen, který vycítil lva.

„Cítím.“

Vzduch v jeskyních už od jistého úseku nebyl tak ztěžklý a nehybný jako v hlubinách u podzemní řeky. Jeho svěžest jim dávala

naději, že skutečně směřují k povrchu. Jenže teď se v chladném, čerstvém ovzduší objevila nevábna příměs.

Astérios opatrně vykročil. Sýkorka se zatajeným dechem cupitala za ním. Kost polobožského hada, lehounká, a přece zářící jako stříbrný odlitek, urputně zápasila s temnotou.

Přesně jak podle zatuchlého, odporně nasládlého pachy předpokládali, objevily se další lebky. Občas zvířecí, hlavně beraní, tuří a jelení, převážně však lidské. A kosti. Všechny polámané, nebo dokonce rozdrcené. Nablízku nebyla jediná kostra, nikde neviděli nažloutlé klece hrudních košů ani velké pánevní kosti.

„Jako by je rozsekali na kousky,“ hlesla Sýkorka. Našlapovala opatrně, protože kosti pokrývaly zem v čím dál souvislejší vrstvě. Přestože ve vzduchu páchla hniloba, většina hnátů byla důkladně očištěná.

„A nejen to,“ odušil Astérios. „Lebky mají uražená temena. A silnější kosti jsou podélně rozlousknuté.“

„To aby se kněz dostal k mozku a morku. Byli obřadně snědeni. Je to nejrychlejší cesta k bohům.“

„Vím,“ přikývl bojovník. Nezdálo se, že by ho to pohoršilo, nebo dokonce znechutilo. „V mé domovině považujeme lidojedství za nepřipustné, ale jak už jsem zjistil, v těchto končinách je poměrně běžné.“

„Ale ne v *takovém* množství.“

Při posledních slovech už Sýkorčin pohled vylétl společně se stříbřitým světlem po ohromné hromadě kostí a lebek, která se najednou vztyčila přímo před nimi. Byla navršena u zadní stěny rozlehlé podzemní síně a dosahovala až ke krápníky naježenému stropu, kde dívčiny a bojovnickovy oči s námahou rozeznaly černý otvor.

„Hadí svatyně,“ zašeptala Sýkorka a vyplašeně se rozhlédla, jako by čekala, že se na ně zezadu vyřítí nějaká hrůza. „Ta díra nahoře je ústí obětní šachty. Tudy Hadozubové házejí do podzemí žertvy svému bohu.“

„Skoro jako doma,“ zafuněl Astérios.

Zase na něj úkosem pohlédla. „Jak to myslíš?“

„Netvor s býčí hlavou, stojící na hromadě lebek,“ řekl bojovník zvláštním hlasem. Dívka pochopila, že je to úryvek z báje nějakého potulného zpěváka. „Byla tam místnost, v níž jsme shromažďovali lebky obětovaných lidí a koní. Tam jsem se poprvé setkal s Théseem. Tam jsme bojovali. Tam mě nechal ležet v kaluži krve. No,“ vrátil se myslí do přítomnosti, „aspoň víme, že jsme blízko. Vylézt tou šachtou se nám asi nepodaří, co myslíš?“

„Pochybuju. Určitě je strmá. Navíc ústí je příliš vysoko. A beztak se nechceme dostat do jeskyně s obětištěm. Ti prašivci ji určitě střeží. I před věcmi, které by mohly přijít zespodu.“

„Pravda. Najdeme nějaký nenápadný boční průchod. Jestli tady něco takového je.“

Astérios se rozhlédl a posvítíl kostí kolem příšerné, tisícovky zubů cenící a stovkami očních důlků slepě zírající hromady. Také Sýkorka prolétla pohledem okolní zdi. Okolo rozevíralo bezzubé tlamy mnoho větších i menších děr a prasklin. Kterákoli z nich mohla být únikovou cestou.

Nebo smrtelnou pastí.

„Je to na tobě, Kalógeros,“ sklonil ostrovan pohled k dívce. „Probuď v sobě bohyni. Staň se opět *ariadné*.“

Přikývla. „Jen se bojím, abych tím nepřilákala netvora. Kouzla Velké Matky vnímá možná ostřeji než náš pach a tělesné teplo.“

„Nemáme na vybranou.“

Sýkorka se zhluboka nadechla a přivřela oči. Pak pomalu, důkladně vydechla a uvolnila napjaté tělo.

Astérios čekal, že mladá věštkyně začne zaklínat a přehnaně gestikulovat, jak to kněží a čarodějové tady na severu během obřadů dělali, ale ona jen vztyčila hlavu, vypjala nahá ňadra, rozpažila ruce a předloktí mírně zvedla vzhůru. Prsty sevřela kolem nějakých neviditelných předmětů. Astérios užasl a naplnila ho téměř posvátná bázeň. Tohle je přece modlitební postoj knězek na jeho rodném ostrově! Takhle vzývaly svou bohyni ctihodné *ariadné*. Sýkorce už chyběli jen posvátní hadi v dlaních. Astérios se v duchu ptal, jestli je vůbec možné, aby tady, v divočině tisíce mil od jeho domova, mohl stát tvář v tvář Matce hadů, jejíž modla chránila každý chrám, a ve zmenšené podobě dokonce každý příbytek na Ostrově býků. Opravdu

jsou bohové těchto barbarů stejní jako božstva vyspělých národů na pobřežích Moře mnoha ostrovů? Není Černoplaz, vládoucí zdejším zemským děrám, vlastně bájný Pýthón, syn prastaré Gaie a úhlavní protivník zářivého Apollóna? Toho Apollóna, který se tak moc podobá místnímu Sluncovladovi?

Zatímco mu tyhle myšlenky vířily hlavou, Sýkorka zůstávala tichá a nehybná. Hodnou chvíli se nic nedělo. V hrobovém tichu měl Astérios pocit, že se chodby a trhliny ústící do síně s lebkami plní znepokojivými zvuky. Pevně doufal, že je způsobuje jen voda odkapávající z krápníků a zurčící zemskými děrami, případně ze spánku vyrušení netopýři. Možná sem doléhaly zkreslené ozvěny každodenního ruchu z Hadozuby obývaných jeskyní nahoře nad obětištěm. Bojovník nervózně přešlápl z nohy na nohu...

Vtom Sýkorka otevřela oči. Bulvy měla opět celé černé, zdánlivě slepé, ve skutečnosti však jasnozřivé.

Jen o jediný úder srdce později za Astériovými zády něco zašramotilo. Bojovník ztuhl. Tohle určitě nebyl zvuk vody. Ani vzdálená ozvěna. To se v jedné z děr, ústících do dvorany lebek, skutálel uvolněný kámen.

Astérios se se zatajeným dechem otočil od dívky a pomalu zvedl zářící kost Stříbrného.

Přízračný svit se přelil přes lebky na úpatí obrovské hromady a s námahou osvětlil kousek členité skalní stěny. Na hranici světelného chumáče se černal veliký zubatý otvor. Astérios přimhouřil oči a snažil se zrakem proniknout temnotou. Jen se mu to zdálo, nebo se tma v díře skutečně pohnula?

Zachřestil další kámen. Pak něco zaskřípalo o skalní stěnu – znělo to, jako když se někdo bronzovým hrotem pokouší vyrýt obrazec do kusu mramoru.

Astérios naprázdno polkl.

„Kalógeros?“ zachraptěl přes rameno.

V temnotě se otevřelo obrovské hadí oko.

IX.

Drtivé sevření

„Kalógeros!“ vykřikl bojovník, přehmátl zářící kost do levačky a pravačkou si bleskově sáhl nad rameno. Nacvičeným pohybem vyškulbl z koženého oka na zádech labrys, nadhodil si ho a pevně sevřel topůrko – to vše svižně a zlehka, jako by byla masivní sekera vyřezána z lipového dřeva.

Jeskyni naplnilo nenávistné syčení. Z toho zvuku tuhla krev v žilách a drkotaly zuby. Obrovské černé tělo se rychle sunulo z díry. Otírání tvrdých šupin o skalní stěny vyvolalo chvění, v němž kosti rozházené po zemi nadskakovaly a lebky se s chrastěním kutálely z obrovské hromady. Astériovi blesklo hlavou, že není možné, aby se obluda připlazila tak nenápadně. Takže tam na ně číhala od začátku. Trpělivě je pozorovala a čekala na příležitost.

„Kudy?“ křikl ostrovan na Sýkorku.

Černé oči bez bělma vzhledly na Černoplaza, který právě vztyčil hlavu na impozantní vlně téměř sáh tlustého šupinatého těla. Sýkorka – nebo spíše ta, jež na chvíli posedla její tělesnou schránku – a příšerný strážce podsvětí si na okamžik pohlédli do očí.

Vzápětí se dívka otočila na patě a rozběhla se k nejbližší skalní stěně. Astérios bez zaváhání vyrazil za ní.

Obrovitý had se vrhl vpřed a dolů. Jeskyni naplnilo krupobití kostí, kamenů a ostrých ledových úlomků.

Únikovou cestou byla úzká trhlina. Sýkorka do ní bez obtíží vklouzla. Ramenatý bojovník se musel natočit bokem. Černoplaz vrazil tlamou do okraje pukliny – pro jeho hlavu byla příliš těsná. Jedové zuby zaskřípaly na skále, rozeklaný jazyk švihl Astéria do ruky jako vlhký karabáč a skoro mu vyrazil zbraň z prstů. Hromotluk zaklel a ohnal se labrysem. Bronzové ostří škráblo hada mezi nozdry. Démon sebou škubl, stáhl se, zavlnil obrovským tělem – síň pod obětní šachtou naplnila hotová kostěná smršť – a znovu veškerou silou zaútočil na puklinu. Astérios na nic nečekal a soukal se za Sýkorkou, která se mezitím ztratila v temnotě. Chodba se však zúžila ještě víc. Pancíř se znamením býka na hrudi se vzpříčil mezi skalními stěnami.

Bojovník opět hrubě zanedával. S vypětím všech sil se pokusil protáhnout zúžením, ale jen se ještě více zasekl. Přitom od ústí pukliny do velké jeskyně ho pořád dělily ani ne dva sáhy. Černoplaz si všiml, že uprchlík uvázl v pasti, a znovu vší silou praštil do okraje díry. Létalo rozdrcené kamení. V hlubinách skal to varovně zadunělo, po vlhkých stěnách se do všech stran rozběhly praskliny.

„Kalógeros!“ zařval Astérios a tentokrát už mu v hlase vibrovala panika.

Místo odpovědi přišel jen další hadův zuřivý útok. Narazil do okraje trhliny tak prudce, že Astéria potřísnila krev z jeho rozbité tlamy. Sypaly se kameny, vířil prach. Astérios se rozkašlal. Měl pocit, že se stěny pohnuly a pancíř se prohýbá a drtí mu hrudník.

Černoplaz se ve velké jeskyni zase divoce zavlnil. Chystal se k rozhodujícímu útoku. I kdyby na toho lidského červa zachyceného v puklině nedosáhl, aspoň ho rozdrtí praskajícími skalami.

V tom okamžiku se vlevo od Astéria vznesla ze země stříbřitě zářící kost, kterou už před chvílí nechal upadnout. Bojovník překvapeně obrátil pohled za světlem.

A skoro se vyděsil. Sýkorka měla pořád černé oči a její obličej byl v přízračném svitu kosti mrtvolně bledý. Vypadala jako podzemní démon, který přišel hodovat na krvi nešťastného zbloudilce. Přesto k ní Astérios natáhl ruku.

„Pomoz mi, děvče!“

Tvářila se, jako by ho vůbec neslyšela. Obrátila tvář k rozechvělé skalní stěně a položila na ni dlaň.

„Velká Matko,“ promluvila monotónním hlasem, v němž nebylo ani stopy po zoufalství, které už lomcovalo Astériem. „Půda je tvým masem, voda tvou krví, skály tvými kostmi...“

Černoplaz zřejmě ucítil probouzející se moc bohyně, protože právě v tu chvíli vyrazil do rozhodujícího útoku. Obrovské tělo se šupinami tvrdými jako bronzové pláty celou silou udeřilo do skalní stěny.

Dunivý náraz roztrásl zemské útroby. A v tom okamžiku jako by se skály milosrdně rozestoupily – jen o kousíček, možná o palec, ale stačilo to, aby se Astériův pancíř uvolnil z drtivého sevření. Bojovník se zhroutil Sýkorce k nohám a vykřikl úlevou. Před puklinou zazářilo Černoplazovo velké zlaté oko. Astérios se ohlédl a nepřítelně se na démona zasmál. Had zlostně zasyčel a zuřivě zavlhl smyčkami těla, jako by ho někdo rozsekl v půli.

„Pojďme,“ řekla Sýkorka stále tímtež nevzrušeným hlasem, otočila se a zamířila hlouběji do útrob skaliska.

Astérios se rychle vzpamatoval. Teď nebyl čas hloubat nad tím, zda ho osvobodil Černoplazův prudký náraz, nebo moc zemské bohyně, která skutečně přinutila skály, aby se rozestoupily. Obrovitý plaz vyváděl v lebkové síni a jeho pohyby rozechvívaly podzemí, až si Astérios vzpomněl na zemětřesení, která na jeho rodný ostrov často sesílal rozzlobený Poseidón.

Bojovník a věštkyně se rychle potáceli pryč. Za nimi se sypaly praskající balvany. Průchod se uzavřel. Zvuky hadího hněvu pozvolna utichaly v hlubině.

Trhlina se naštěstí rozšiřovala, takže Astérios se už nebyl nucen soukat bokem. Dno však bylo členité a musel si dávat pozor, kam šlape. Alespoň že se chodba zvedala. To do něj vlévalo určitou naději.

„Kalógeros!“ zavolal, když mu dívka i se zdrojem světla zmizela z dohledu. Odpověď nedostal. Chvíli se potácel v téměř úplné tmě.

Našel ji za ohybem chodby. Ležela na zemi, stočená jako plod v matčině těle, křečovitě se chvěla a trhaný dech jí vyrážel z hrdla tiché vzlyky. Zářící kost ležela pohozená mezi černými balvany.

„Děvče,“ sklonil se k ní Astérios. S námahou vzhledla. Zpod popelavých vlasů padajících do obličeje vyhlédly obyčejné lidské oči. Duch bohyně ji už propustil ze své moci. Dolehla na ni slabost po velkém výdeji síly a hrůze uplynulých okamžiků. Jinak se ale zdála být v pořádku.

„A ty tvrdíš, že jsi jen vědma, jen hadačka budoucnosti?“ ušklíbl se černovlasý ostrovan. „Myslíš, že bez skutečných čarodějných schopností bys něco takového dokázala? Zachránila jsi mi život.“

„To byla Velká Matka,“ namítla Sýkorka chraplavě a stejně jako při jejich prvním setkání natáhla ruku a přejela konečky prstů po jeho prsním pancíři. Reliéf býčí hlavy byl ošklivě poškrábaný.

Náhle Astérios zvedl hlavu a zaposlouchal se. Ne však do zvuků z hlubin. Dunění v podzemí pozvolna utichalo – Černoplaz se už zřejmě vyzuřil do sytosti. Zato odněkud shora, z výše položených jeskyní, sem doléhaly ozvěny vystrašeného pokřikování, nejasného lomozu, a dokonce dupotu pobíhajících nohou.

„Hadozubové,“ hlesla Sýkorka a nadzvedla se na rukou.

Astérios přikývl. „Divoši zaslechli běsnění svého božstva. Lomcuje jimi strach, že se démon pokouší dostat na povrch. Alespoň doufám, že tomu tak je. Vychutnejte si to, psi.“ Vsunul dívce ruku pod paži a pomohl jí vstát. „Takže jsi nás tam nakonec opravdu dovedla. Do sídel těch, kteří pobili mé i tvé lidi.“

„Jenže co teď? Co uděláme?“

„Tak to zatím netuším. Nejdříve se důkladně porozhlédneme po tom jejich smradlavém brlohu. Pojdme.“

„Hlavně opatrně. Jestli o nás někdy složí píseň, asi by se v ní kdovíjak nevyjímalo, kdyby nás po cestě podsvětím a souboji s démonickým hadem zajala nějaká všivá lidožroutská sběh.“

Astérios se tlumeně zachechtal, zvedl ze země kost božského hada a dal se do stoupání čím dál strmější zemskou trhlinou. Sýkorka, přestože byla na pokraji sil, se snažila příliš nezaostávat.

V podzemí dočista ztratili pojem o čase, takže je zaskočilo zjištění, že venku už je den. Astérios a Sýkorka s přimhouřenýma očima a oddechující námahou šplhali za světlem. Mělo prapodivně zelený nádech, protože procházelo střapatým kapradím, částečně zakrývajícím ústí příkré skalní trhliny.

Nejstrmější úsek těsně pod vrcholem stoupání pokrývala vlhká, mazlavá hlína, takže bojovník musel často mocnou dlaní poskytnout oporu dívčinu klouzajícímu chodidlu. Horko těžko se doplazili na okraj podzemního světa, vysoukali se ven, svalili se do mechu a kapradí v jámě pod vyvráceným stromem a toužebně hltali čerstvý vzduch.

Chvilí trvalo, než si jejich oči konečně zvykly na denní světlo. Sklon a síla slunečního jasu, pronikajícího korunami vzrostlých borovic, naznačovaly, že Sluncovládův zlatý vůz se už pohybuje vysoko na nebeské klenbě. Astérios se nadvzděl a vyhlédl přes padlý, houbami porostlý kmen.

„Kde jsme?“ zeptala se Sýkorka, stále ještě lapající po dechu.

„Blízko,“ procedil skrz zuby.

Posbírala síly a přisunula se k němu. Oba byli uválení a páchli, jako by vylezli z hnojiště.

Vývrat, za kterým se skrývali, ležel vysoko ve strmém svahu. Úbočí pod nimi bylo kamenité a porostlé jen keřky a křivými zakrslými borovicemi, takže se jim naskytl dobrý výhled na horské údolí pod kopcem. Kotlinu z jedné strany chránily hustě zalesněné vrchy, z druhé se na ni mračil ponurý skalní útes. Na úpatí skaliska se černal široký vstup do jeskyně. Mohutný převis, který jako by se snažil chránit otvor před pohledem z oblohy, částečně vrhal stín i na osadu, dřepící v údolí.

Hnízdo Hadozubů bylo velmi prosté, ba primitivní. Hrstku chýší z proutí, bláta a zvířecích kožešin nechránila ani obyčejná palísada, natož příkop nebo val. Divoši si zřejmě zvykli, že sem do hor, protkaných strašidelnými děrami do podzemí a propastmi plnými vyjících duchů, se nikdo neodváží. Osadu střežily jen zvířecí lebky, naražené na vysoké kůly a zírající k lesu. I to však byla ochrana spíše před zlými lesními běsy než před smrtelnými vetřelci.

Astérios ohrnul rty. Na daleké pouti k nalezištím jantaru viděl podél severních řek bezpočet lidských sídel, od kamenem opevněných hradišť až po obyčejné rolnické nebo rybářské vesničky. Tohle však byla rozhodně ta nejzaostalejší a nejšpinavější díra, jakou kdy navštívil. Jistě, jeho pohrdavý postoj posílila i vrozená pýcha obyvatel Ostrova býků, kteří se povýšenecky dívali dokonce i na vznešené Egyptany, ale především jím zalomcovala touha pomstít zabité družiníky. Měl chuť vypálit ten brloh a popel spláchnout krví.

„Kde jsou všichni?“ přerušila Sýkorka jeho vnitřní sptění.

Astérios se zarazil. Hněv mu tak zastřel zrak, že si to v první chvíli ani neuvedomil. Mezi chatrčemi bylo prázdné. Nikde ani noha. Dokonce ani z větracích otvorů na střeších se nekouřilo. Jen psi se potulovali osadou a v ohradě poblíž jeskyně mečely kozy.

„Ale jasně jsme je slyšeli,“ zabručel. „Tam dole v jeskyních. Zřejmě všichni zalezli do děr.“

„Zřejmě,“ přikývla Sýkorka, ale očividně to nerozehnalo její pochybnosti a nedobré předtuchy. „Ale proč? Že by se shromáždili k rituálu na utišení rozzuřeného Černoplaza?“

„Doufám, že si ho usmíří lidskými obětmi,“ procedil Astérios skrz zuby. „Že mu hodí své děti. Aspoň nebudu mít tolik práce s vyhubením jejich prokletého rodu.“

Sýkorka na něj pohlédla. Zase se z něj ozýval krvelačný démon.

Najednou se nad údolím rozeznělo troubení rohu. Znělo odněkud ze zalesněných kopců naproti skalisku. Příkrá úbočí tam svírala širokou lesní stezku, která se zdála být jedinou přístupovou cestou. Astérios se zadíval oním směrem, ale Sýkorka se ho dotkla a ukázala zpátky k osadě a jeskyni.

„Podívej!“

Astérioovo husté černé obočí, do této chvíle stažené k vráscitému koření nosu, vyskočilo vysoko do čela.

Z černého chřtánu podzemí se hrnuli muži. I na tuhle vzdálenost se však zřetelně lišili od polonahých, rozčuchaných, pomalovaných, v kůži a oškubaném plátně oděných Hadozubů. Hrdé držení těl, a především záblesky slunce na pancířích a přilbicích vzbuzovaly dojem, že divoškou osadu navštívili bohové.

„Kdo je to?“ zasyčel Astérios.

„Hadozubové určitě ne,“ mračila se Sýkorka a vystrkovala hlavu možná víc, než bylo bezpečné – jejich úkryt se nenacházel zase tak vysoko, aby pozorné oko z osady nemohlo zahlédnout pohyb na kamenitém úbočí vedle skaliska.

„Rozeznáš symboly na jejich štítech a pancířích?“

„Ne. Ale podle kožešinových plášťů hádám, že jsou to Vlci. Jenže kde se, u bohů, vzali v těchto končinách? Tak daleko od svých rovin, a hlavně tak hluboko na cizím území? Vlčí řeka je hranicí jejich panství. Za ni se odváží jen zřídka. Leda že by chtěli vyvolat válku se Sokoly...“

Ozbrojencům velel robustní vousatý muž v honosné, zlatavě se lesknoucí zbroji. Až k úkrytu bojovníka a mladé věštkyně vysoko na úbočí doléhal jeho hlas, štěkající rozkazy. Pod přewisem nastal rozruch. Kotlinou se rozléhaly vzrušené hlasy a řinčení kovu. Z jeskyně se hrnuli další a další v bronzu zakutí ozbrojenci. Někteří z nich za sebou vyvedli osedlané koně a hned na ně nasedli. Velitel vyštěkl několik dalších rozkazů. Tucet jezdců odcválal k lesu na jižním konci kotliny. Pěší bojovníci se mezitím rychle rozptýlili po osadě a hledali si dobře hájitelné pozice. Někteří napínali tětiny do luků, jiní potěžkávali v rukou oštěpy, meče a válečné sekery na dlouhých toporech. Štíty s bronzovými puklicemi nebo celé zhotovené z tepaného plechu se blýskaly na slunci.

„Chystají převrat,“ užasla Sýkorka.

„O tom není pochyb,“ zabručel Astérios a zaskřípal zuby, až Sýkorce po zádech přeběhl mráz. „Do prdele. Do božské prdele posvátného býka! Ti bastardi chtějí ukrást můj jantar!“

X.

Vlčí smečka

Říkali mu *Tesák bohů*, tak jako všem velmožům, kteří kdy vládli kmenovému svazu zpoza Vlčí řeky. Na rozdíl od předků z prastarých písní neměl schopnost proměňovat se v šelmu a po nocích stopovat a lovit ty, kteří se dopustili zločinu nebo zrady. Navzdory tomu dnes dělal svému jménu a kmenové modle čest. Od rána vrčel a štěkal, jako by se v něm přece jen probudilo něco z dávných zvířecích praotců.

Mělo to dvě příčiny. Jednak to, že se v těchto hornatých končinách necítil ve své kůži. Narodil se na travnatých, nedohledných rovinách u řeky Istros a odmalička víc jezdil na koni, než chodil pěšky. Jeho živlem a věrným spojencem byl vítr, který se proháněl nad volnou krajinou, jeho zrak se vždy upínal k vzdálenému obzoru a každý večer usínal se ševelením trávy v uších.

Mezi nevlídnými svahy, které bránily ve výhledu, se dusil jako vězeň v hluboké, těsné kobce.

A samozřejmě jím také lomcovala nedočkavost. Ta zblešená sebranka se měla z loupežné výpravy na západ vrátit už před několika dny. Měl chuť vyzužit se na jejich rodinách, které držel jako rukojmí. Signál rohu zazněl na poslední chvíli. Samice a štěňata

Hadozubů se teď vzadu v jeskyních modlily, aby jejich muži přinesli kořist, kterou po nich Tesák žádal. Jinak byl odhodlán splnit hrozby a nechat je všechny vyvrhnout a naházet do zemských děr jako žrádlo pro hnusného přerostlého červa, jemuž se klaněli.

Družiníci mu přivedli koně. Když nasedal, postroj zvonil zlatem a bronzem.

„Štít!“ zavrčel. „A kopí!“

Podali mu zbraně. Uhnízdil se v sedle a upřel zachmuřený pohled k průsmyku na opačném konci údolí. V duchu opět proklet den, kdy mu seveřané prozradili trasu výpravy s jantarem, směřující do Sokolího hnízda, a on se rozhodl zprávu využít a zmocnit se pokladu. Tehdy si neuvědomil, že plán, do něhož zahrnul Hadozuby a který považoval za velmi vychytralý, ho přinutí trčet dlouhé dny někde uprostřed nehostinných hor.

Zase se v duchu obrátil k mocnému Vlkovladovi. *Bože válečného krveprolití, jenž nemilosrdně drtíš vazy slabých! Dej, ať už to máme za sebou a můžeme se vrátit do Vlčího doupěte!*

Po stezce vyšla z lesního stínu postava v otrhaném hávu ověšeném ozdobami z kostí a paroží. Na obličejí měla masku z lebky. Tesákův kuň neklidně dupl kopytem a zafrkal. Kníže, jako by mu chtěl přitakat, si odkašlal a s chutí si odplivl. Hadozubové tomu smradlavému trhanovi říkali *Zpívající s hady* a uctívali ho jako svého vládce, velekněze a nejmocnějšího čaroděje. *Takovou nicku! Prašivý vůdce pro prašivé plemeno!*

Zaklínač dlouhou chvíli nehybně stál na kraji osady a zpod divošské masky se pozorně rozhlížel po okolí. Určitě vycítil všude kolem rozmístěné lukostřelce a kopiníky, možná ostrými smysly odhalil i jezdce skrývající se v lesním přitímní na jižní straně.

Navzdory tomu pozvedl k ústům kostěnou píšťalu a krátce na ni zahrál. Pak vykročil mezi chatrčemi k ústí jeskyně. Za ním se na stezce objevil asi tucet jeho bojovníků. Všivá chamrad' v nedbale vyčištěných kožešinách. Nohy ulepené blátem a vlastními výkaly. Výzbroj tvořená kyji a oštěpy. Kamenné hroty a kostěné čepele. Tesák na chvíli zvažoval, jestli by je přece jen neměl pobít. Jenže i s touhle mizernou výzbrojí by se asi houževnatě bránili, a on nechtěl

plytvat životy svých mužů. Navíc, z divošských samic a mláďat by nikdy nebyli pořádní otroci. Nehodili se ani na nejpodřadnější práci.

Ne. Ukončí to rychle, bez zbytečného zabíjení, vezmou si, co jim patří, a rychle vypadnou.

Zpívající s hady se zastavil tři sáhy před knížetem. Oči zírající z očních důlků v lebce se zúžily. Tesák bohů se schválně postavil tak, aby se slunce odráželo od jeho zbroje přímo do zaklínačova obličeje.

„Jdeš pozdě,“ zavrčel kníže. „Proč jsi mě nechal čekat tak dlouho? Nezáleží ti na životech tvých soukmenovců?“

„Záleží,“ odvětil Zpívající s hady a jeho hlas až překvapivě věrně připomněl hadí zasyčení. Tesák to nesnášel. „Ale výprava ze severu dorazila později, než jsi předpokládal.“

„Výmluvy. Určitě jste čenichali po okolí a snažili se vymyslet, jak osvobodit své lidi. Proto jdeš tak pozdě a proto tě doprovází tak málo chlapů. Varuju tě – připravili jsme se na vás dobře!“

„Vím, že ano. Ale říkám ti pravdu. Spěchali jsme, jak jsme jen mohli.“

Tesák si znovu odplivl. Neměl chuť dál se tím zabývat. „Pro něco jsem vás poslal. Přinesli jste to?“

„Máme, co jsi chtěl. Ale za vítězství jsme zaplatili potoky krve. Strážci pokladu zvonili bronzem a bránili se jako rozzuření démoni.“

„Ale přemohli jste je, ne? Pobili jste je do posledního muže, že?“

„Získali jsme náklad.“

„Na to se tě teď neptám! Odpověz: zabili jste všechny do jednoho? Zdůraznil jsem ti, že žádný z nich nesmí utéct a zanést zprávu o útoku do Sokolího hnízda.“

Zaklínač pohlédl knížeti do obličeje. „Někteří se probojovali. Ale poslal jsem za nimi nejlepší stopaře.“

„Našli je?“

„To nevím. Nečekali jsme na ně.“

„Hlupáku!“ vyprskl Tesák. „Takže nevíš, jestli Sokolové náhodou necválají ve tvých stopách?!“

Zpívající s hady se nadechl a nesrozumitelně zasyčel, jako by chtěl na Vlky seslat kletbu. Rychle se však ovládl a chladným hlasem řekl: „Přistupme k výměně. Propusť zajatce.“

„Cože?“ zachechtal se kníže zlostně. „Snad si nemyslíš, že ty rozhodneš, jak to proběhne? Nejdříve mi ukaž kořist!“

Maska z lebky se otočila k ostatním Hadozubům, kteří se mezitím rozestoupili po prostranství před jeskyní a nenávistně hleděli na šik Tesákových družiníků. Jeden z divochů na čarodějovo znamení přistoupil blíž a hodil k nohám knížecího koně kožený vak. Uvnitř to zachřestilo, jako by tam byly obyčejné oblázky, nasbírané někde na říčním břehu. Tesák pokynul jednomu ze svých mužů. Ten vak zvedl, rozvázal a sáhl dovnitř.

Kníže podvědomě zatajil dech. A vzápětí vydechl úlevou.

V družiníkově hrsti se zaleskly neopracované jantarové kameny. Vojevůdce se letmo pousmál, oči planoucí odrazem medového přísvitu, kterým slunce rozzářilo útroby drahokamů. Pak ale stočil pohled zpátky k zaklínači a zase vycenil zuby.

„A zbytek? To přece nemůže být všechno! Seveřané mi tvrdili, že náklad bývá podstatně větší! Rok co rok!“

„Nelhali ti. Je toho víc. Mnohem víc. Skutečný poklad. A bude tvůj. Ale až propustíš rukojmí.“

Tesák bohů zatřásl zuby. Nebyl zvyklý, aby mu odporoval nebo odmlouval kdokoli, tím spíše nějaká napůl lidská havěť z hor. Obličej mu zbrunátněl. Kopí, do této chvíle bodající k obloze, sklonilo lesklý hrot proti zaklínačově hrudi ozdobené náhrdelníkem z lidských zubů. Ostatní Hadozubové sborově zasyčeli a pozvedli kyje, oštěpy a palice. Šik Vlků se jim okamžitě pohnul vstříc. Jeden rázný krok řinčící bronzem přinutil divochy zase ucouvnout. Oba vůdcové však jako by to nevnímali a dál se navzájem probodávali pohledy. Pokud se to dalo pod maskou z lebky rozeznat, Zpívající s hady se tvářil odhodlaně a neústupně. Tesák, vědom si převahy, pobídl koně blíž, až se hrot kopí téměř dotkl zaklínačovy hrudi. Zpívající s hady se nepohnul ani se nezachvěl.

„Ted’ mě dobře poslouvej, ty hadí lejno,“ zavrčel kníže a naklonil se v sedle. „Poslouvej a přemýšlej. Jestli za tou hnusnou maskou ukrýváš alespoň špetku zdravého rozumu, nebudeš se mnou vyjednávat, jasné? Nejsi v postavení, abys mi kladl podmínky. Vaše ženy a děcka jsou nám vydány na milost a nemilost. Jestli ta tvoje tlupa ještě jednou pozvedne zbraně, nebo se na mé muže třeba jen

ošklivě podívá, vydám rozkaz utratit zajatce. A pamatuj, že nechcípnu rychlou smrtí bronzovým ostrím. Kdepak. Nechám je zaživa naházet do obětní šachty dole ve svatyni. Koho nezabije pád, ten poslouží jako žrádlo pro vaše božstvo. Černoplaz je tam dole. Něco ho probudilo a rozzlobilo. Ještě před chvílí se jeho hněvem chvěla celá hora. Možná je hladový a dožaduje se krmení. Jestli se ještě jednou pokusíš hrát si na chytrého, dám mu sežrat vaše potomstvo. A potom vaše ženy, aby už neměl kdo rodit další parchanty. A když se mi zachce, dám znamení lukostřelcům a jezdcům, aby z tebe a tvých chlapů udělali šípy prošpikované maso a rozdupali ho na kaši. Rozumíš?!“ zvýšil velmož hlas. „Stačí jediné slovo a vyhubíme celý váš zasraný rod!“

Zpívající s hady se ani nepohnul, nepromluvil, jen ztuhle svíral v prstech píšťalu a tvrdě opětoval Tesákův pohled. V jeho očích, chladných a uhrančivých jako oči zmije, se nerýsoval ani náznak nějakého pocitu – jen něco, co přinutilo vládce Vlků odtrhnout od něj zrak a narovnat se v sedle. Na situaci to však nic nezměnilo. Ani na tom, že knížecí kopí dál mířilo na zaklínačovu hrud’.

„A teď,“ procedil kníže skrz zuby, „nech přinést zbytek pokladu. A zavolej ostatní své chlapy. Dobře vím, že se hemží v houštinách na okolních svazích. Ať se o nic nepokoušejí. Pamatuj, že vás máme v hrsti. Jen na vás záleží, jestli se vaše plemeno dožije dnešního soumraku. Když nám nebudete klást odpor, možná se nad vámi slitujeme.“

„Tomu mám věřit?“ zasyčel Zpívající s hady.

„Věř si, čemu chceš. Nezdá se mi, že bys měl na vybranou. Tobě snad ano?“

Zaklínač ještě chvíli stál jako socha a upřeně civěl na impozantního jezdce, podobného válečnému božstvu. Pak se otočil k nejbližšímu Hadozubovi a mlčky mu dal znamení. Muž nejistě přešlápl z nohy na nohu, ale pod čarodějovým přísným pohledem sklonil hlavu a pružně se rozběhl osadou zpátky k lesu.

Tesák se zešíroka, povýšeně zašklebil. V tu chvíli ještě věřil, že odjede s celou kořistí a bez ztráty jediného muže.

„To je zvláštní,“ promluvila Sýkorka, zamyšleně se dívajíc přes padlý kmen do údolí. „Hadozuby vůbec nepřekvapilo, že našli osadu obsazenou Vlky.“

„Pravda,“ přisvědčil Astérios zachmuřeně. „A to znamená, že sem Vlci vtrhli ještě předtím, než čaroděj a jeho hrdlořezové vyrazili na území Sokolů. Zřejmě přepadli údolí, zajali celý rod, ženy a děti si ponechali jako rukojmí a bojovníky přinutili podniknout kořistnickou výpravu.“

„Ano, vypadá to tak. Takže Hadozubové nepřepadli tvůj doprovod z vlastní vůle. Poštvali je na vás Vlci.“

„To na situaci vůbec nic nemění,“ zavrčel ostrovan.

„Mění to ale směr tvé pomstychtivosti. Když se to tak vezme, Hadozubové jsou v tom vlastně nevinně.“

„Jenže nejsou nevinně ve vyvraždění mých družiníků. Ani v ohavnostech páchaných na jejich mrtvolách. Ostatně, kněží ve věštírně nedopadli o nic líp.“

„Ale...“

Sýkorčin šepot přerušilo zachřestění kamení níže na svahu. Bojovník a věštkyň bleskurychle stáhli hlavy za vývrat. Chvíli bez dechu naslouchali, pak se Astérios osmělil opatrně vyhlédnout.

„Hadozubové,“ odvětil šepem na tázavý pohled Sýkorčiných vytřeštěných očí. „Dva. Kousek pod námi. Masky z lebky asi rozmístil chlapy po okolních kopcích. Možná má ještě něco za lubem.“

Sýkorka sebrala odvalu a pomaličku se nadzvedla. Pár sáhů pod vývratem trčela ze stráně skupinka mechem zarostlých balvanů. Za nimi se právě příkrčili dva pomalovaní divoši vyzbrojení štíty, oštěpy, kyji a kostěnými noži.

„Ať už Hadozubové mají v úmyslu cokoli,“ šeptala Sýkorka, „proti Vlkům nemají naději. A určitě si to uvědomují. Nemyslím si, že něco podniknou, dokud Vlci drží jejich rodiny v jeskyni. Možná až propustí rukojmí a dají se na ústup, Hadozubové by na ně mohli udeřit zezadu, ale do té doby...“

„U bohů!“ vyklouzlo náhle Astériovi.

Sýkorka se ohlédla ve směru jeho pohledu. Z lesa v průsmyku se vynořila skupinka Hadozubů. Každý z nich nesl přes rameno přehozený objemný kožený měch. Směřovali osadou k jeskyni.

„To je můj jantar,“ zachraptěl Astérios. „A ti psi ho zjevně hodlají vydat cizákům. Strachem se před nimi podělali a teď se vzdají celé kořisti!“

Nemýlil se. Nosiči došli pod převis a na zaklínačův pokyn položili vaky s jantarem k nohám koně vlčího vojevůdce. Hned přiskočilo několik bronzových ozbrojenců a odtáhlo měchy na svou stranu.

„Neříkala jsem to?“ šeptla Sýkorka. „Vlci mají navrch. Hadozubové je teď ve všem poslechnou. A to znamená, že jantar ještě dnes poputuje na jihozápad, do některého z vlčích hradišť. A až se to stane, bude pro tebe navždy ztracen.“

„Tak tomu musím zabránit. Poklad nesmí opustit údolí!“ V Astérioově hlase se ozýval hrdelní, nesmírně zlověstný tón. Sýkorka si dokázala živě představit, jak se to mručení v ozvěnách rozléhá labyrintem na dalekém jižním ostrově a nahání strach vetřelcům zpoza moře.

„Zabránit?“ pohlédla na něj s obavou. „Ale jak? Co zmůžeš sám proti tolika nepřátelům?“

„Já s nimi přece bojovat nebudu!“ Astériovi se podivně zablesklo v očích. Ústa lemovaná několikadenním černým strništěm se roztáhla do divokého úsměvu. Opřel labrys o vývrat a místo něj rukou připomínající spleť bronzových drátů tasil od boku krátký meč.

Vzápětí prudce vstal, vyšvihl se na padlý kmen, odrazil se a skočil. Pružně a svižně jako šelma. Sýkorka stačila jen vytřeštit oči a otevřít ústa v němém výkřiku.

XI.

Souboj s netvorem

Oba Hadozubové zemřeli s přesvědčením, že mezi ně přímo z oblohy seskočilo pomstychtivé božstvo – nebeský bojovník, možná samotný Sluncovlad, přicházející je na žádost Velké Matky potrestat za rouhačské uctívání nečistého hadího démona z podzemí.

Když za sebou zaslechli kovové zazvonění, bleskurychle se otočili a pozvedli zbraně. Zhruba dva sáhy od nich doskočil na svah černovlasý obr v lesklém pancíři, udělal kotoul a s mečem v ruce se vrátil mezi ně. První divoch se pod nárazem mohutného těla zřítíl zátylkem na jeden z balvanů. Druhý v němém hrůze pozvedl štít, ale útočník chráničem levého předloktí srazil kruh ze dřeva a kůže stranou a švihl mečem. Z proseknutého hrdla vytryskla krev a Hadozub se s chrčením svalil mezi kameny.

Druhý divoch něco blábolil a škubal hlavou ve snaze setřást z očí černý závoj mrákot. Nebeský mstitel k němu přikročil a ponořil mu bronzový jazyk do hrudi tak rázně, že špička vyklouzla Hadozubovi ze zad a zaskřípala o skálu.

Astérios vyškubl meč z chvějícího se těla, dřepł si za balvany a chvíli se ostražitě rozhlížel. Dole v údolí si nikdo ničeho nevšiml. A

na okolních svazích, kde se nepochybně ukrývali další Hadozubové, bylo také ticho. Podařilo se. Zůstal nepovšimnutý.

Otřel krvavou čepel meče do bederní roušky dodělávajícího divocha, zastrčil ji do pochvy a vykroutil z Hadozubových prstů oštěp. Potěžkal ho v ruce. Primitivní zbraň byla překvapivě dobře vyvážená a zdálo se, že kamenný hrot má obstojně nabroušené hrany.

Astérios se nadechl. Vzápětí vstal, prudce ucouvl, vši silou se rozehnal, poskočil dopředu a s pohledem upřeným na dvě nepřátelské skupiny před jeskyní oštěp hodil.

Sýkorka, která ho pozorovala zpoza vývratu výše ve svahu, vyprovodila impozantním obloukem letící zbraň užaslým pohledem.

~ ~ ~

„Pozor!“ vykřikl jeden z Vlků, když se na pozadí blankytné oblohy najednou mihl rychlý stín.

Kníže vzhlédl a instinktivně pozvedl štít. Oštěp ho však minul o dobrý sáh a neškodně dopadl mezi houf Hadozubů a šik Vlků. Hrot zajiskřil na holé skále před jeskyní a rozprskl se na drobné kamenné úlomky. To zbraň zároveň usvědčilo z divošského původu.

Tesákův oř vyděšeně zaržál a vzepjal se na zadní. Kníže se jen s vypětím všech sil udržel v sedle. S hrubou kletbou přinutil koně klesnout na všechny čtyři a pobídl ho proti zaklínači.

Kdyby se v tu chvíli lépe podíval do očních důlků v umrlčí tváři, spatřil by pod maskou nevýslovný zmatek. Jenže on nehledal vysvětlení.

„Útok!“ zařval a vyrazil kopím proti čarodějově hrudi. „Pobijte tu sběř!“

Zpívající s hady však hbitě ucouvl a jeho pobočníci okamžitě skočili před něj. Jeden štítem odrazil hrot Tesákova kopí, druhý se proti jezdci rozmáchl oštěpem. Kníže, znejistělý náhlým zvratem situace, jen tak tak vykryl kamenný hrot štítem.

Skřípání barbarské zbraně na bronzovém plechu s tepanou vlčí hlavou nadobro ukončilo snahy o smířlivou dohodu. Vlci nenávistně vykřikli, zařinčeli zbraněmi a vyrazili proti Hadozubům. Jako první se ke slovu dostala kopí. Ostré hroty na dlouhých ratištích proklály čtyři polonahá těla.

Divoši zavýli. Od útesu se odrazil řev válečného rohu. Jeho hluboký hlas splynul s vysokým tónem píšťaly. Zpívající s hady rychle ustoupil, a zatímco ho věrní bojovníci zaštitili před nepřáteli vlastními těly, jeho prsty tančily po dírkách na dlouhé duté kosti.

Vypukla vřava a lomož. Z úkrytů mezi chýsemi se vyrojili Tesákovi lukostřelci a kopiníci. Zaklínačovu družinu zasypalo krupobití ostrých hrotů. Ve stejném okamžiku však z okolních svahů vzlétlo zuřivé, nelidské vytí a ze stinných lesních úkrytů se vyrojili další pomalovaní divoši. Doslova se sesypali na osadu, která se rázem změnila v bojiště.

„Pryč odtud!“ zařval Tesák a bodnutím kopí dorazil Hadozuba, který se už potácel po zásahu dvou šípů. „Seberte jantar a všichni do sedel!“

Z jeskyně se vyřítilo několik jezdců a s nimi celé stádo osedlaných koní. Pěší Vlci se natahovali po pleskajících otěžích a rychle nasedali. Z jihu se do osady vřítily jezdci, kteří do této chvíle čekali v záloze, a nemilosrdně se prosekávali ke knížeti.

„Ke mně!“ křičel Tesák. „Všichni ke mně! Probijeme se!“

Ze všech stran přibíhali zuřiví, pomstychtiví Hadozubové. Neustávající kvílení zaklínačovy píšťaly jako by jim bralo zdravý rozum a hnalo je do nerovného boje s mnohem lépe vyzbrojenými protivníky. Jejich šípy a oštěpy jiskřily na bronzových pancířích a štítech – jen některým se podařilo najít nechráněná místa a srazit Vlky ze sedel. Tesákova družina se rychle semkla a dala se do pohybu. A v okamžiku, kdy masa pancéřovaných jezdců přešla do klusu, už ji nebylo možné zastavit. Hadozubové se o to přesto pokusili – houf divokých bojovníků obsadil stezku u východu z kotliny. Pozvedli dlouhé oštěpy, přikrčili se za štíty. Byli odhodlaní odrazit jezdce zpátky do údolí.

Tesák bohů se jim štekavě vysmál. Kopí už zlomil, v ruce teď svíral dlouhý topor válečné sekery. V čele svých mužů se vřít do masy divochů, rozrazil ji bronzem okovanou koňskou hrudí a zlostně švihl sekerou. Potřísnila ho kaše z krve a mozku. Ostatní jezdci se valili za ním, rozčísli houf pěších zoufalců jako kovový klín štípající měkké jedlové dřevo a vzápětí už volně cválali po stezce klikatící se mezi kopci.

Vlčí kníže cenil zuby a oči mu divoce planuly. Přišel sice o část družiny, ale získal nesmírně cennou kořist. A v této chvíli už jeho muže nemohlo nic zastavit. Pojedou, dokud se před nimi nezaleskne hladina Vlčí řeky.

~ ~ ~

Zlomyslné chechtání, které z Astérioova hrdla vyloudil pohled na krvavou šarvátku v údolí, záhy vystřídaly zlostné kletby. Jeho jantar chřestil v objemných vacích na sedlech jezdců, kteří se rychle ztráceli ve stinném průsmyku vedoucím ven z údolí.

„Potřebuji koně,“ zasyčel na Sýkorku, která se odvážila vylézt zpoza vývratu a sklouzla k němu do nové skryše za balvany. „Musím hned vyrazit po jejich stopě!“

„A co tví druhové?“ zeptala se.

Zarazil se a zašklebil se na ni, jako by nevěděl, o čem mluví.

„Chtěl jsi přece osvobodit zajaté druhy...“

„Jen bohové vědí, jestli ještě žijí,“ zabručel. „Možná je ty špíny cestou podřízly a ukojily na nich lidožroutské choutky...“

„Ale co když ne? Možná je přivedli až sem. A budou je chtít obětovat Černoplazovi.“

Astérios podrážděně zavrčel a ohlédl se zpátky k ústí lesní stezky, jež před chvílí zhltno jezdce i s cennou kořistí.

„Myslela jsem,“ dodala Sýkorka nesměle, „že ti více záleží na družících než na pokladu.“

Otočil se k ní, oči planoucí jako odrazem ničivého požáru, surově ji popadl za rameno omotané bronzovou spirálou a prudce ji přitáhl k sobě.

„Nic o mně nevíš,“ procedil skrze zuby. „Nemáš ponětí o tom, na čem mi opravdu záleží. Připadám ti jako hérós? Jenže já jsem možná pořád jen netvor z bludiště. Démon, který ukončil životy stovek smrtelníků, takže dva navíc už pro něj nic neznamenají. Kvůli jantaru jsem celý rok cestoval nehostinnými severními končinami. Myslíš, že nad tím mávnu rukou jen kvůli záchraně dvou potlučených zajatců?!“

Sýkorka vytřeštila oči do jeho zlobou znetvořeného obličeje. Vnitřní chvění se rychle přeneslo i do údů. Když Astérios spatřil její strach, ztichl, odstrčil ji od sebe a odvrátil pohled.

„Nejsi netvor,“ vysoukala ze sebe. „Obluda s býčí hlavou v tobě pořád žije, ale ty s ní urputně bojuješ. Každý tvůj skutek je součástí toho zápasu. Součástí úniku před minulostí. Stále hledáš cestu ven z krvavého labyrintu.“

Astérios neodvětil. Zamračeně hleděl do údolí. Bylo po boji.

Přeživší Hadozubové se scházeli k jeskyni. S jednou skupinkou, která se vynořila z lesa, se potáceli i dva spoutaní muži.

„To jsou oni, že?“ zeptala se Sýkorka. „Tví druhové...“

Astérios nepatrně přikývl.

I zaklínač v masce z lebky přežil krveprolití. Mnoho Hadozubů obětovalo životy pro jeho záchranu – ať už z vlastní vůle, nebo kvůli kouzlu, které jim zasela do mysli písťala. Čaroděj prošel mezi chýšemi ke krví zalitým kamenům pod skálou. Tam se pro něco shýbl.

Astérios zúžil oči. Také Sýkorka zpozorněla.

Když se čaroděj narovnal, zjistili, že věc v jeho rukou je ratiště oštěpu. Onoho oštěpu, kterým Astérios rozpoutal potyčku. Zaklínač si ho chvíli prohlížel.

Pak se najednou otočil a vzhlédl k úkrytu vysoko na úbočí. Astérios a Sýkorka bleskově stáhli hlavy za balvany. Pozdě. Zaslechli zaklínačovo štekání. Když opatrně vyhlédli mezerou mezi kameny, postřehli skupinku Hadozubů běžících k úpatí svahu pod nimi.

„Rychle pryč,“ sykl Astérios.

„Ale kam?“ zarazila ho Sýkorka. „Do lesů, nebo...“ Zmlkla.

„Nebo?“ zamračil se na ni.

„Jestli se přece jen rozhodneš zachránit své druhy...“ Znovu nedopověděla, obávajíc se jeho hněvu.

Zachmuřil se ještě víc. Zhluboka se nadechl, zaskřípal zuby a s výrazem, jako by ho někdo přinutil sežvýkat švába, dokončil větu:

„Tak musíme zpátky do podzemí.“

XII.

Útok v podzemí

Slunce už se dotýkalo vrcholku skaliska nad vstupem do podzemí, když Zpívající s hady, ruce až po lokty ušpiněné krví, vstal od posledního raněného bojovníka, vyšoural se před jeskyní a zhluboka se nadechl čerstvého vzduchu. Vlci po sobě zanechali pořádnou paseku a jeho povinností bylo všechny jakž takž ošetřit a odehnat zlé duchy. Škodlivé přízraky z lesů a zemských hlubin věřily smrt a v celých hejnech se slétaly na ztrátou krve oslabená lidská těla. Zaklínač měl co dělat, aby je všechny přemohl a odehnal.

Konečně si sňal z obličeje masku z lebky, potřebnou právě pro souboj s běsy, a hřbetem dlaně si otřel pot z plešatícího čela. Věděl, že si tím namaloval na tvář krvavou šmouhu, ale bylo mu to jedno. Cítil se vyčerpaně jako ještě nikdy předtím.

Měli značné ztráty a jeskyní i osadou zněl zoufalý nářek čerstvých vdov a siroteků. Mnoho mužů zahynulo na nedobrovolné válečné výpravě na jihovýchodě, další položili životy v dnešním boji s Vlky. Ale mohlo to skončit o dost hůř – smrtí všech bojovníků a zotročením a odvlečením žen a dětí. A to by znamenalo vyhubení celé osady.

Rod musí přežít. Na ničem jiném nezáleželo.

Zaklínači však vrtaly hlavou ještě dvě věci. Především hněv Černoplaza, jehož pohyb hluboko v jeskyních pořád občas rozechvěl skalisko. A také blízká přítomnost neznámých vetřelců, kteří vlastně rozpoutali boj v údolí. Oštěp nehodil nikdo z Hadozubů. Tak kdo tedy? A... souvisí to nějak s Černoplazovým neklidem?

Osadou se k jeskyni blížila skupinka bojovníků, kterou zaklínač hned po boji vyslal prohledat okolní svahy. Už z dálky viděl, že nepřivádějí žádné zajatce. Zato táhli mrtvolu dvou svých soukmenovců.

Se sklopenými zraky položili těla k jeho nohám. Nemuseli nic vysvětlovat. Čaroději bylo na první pohled jasné, že oba muže skolila ostrá bronzová čepel. Ale čím rukou zbraň svírala? Někoho z Vlků? To sotva. Oštěp, který neznámý útočník vrhl do údolí, skoro srazil z koně samotného vlčího náčelníka.

„Nějaké stopy?“ zvedl se od mrtvol, jakmile zběžně prozkoumal rány.

„Větší a menší chodidla,“ hlásil velitel vyzvědačů. „Zřejmě muž a chlapec... nebo muž a žena,“ doplnil méně pravděpodobnou možnost.

„Sledovali jste je?“

Muži nejistě přešlapovali z nohy na nohu a uhýbali před jeho pohledem.

„Co?“ zavrčel čaroděj.

„Stopy se ztratily, Mocný. Vrátily se tam, odkud vyšly. Do země.“

„Do země?“

„Nahoře ve svahu je díra. Pod vývratem, zakrytá hustým kapradím. Kdyby nás k ní nedovedly stopy, nikdy bychom ji nenašli.“

Zpívající s hady se zachmuřil. Útočníci z podzemí? To by potvrdovalo souvislost s Černoplazovým běsněním. Co jsou ti vetřelci vlastně zač? Démoni? Zemští duchové? Ne. Ti by nezanechali stopy a nezabíjeli bronzovým ostřím. Ale jaký smrtelník se mohl znenadání vynořit ze země? Kudy se prosmýkl do jeskynního bludiště? A kde je teď a co má v úmyslu?

Muži na něj tázavě zírali, ale Zpívající s hady si své obavy nechal pro sebe.

„Odneste je k ostatním padlým,“ pohlédl na mrtvoly. „Brzy očistíme jejich kosti, aby se duše mohly vydat na cestu do podsvětí.“

Bez dalších slov se otočil a zamířil zpátky do jeskyně. V rozlehlé vstupní síni hořely ohně a ženy se staraly o sténající raněné. Zaklínač mezi nimi nevšimavě krácel dozadu, do zužujícího se místa. Mírně klesajícím klikatým průchodem osvětleným loučemi se dostal do menší síně. Tam odbočil a další chodbou prošel do kobky, v níž dvojice válečnými barvami pomalovaných bojovníků hlídala díru, oddělenou od zbytku prostoru dřevěnou mříží. V cele se krčili dva zajatci – bojovníci z doprovodu, střežícího putující poklad.

„Připravte je,“ promluvil zaklínač k temenům uctivě skloněných hlav strážců. „Ještě dnes budou obětováni vznešenému Černoplazovi. Strážce podsvětí něco rozrušilo. Snad ho dvě sousta člověčiny zklidní...“

Jako na potvrzení jeho slov kdesi v hlubinách něco zarachotilo. Spleť podzemních chodeb, trhlin a síní naplnilo podrážděné syčení, z něhož pukaly kosti a vnitřnosti se roztékaly na kaši. Zároveň s tím příšerným zvukem se útroby skal šířilo citelné, dunivé chvění.

Strážci kolem sebe vrhali vystrašené pohledy. Také zajatci, k smrti vyčerpaní, se probrali a v temnotě kobky zasvítily jejich vyvalené oči. Zpívající s hady se snažil zachovat důstojnost a chladnokrevný výraz, ale ani jemu nebylo všechno jedno. Zažil už Černoplaza rozladěného, ale takhle podzemní bůh ještě nikdy nevyváděl.

„Zřejmě...“ začal, ale slovo se zlomilo do chraptění. Odkášlal si a pevnějším hlasem dodal: „Zřejmě bychom si s obřadem měli pospíšet.“

~ ~ ~

Slunce zapadlo, obloha pohasla. Z lesnatých kopců se do údolí a do jeskyně pod útesem jako příval kalu vlévala houstnoucí tma. Vypadalo to, jako by se chtěla spojit s temnotou z podzemí a pak mohutnou černou vlnou zadusit plameny ohnišť a loučí planoucích ve spleti skalních chodeb a síní.

Zpívající s hady masivní útok tmy zřetelně cítil. Protékala jím, brala mu vnitřní sílu a namísto ní ho naplňovala nejistotou, zlými předtuchami a neodbytným hlodavým pocitem, že nablízku se děje něco, co mu uniká. Něco těsně za hranicí jeho vědomí. Jako stín šelmy, pohybující se mimo dosah světla ohně, ale přitom dost blízko, aby byl slyšet šramot tlap ozbrojených drápy a skřípot ostrých tesáků.

Podrážděnost se v zaklínači mísila s úzkostí. Doufal, že je to jen únava, jen mnoha nocemi na cestě téměř beze spánku, ale zato s břemenem obav o osud rodu, jež ho drtilo jako balvan brouka.

Snažil se soustředit na složitou melodii, kterou vyluzovaly jeho kostnaté prsty tancující po dírkách píšťaly, ale ani hudba ho nevytrhla z bezútěšných myšlenek. Monotónní dunění bubnů, které mu obvykle pomáhalo ponořit se do tranzu, dnes neúčinkovalo. Bylo jen rozčilujícím hlukem, snad až příliš hlasitě se rozléhajícím jeskyněmi.

Nepříliš libozvučným zakvilením píšťaly rázně ukončil píseň. Bubny trochu zmateně ztichly. Tanečníci ve zvířecích maskách, vyrobených z lebek, kůží a parohů, se překvapeně zarazili a znehybněli. Stíny na kresbami pokrytých stěnách přestaly zuřivě poskakovat.

„Mocný Černoplaze!“ zvolal zaklínač a zamířil k obětnímu kameni. Udýchaní tanečníci, jimž pot smýval z nahých těl rituální pomalování, mu ustupovali z cesty. Byli zaskočení, protože obřad ještě zdaleka nedospěl ke krvavému vyvrcholení.

Zaklínač však měl zjevně jiný názor. S chrastěním kostí, lidských čelistí a šňůrek zubů, kterými měl bohatě ověšené obřadní roucho, přikročil k oltáři.

Ten měl podobu nahrubo otesaného, vyrytými znaky posetého kruhu, ležícího uprostřed skalní svatyně. Byl složený z několika kusů a barva kamene, i když překrytá zaschlými skvrnami tělesných tekutin, naznačovala, že pochází z jiného místa. Uprostřed kruhu byl vyhlouben otvor, z něhož jako hadí jazyk šlehal posvátný plamen. Zpívající s hady k němu vztáhl ruce.

„Vyslechni nás, vznešený strážce podsvětí!“ zvolal jasným hlasem. „Ty, který ses zrodil z červivého lůna, jež tě zrádně odvrhlo.

Ty, který sídlíš v nejtemnějších koutech říše mrtvých a svou krutostí konáš spravedlnost na duších nečestných a prokletých. Ty, který jsi zvítězil nad svým nehodným bratrem a proměnil ho v hrst kostí, ohlodaných trávicími šťávami!“

S těmi slovy zaklínač vzhlédl a natáhl ruce ke kresbám na stěně nad oltářem. Mezi divokou změtí záhadných znaků, spirál a otisknutých dlaní odhalovalo mihotavé světlo obrazec dvou soupeřících hadů, černého a bílého.

„Utiš svůj hněv, vládce jeskyní!“ volal čaroděj. „Ať už ho způsobilo cokoli, tví oddaní služebníci tu příčinu vypátrají, zničí a její krvavé ostatky shodí přímo do tvého chřtánu. Tak jako tato sousta člověčiny! Přijmi žertvu a vrať se do hlubin!“

Zpívající s hady se ohlédl a zvolal:

„Přiveďte zajatce!“

Jeskynní svatyně měla jediný vchod – z výše položených obývaných prostor se do ní vcházelo úzkou, strmou chodbou s hrubě tesanými schody. A právě k ústí schodiště se obrátily pohledy všech účastníků obřadu.

Jenže ve vchodu se nikdo neobjevil. Nezazněly žádné kroky.

Zpívající s hady polkl naprázdno. Zlé předtuchy se na něj vrhly jako hejno vyhladovělých mrchožroutů na dobře uleželou mrtvolu.

„Je čas!“ zvolal. Znělo to přísně, ale ve skutečnosti měl co dělat, aby se mu nezachvěl hlas.

Opět žádná odpověď. Dusné ovzduší, nasáklé pachem kouře, hniloby a lidského potu, ještě více ztěžklo. I Černoplaz jako by vycítil, že něco není v pořádku – obětní šachtou, jejíž ústí se hrozivě černalo ve stinném koutu jeskyně, dolehlo ke ztuhlým Hadozubům podrážděné syčení. Skála pod nohama se chvěla nervózním pohybem obrovského těla.

Zpívající s hady pokynul nejbližší stojícím tanečnickům. Statní muži v maskách medvěda a divokého tura rázně zamířili ke schodišti. Zaklínač je následoval. Byl vděčný za masku z lebký. Když procházel mezi účastníky obřadu, nemohli vidět jeho smrtelnou bledost.

Neklidný šum ve svatyni protřhl překvapený výkřik muže, který se jako první vydrápal strmou chodbou do síně nad obětištěm.

V tu chvíli se všichni rozkřičeli a strkajíce jeden do druhého se rozběhli ke schodům.

~ ~ ~

Zaklínač věděl, co uvidí, ještě než se vysoukal z úzké chodby.

Dvě těla na zemi patřila strážcům, kteří tu čekali na čarodějovu výzvu, aby přivedli do svatyně zajatce. Jednomu z nich ještě křeč škubala nohou. Po okolních skalních stěnách stékaly čerstvé krvavé krupěje. Pod mrtvolami se rychle zvětšovaly tmavé kaluže.

Po zajatcích zůstala jen přeříznutá kožená pouta pohozená na zemi.

Zpívajícímu s hady stačil jediný letmý pohled, aby se ujistil, že smrtelné rány způsobilo stejné – nebo přinejmenším podobné – ostří, které skolilo dvojici bojovníků na kopci.

„Krev je ještě čerstvá,“ zasyčel. „Ať už to udělal kdokoli, nemůže být daleko.“

„Rozdělíme se a proslídíme jeskyně,“ odušil bojovník, který právě sejmul masku rohatého tura. „Nahlédneme i do puklin, kterými by se protáhla jen krysa. Ozbrojte se!“ zahřměl na ostatní muže. „Uspořádáme štvanici!“

„Počkejte!“ okřikl je Zpívající s hady. „To by byla ztráta času. Bludiště je příliš velké. Zmlkňte. Nehýbejte se!“

Poslechli. Zaklínač se zhluboka nadechl a soustředil zbytky vůle a síly. Oči v důlcích lebeční masky se zavřely. Místo nich se čaroděj rozhlédl vnitřním zrakem. Navzdory nesmírnému vyčerpání se mu podařilo zahlédnout nejasnou ozvěnu toho, co se zde před chvílí odehrálo.

Robustní stín v jedné z přístupových chodeb. Býčí hlava. Záblesk ohně na bleskově útočící bronzové čepeli. Krvavý gejzír z proseknutého hrdla...

„Tudy!“ zvolal náhle, až sebou všichni trhli. Vyzáblá ruka ukazovala do jedné z mnoha chodeb, jež ústily do síně. „Tudy utekli! Běžte! A nevracejte se s prázdnýma rukama. Ti vrahové přerušili nejsvětější obřad. To je smrtelný zločin. Přiveďte je živé!“

„Anebo mrtvé,“ dodal po chvíli, zatímco Hadozubové shazovali masky a sháněli zbraně a louče, aby mohli vyrazit na štvanici

jeskyněmi. „To je jedno. Jejich masem tak jako tak nakrmíme Černoplaza.“

„Za mnou!“ zvolal bojovník, který sňal masku tura, a nedočkavě zamával sekeromlatem s kamennou hlavicí.

Jeho ruka však náhle ztuhla ve vzduchu. I pod vrstvou barev na tváři bylo vidět, jak se jeho odhodlaný výraz změnil v překvapený a vzápětí ve vystrašený. Vypoulené oči se obrátily k ústí chodby, která sem vedla ze vstupní jeskyně. Zaklínač si toho všiml a také se tím směrem podíval. Protože nic nespátřil, zaposlouchal se.

Vzápětí se o jeho uši otřela nejasná ozvěna.

Vzdálené výkřiky. Rachot a řinčení.

Zmatek v síni nad svatyní utichl. Pak do podzemí vtrhlo zatroubení poplašného rohu.

Všichni ztuhli.

~ ~ ~

Zvuk sem doléhal z údolí před skaliskem. S doznívající ozvěnou rohu opět zesílil lomoz a vyděšený křik z osady pod přewisem.

„Vlci,“ zachroptěl Tur. Ruka s palicí poklesla. „Vrátili se, aby nás pozabíjeli. Aby před Sokoly zametli stopy po mém...“

„Ne,“ odsekl Zpívající s hady, i když sám nevěděl, odkud bere tu jistotu. „To nejsou Vlci.“

Klikatou chodbou vedoucí ze vstupní síně k nim někdo běžel. Plamen louče, kterou si svítil na cestu, poskakoval mezi těsnými stěnami. Chvilí trvalo, než se jeho křik, roztráštěný v ozvěnách, proměnil ve srozumitelná slova.

„Útok! Zaútočili na osadu!“ řval.

„Kdo?!“ vykřikl mu zaklínač naproti.

Muž vyběhl z chodby, zakopl, zapotácel se a padl před čarodějem na kolena.

„Sluncovlad!“ zaječel.

„Cože?!“

„Bojovník v zářivé zbroji... na zlatém voze... a jezdcí... spousta jezdců... celé vojsko!“

Zpívající s hady odtrhl zrak od klečícího muže a upřeně se zahleděl do přístupové chodby. Vřava, která se skrz ni vlévala do

podzemí, byla s každým úderem srdce silnější a silnější. Útočníci se už podle všeho probojovali kotlinou a vtrhli do jeskyně.

V tu chvíli zaklínač pochopil, že jeho radost ze záchrany rodu před vyhubením byla předčasná.

XIII.

Krveprolití

Podarkés z plna hrdla vykřikl jméno bojovného Apollóna, pro jistotu přidal hromovládného Tarhunta, kterému se naučil obětovat u Chetitů, trhl uzdu, nadzvedl se v třmenech a vši silou švihl jezdeckou sekerou na dlouhém toporu.

Úder byl tak silný, že temeno lebky s mastnými vlasy plnými vpletených kostěných ozdob letělo několik sáhů, než dopadlo na skálu. Oči padajícího Hadozuba zalila krev. Klesl na kolena a pak na obličej. Z otevřené lebky s mlasknutím vypadl mozek.

Trójský princ triumfálně vykřikl. Jeho hlas však přerušil dunivý náraz do štítu na levém předloktí. Úder byl tak silný, že se Podarkés skoro svezl na skalnatou zem. Kůň zaržál a divoce zatančil, snaže se udržet rovnováhu, o kterou ho obral jezdec klesající na jednu stranu. Princ křečovitě svíral uzdu a ze všech sil se snažil vytáhnout zpátky do sedla, aby mohl čelit útoku. Protivníka však vůbec nezahlédl. Dokonce ani nezjistil, jaká zbraň mu tak tvrdě praštila do štítu.

Odněkud zezadu se totiž přihnál Kyrias a jeho sekera se dvěma ostřími, kterou Thrákové podle svého hromového božstva nazývali *Derzelův hněv*, nelítostně srazila divocha pod kopyta koní. Zároveň z

druhé strany přicválal Ahurmuna, škulbl uzdou, naklonil se k Podarkovi a pomohl mu zpátky do sedla.

„Dávej pozor, pane!“ zazářily mezi černým knírem a vykroucenou špičatou brádkou vyceněné zuby.

Jeskyní pod velkým převisem se rozléhalo zoufalé řičení smrtelně raněného koně. Ozvěny ten skoro lidsky znějící křik znásobily tak, že na chvíli přerušil všechno ostatní – hulákaní bojujících mužů, vrískání žen, nářek dětí, rachot kopyt na skále, třeskot zbraní, ba dokonce i proplétající se troubení útočného a poplašného rohu.

Oštěpem probodnutý kuň patřil k Sokolovu spřežení. Kníže v poslední chvíli seskočil z vozu, který vzápětí ve spršce jisker narazil do stěny krátké vstupní chodby a převrátil se. Na vladařův štít se hned sesypaly kamenné hlavice a kostěné hroty divošských zbraní. Sokolí bojovníci se hnali knížeti na pomoc, co jim síly stačily. Jejich koně s hruděmi chráněnými bronzovými puklicemi rozrazili houf pěších Hadozubů. Jezdci bodali a sekali hlava nehlava.

Zatímco Sokolové ve vchodu bojovali s hlavní skupinou obránců, doprovod trójského prince tu zuřivě zápasící masu obešel a prodral se do nitra skaliska. Šířka jeskynního ústí umožnila jezdcům vrítit se na koních až do velké vstupní síně plné táborových ohňů a pobíhajících polonahých postav.

Divoši už však ustupovali dozadu, do stínu mezi zužujícími se skalními stěnami. Tam by se na koni odvážil jenom blázen.

„Nepotřebuju chůvy, rozumíte?!“ štěkl Podarkés na družiníky. Na potvrzení svých slov svižně seskočil z koně a rozběhl se do soutěsky. Když to Ahurmuna a Kyrias viděli, bleskově sklouzli ze sedel a spěchali za princem. Ostatní Thrákové a Chetitě se jim hrnuli v patách.

Z temnoty úzkého průchodu vylétl oštěp a se zajiskřením se odrazil od Podarkova štítu.

„Kryj se, pane!“ zakřičel Kyrias a využil princova zaváhání, aby se vrhl před něj. Ahurmuna se nemínil nechat zahanbit a skočil před Podarka z druhé strany.

„Nechte mě bojovat v čele!“ zařval Trójan zlostně, ale dva pobočníci už srazili rameno k rameni, štít ke štítu a rázným krokem

se pohnuli proti Hadozubům couvajícím do tmavé chodby. Chvíli se přetlačovali o pozici vedoucího bojovníka, ale pak je krupobití divošských šípů a oštěpů přinutilo spolupracovat a postupovat bok po boku.

„Pusťte mě!“ křičel Podarkés za jejich zády. „Slyšíte?!“

Neslyšeli. Jejich štíty narazily do masy polonahých rváčů. O hlavu vyšší Kyrias se pokoušel sekat sekerou nad štítem. Mnohem více se to však dařilo Chetitovi, který stále svíral v dlani dlouhé jezdecké kopí. Zuřivě jím bodal do hemžení před štítem. Na tepaný bronz i hrbolaté stěny chodby stříkala krev.

Stačila chvíle soustředěného úsilí a urputný odpor Hadozubů polevil. Divoši začali ustupovat. Thrák a Chetita si však nevydechli. Jejich štíty se změnily v pohyblivý zátaras, hrnoucí před sebou všechno, co mu stálo v cestě. Nohy v sandálech dupaly po zkrvavených, skučících, křečovitě se třesoucích tělech. Ranění nepřátelé se z posledních sil pokoušeli bodat do mužů nad sebou, ale Podarkés a další muži tlačící se za ním je doráželi rychlými bodnutími a seknutími.

Za neustávající vřavy a rachotu zbraní se bronzem okovaná masa posouvala tunelem. Vpředu už se rýsovalo ústí s černými zubatými okraji obkreslenými ohnivým světlem. To zjevně naplňovalo výrazně větší prostor.

„Dávejte pozor!“ varoval Podarkés tvrdohlavě se valící dvojici. „Tam vpředu na nás budou čekat!“

Nemýlil se. Jakmile Kyrias a Ahurmuna vyšli z úzké trhliny do širší síně, sesypaly se na ně šípy a oštěpy.

„Stranou! Uhněte!“ křičel Podarkés.

Tentokrát poslechli, uskočili do stran a dovolili principi a dalším nedočkavým družiníkům, aby se nahnuli do jeskyně a napojili žíznivé zbraně krví Hadozubů.

Jenže šik divochů příkřený za řadou dřevěných štítů jejich nárazu odolal. Oštěpy s kamennými hroty vylétly vpřed. Vytryskla krev. Několik Podarkových družiníků vykřiklo a ustoupilo, aby je mohli nahradit nezranění spolubojovníci.

Podarkés zaťal sekeru do jedné pomalované tváře a nechal ji v ráně. V té tlačenci mu beztak jen překážela. Tasil meč, tvrdě přirazil

bronzový štít k dubovému a bleskově bodl do prostoru na druhé straně. Cítil, jak se čepel noří do těla. Předloktí mu pokropila horká sprška. Divoch zavyl a potácivě ustoupil. Před princem se otevřela mezera v nepřátelském šiku. Přes ni zahlédl v zadním koutě jeskyně neozbrojeného muže v masce z lidské lebky. Hned pochopil, že má před sebou vůdce Hadozubů. Kníže Sokol jim cestou vyprávěl, že horským rodům nevládnou bojovní velmoži, ale čarodějové.

Jeho zabitím by dokázal, že je skutečný hérós! Ne chlapec, od kterého jeho družiníci starostlivě odhánějí dokonce i dotěrné komáry!

Jenže v okamžiku, kdy ho to napadlo, se zaklínač otočil na patě a zmizel v prudce klesající únikové chodbě. Podarkés zaklel a chtěl vyrazit za ním, ale v tu chvíli se mezera v divoškém šiku opět zavřela. Na jeho štítu zaduněly kamenné hlavice sekeromlatů. Z boku dokonce jeho obranou pronikl oštěp a se zajiskřením mu sklouzl po hrudním pancíři. Trójan o krok ucouvl, sekl do ratiště oštěpu mečem a pak se zase vrhl do útoku.

Hadozubové ohlušivě vyli a bránili se jako smyslů zbavení. Tohle bylo jejich poslední obranné postavení. Prostory, do nichž utekl jejich čarodějnický náčelník, zřejmě považovali za posvátné. Lebky, kresby a amulety na stěnách okolo ústí schodiště tomu nasvědčovaly. Divoši už neměli kam ustoupit. A rozhodně neměli v úmyslu se vzdát.

Tlačence v jeskyni houstla. Boj byl čím dál zuřivější a nelítostnější, avšak pořád vyrovnaný. Na zem padala polonahá i v bronzu zakutá těla. Chodidla mužů podkluzovala na krví zalité skále.

Pak do skalní síně náhle vtrhl strašlivý válečný pokřik. Přehlušil i uši drásající řev a rachot zbraní a vytrhl muže z vražedného šílenství. Nebyl to totiž sbor hlasů. Neohlašoval příchod Sokolů, doposud se probíjejících vstupní jeskyní někde vzadu.

Ten hlas patřil jednomu jedinému muži. Pokud to vůbec byl člověk. Protože v tom hrdelním ryčení znělo cosi nelidského. Možná zvířecího, možná...

Démonického?!

Podarkés sekl jednoho z Hadozubů do ruky a ustoupil. Nechal hrstku Thráků, aby ho nahradila v první linii. Zamrknáním si vyhnal z

očí pot a obrátil pohled za tím zvukem způsobujícím husí kůži. Přicházel z jedné z vedlejších chodeb.

Vzápětí černé ústí trhliny vyplivlo lidskou postavu; neobyčejně robustní, s divoce planoucíma očima a vyceněnými zuby, ale přece lidskou. V mihotavém světle loučí se zaleskl reliéf býčí hlavy na opancéřované hrudi. Zároveň záře přelétla po ostrých masivního labrysu, kterým se muž zešíroka rozháněl.

Podarkés vytřeštil oči.

Nečekaný útočník se vrhl doprostřed bojové vřavy. Družiníci trójského prince se ho nejdříve polekali a obrátili proti němu štíty a zakrvácené hroty oštěpů a kopí, jenže obr jim nevěnoval pozornost. Vřítel se mezi Hadozuby.

Labrys udeřil.

Vypadalo to, jako by mezi divochy vpadl titán z počátku času. Jediný úder obrovité sekery smetl dva Hadozuby a těžce zranil třetího – dno jeskyně zasypaly kusy jejich těl a úlomky štítů a zbraní. Ostatní divoši potácivě couvali a padali, jako by mezi ně cvalem vtrhl skutečný býk, a ne jen muž s jeho znamením na hrudi. Labrys znovu zasvištěl v širokém rozmachu. Síň naplnil liják krve. Divoši vyli, sténali a chrčeli.

„Do nich!“ okřikl Podarkés své muže, kteří stejně jako on na okamžik ztuhli a nevěřícně zírali na to hrůzostrašné smrtící zjevení.

Thrákové a Chetité se opět vrhli do boje. Vzápětí se chodbou ze vstupní síně přirřítli Sokolové. Bitva už pak netrvala dlouho. Bronzoví bojovníci nebrali zajatce. V záchvatu pomstychtivosti za padlé druhy rozsekali zbýlé Hadozuby na kousky. Doslova.

„Astérie?!“ zvolal kníže Sokol překvapeně. Jeho posekaný štít a zakrvavený meč svědčily o tom, že i střet ve vchodu do jeskyně byl mimořádně tvrdý.

Muž se znamením býka se ohlédl. Po tváři i po pancíři mu crčela krev. Ani jediná kapka nepocházela z jeho žil.

„Takže jsi přežil,“ zamířil k němu vládce Sokolího hnízda, překračuje zohavená těla. „Dostali jsme zprávu o útoku na tvůj doprovod. Žel, ne od tvých poslů. Ty dostihli a zabili Hadozubové. Naštěstí byl nablízku jeden z našich lovců. Umírající muž mu řekl, co se stalo. A co zbytek tvé družiny?“

„Dva přežili,“ odvětil bojovník udýchaně a sklonil labrys. „Podařilo se mi je osvobodit. Ale kdybyste se neobjevili, asi bychom jim neunikli. Zaútočili jste v pravou chvíli.“

„A co jantar?“ přistoupil k nim Podarkés.

„Tohle je Podarkés, princ z Tróje,“ představil ho Sokol Astériovi stručně. Na zdvořilosti nebyl čas. „Přišel s úmyslem koupit celý tvůj náklad. Je pro něj životně důležitý.“

„Řeknu vám, kde je jantar,“ zašklebil se Astérios. „Ale nejdříve to tady musíme dokončit. Dole pod námi,“ obrátil pohled k ústí strmé schodištní chodby, v níž se ztratil vůdce Hadozubů, „je svatyně. Bojí se někdo z vás jeskynních duchů?“

Podarkés si jen odfrkl a jako první zamířil ke schodům.

„Opatrně, principi,“ varoval ho Astérios, spěchající za ním. „Jejich náčelník ještě žije. Je to zákeřný čaroděj. Může vrhnout kletbu nebo přivolat...“

„Nebojím se ho.“

Ahurmana a Kyrias následovali prince. Thrák kulhal a při každém kroku zatínal zuby bolestí. Ze stehna mu trčel pahýl zlomeného šípu. Ostatní Sokolové a princovi družiníci doráželi Hadozuby a narychlo ošetřovali raněné.

Sotva Podarkés došlápl na první hrubě otesaný schod, z prostor pod ním vzlétla ostrá, divoce se svíjející melodie kostěné píšťaly. Odpovědělo jí hrozivé zadunění odněkud z hlubin a citelné chvění ve skalách.

Princ na okamžik zaváhal, ale pak pevněji sevřel v dlani jílec meče a rázným krokem začal sestupovat do barbarské svatyně.

XIV.

Sousto pro démona

Možná to bylo jen vrcholně nepříjemnou melodií, znějící jako kvílení prokleté duše v černém bahně na dně podsvětí, možná čarodějnou silou, která v ní byla zakleta, ale zvuk píš'aly pronikal doslova až ke kostem a Podarkés měl pocit, že mu je podélně štěpí a vysává z nich morek. Příšerný pískot poskakoval obětní síní jako splašený, pomatený pták, bušil do stěn, zmítal se na podlaze, poskakoval a zuřivě tančil, pak zase vzlétal, znásoboval se a dokonale vyplňoval prostor, až měli bojovníci nutkání odhodit zbraně a štíty, padnout na kolena a vrazit si prsty skrz uši až do mozku, jen aby z hlavy tu ochromující kakofonii vytěsnili.

Svatyni osvětlovalo jen pár loučí a plamen šlehaající z prohlubně uprostřed obětního kamene. Oheň divoce poskakoval, jako by hrůza tryskající z čarodějovy píš'aly probouzela v síní i nadpřirozený vítr. Právě ve chvíli, kdy Podarkés sestoupil z posledního schodu, mihotavý svit vyplašil stíny podél stěn a zatřepotal se v mnoha vytřeštěných očích. Princ sebou trhl a pozvedl proti skrčeným postavám štít.

„To jsou jen ženy a děti,“ procedil skrz zuby Astérios, kráčejíci za ním. Jeho slova potvrdilo vzlykání, částečně zanikající v příšerném jekotu píšťaly.

„Kde je ten čubčí syn?“ rozhlédl se Sokol po neklidném, matoucím přítmi svatyně.

„Tam!“ ukázal Astérios.

Další náhodný záchvěv světla vytrhl ze tmy v zadním koutu síně několik vyceněných lebek. Zatímco většina z nich jen slepě zírala z výklenků ve skalách, jedna seděla na ramenou vysoké vyzáblé postavy a v jejích očních důlcích stále planul nenávistný pohled. Zpod čelisti masky trčela dlouhá kostěná píšťala. Po jejích dírkách poletovaly hubené prsty.

„Opatrně,“ varoval Sokol a dal znamení mužům, kteří se za jeho zády hrnuli z ústí schodištní chodby. Rychle se rozestoupili do stran a obrátili štíty a oštěpy proti divošským ženám a dětem – pro případ, že by se mezi nimi skrýval ještě nějaký bojeschopný muž.

Melodie, která vlastně nebyla melodií, jen proudem tónů týrajících uši, opět zavířila. V podzemí cosi zadunělo. Tentokrát se skála zachvěla citelněji. Okolo vetřelců to zapraskalo a z puklin v pomalovaných stěnách se vysypal prach.

„Co je to?“ zachroptěl Podarkés.

„Černoplaz,“ odvětil mu Astérios. „Myslím, že ten pytel kostí nehraje pro nás. Snaží se rozdráždit démonického hada v propasti.“

Jako na potvrzení jeho slov se z obětní šachty, jejíž ústí se černalo krok od zaklínače, vyřinulo strašné syčení.

„Musíme ho zabít,“ vykročil Sokol k obětnímu kameni. „Hned! Oštěp!“

Jeden z jeho mužů mu hodil zbraň. Kníže ji pohotově chytil, rozmáchl se a hodil.

Světlo zakmitalo, stíny se roztančily. Čarodějný vládce Hadozubů se na kratičký okamžik propadl do temnoty. Když ho vzápětí ohnivá záře opět odhalila, stál krok stranou. Bronzový hrot oštěpu se zajiskřením narazil do stěny za ním.

Sokol zaklel.

Píšťala zakvílela ještě hlasitěji a zlostněji. Černoplaz se v podzemí zase zasmítal a vrazil šupinatým tělem do skal. Tentokrát se

podlaha svatyně zachvěla tak, že se muži zapotáceli a několik z nich se muselo rozkročit, aby udrželi rovnováhu. Skálu pod jejich nohama protály praskliny. Ze stěn se s rachotem odlomilo několik kamenů.

„Skončeme to a vypadněme!“ zařval Astérios a pozvedl labrys.

Jenže někdo byl rychlejší. Mezi ním a Sokolem najednou proběhla o hlavu nižší postava.

„Pane!“ vykřikl Ahurmuna.

Podarkés byl odhodlán ulovit nejcennější trofej. Vyskočil na flekatý obětní kámen, přeběhl po něm, na druhé straně se odrazil od hrany a s bojovným výkřikem, snažícím se přehlušit pískání i sykot z podzemí, skočil na zaklínače.

Vůdce Hadozubů se bleskurychle vyhnul bodající čepeli meče, ale zasáhl ho Trójanův štít. Zaklínač se zhroutil na okraj obětní šachty. Píšťala spadla do díry a nadobro zmlkla.

Podarkés doskočil do podřepu, přímo nad divocha, a zase se rozehnal mečem. Čaroděj se však proti němu náhle vymrštil a popadl ho za horní okraj pancíře. Princ vši silou bodl. Čepel se ponořila do zaklínačova těla až po rukojeť. Hadozub zachrčel a poplival Podarka krví, ale sevření nepovolil. Z posledních sil se odstrčil nohama přímo do obětní šachty.

A svého vraha svrhl s sebou. Princ vykřikl.

I přibíhající Sokol, Astérios a Ahurmuna jednohlasně zařvali a vrhli se Podarkovi na pomoc.

Pozdě. Trójan ztratil rovnováhu a sklouzl do díry. Kousek pod okrajem se jeho štít zaklínal mezi skalami a princ na okamžik zůstal viset v prázdnotě. Zaskučel strachem a nesmírným vypětím sil, protože na jeho klouby zaútočila i váha zaklínače, který se ho pořád křečovitě držel.

Ahurmuna padl na kolena vedle otvoru a natáhl ruku k princovi.

V tom okamžiku v páchnoucí černotě pod nimi obrovský plaz opět vši silou a váhou vrazil do skalní stěny. Útroby země zaduněly a stěnu obětní šachty protála široká puklina. Zachycený štít se uvolnil a Podarkés se šíleným řevem zmizel v temnotě, která obvykle hltala jen ohlodané kosti mrtvých.

Prasklina běžela dál. Vyrasila z díry a rozervalo skálu pod nohama bojovníků. S křikem uskakovali. Trhlina dorazila až k obětnímu kameni a rozpúlila ho.

„Neee!“ zaječel Ahurmuna za svým pánem.

„Je po něm,“ zašeptal Astérios a posvítíl do šachty loučí. „Pád možná přežije, ale setkání s Černoplazem ne.“

Klečící Chetita k němu vzhlédl. Vzápětí vstal, vyškubl zaskočenému bojovníkovi pochodeň z ruky a hodil ji do díry. Světelný kruh přelétl po černých stěnách šachty, rychle se zmenšil a zhasl v temnotě.

„Přísahal jsem,“ hlesl Ahurmuna, přelétl pohledem po obličejích okolostojících mužů a nohama napřed skočil do díry. Zmizel v černotě jako kámen v nočním jezeře.

Muži ve svatyni ztuhli. Nechápatě zírali na černý chřtán podzemí, jenž právě zhltl tři muže. Kyrias, který k nim dokulhal, zoufale zanaříkal.

V hlubinách na chvíli zavládlo hrozné ticho. I dunění ustalo. Černoplaz přestal bušit do skal. Zřejmě ho něco zaujalo.

Pak se opět ozvalo démonovo syčení. Tentokrát už ne zlostné ani podrážděné.

Zazníval v něm triumf. Škodolibý a nevýslovně zlovolný.

~ ~ ~

Podarkés ležel na úpatí obrovské hromady kostí a lebek, která částečně ztlumila jeho tvrdý pád. Když se skutálel po úbočí strašidelné hory, strhl s sebou hotovou kostěnou lavinu. Ta se následně sesypala přímo na něj. Kosti chrastily, lámaly se a praskaly a Podarkés měl pocit, že to nikdy nepřestane. Zdálo se mu, že ozvěny zvuk znásobily do ohlušujícího lomozu. Moc dobře věděl, že hluk přiláká to, co slyšeli zuřit v temnotě pod svatyní.

Pak se konečně skutálela i poslední lebka a v jeskyni zavládlo ticho, rušené jen vzdálenou ozvěnou volání odněkud shora. Princ se na chvíli zdálo, že je to hlas chetitského velitele. Usoudil, že bude lepší mu neodpovědět. Zůstal tiše ležet, částečně pochovaný pod hromadou kostí, a horečnatě zvažoval situaci.

Při pádu se pořádně potloukl. V hrudi ho však nepíchalo a zdálo se, že také končetinami hýbá bez potíží. V duchu poděkoval bohům za to, že jeho ruka včas vyklouzla z řemenů na vnitřní straně štítu. Kdyby dopadl s těžkým bronzovým plátem na předloktí, paži by teď měl rozlámanou na kousky.

Horší bylo, že ztratil zbraň. Jeho meč zůstal zabodnutý hluboko v těle divošského zaklínače, který se zachytil na vrcholu hromady. Trójan ho slyšel tiše chrčet...

V neproniknutelné temnotě něco zašramotilo a zaskřípalo. Princ zatajil dech a přivolal Apollóna a všechny bohy. Zřetelně cítil, jak se jeskyní pohybuje něco obrovského. Lebky praskaly pod masivním, sunoucím se tělem...

A pak najednou z ústí obětní šachty nad jeho hlavou vylétla hořící louč a dopadla na vrchol kostěné hory, zhruba loket od umírajícího zaklínače. Její světlo bylo v rozlehlém prostoru jeskyně jen jiskřičkou v noční temnotě, ale Podarkés, který k ní vzhlédl, přesto na okamžik zahlédl obrovskou hadí hlavu, jež zablýskala zlatavýma očima a zakmitala rozeklaným jazykem. Černoplaz se neklidně pohnul. Obludné smyčky černého těla se zavlnily jeskyní. Podarkés měl co dělat, aby mu nepovolily svěrače...

Vzápětí z díry ve stropu síně s odhodlaným výkřikem vyklouzla lidská postava. Muž dopadl přímo na zaklínače, čímž mu vyrazil poslední dech. Hned se však odvalil stranou, kde mu zpod těla ujela celá vrstva kostí, načež se svezl na úpatí hromady. Tam zůstal ležet a lapal po dechu. Lebky se zase kutálely, cvakající zuby. Černoplaz se opět neklidně zavlnil. Světlo louče přelétlo po jeho lesklých šupinách, hlava nesená pružným tělem se přiblížila k hromadě.

„Pane...“ nadzvedl muž hlavu a zamžoural kolem sebe.

„Ahurmuno,“ sykl poblíž ležící Podarkés. „Zůstaň ležet! Tiše! Za tebou!“

Chetita pomalu obrátil pohled naznačeným směrem.

„Bohové...“ hlesl, když ve slabounkém světle louče zahlédl černé vlnění. „Illujankaš...“

Ne, pomyslel si Podarkés. *To není chetitský Illujankaš ani náš Pýthón. Toho prvního totiž podle pověstí zabil hromovládny Tarhunt, druhého zářivý Apollón. A tahle obluda je více než živá!*

Černoplaz, jako by slyšel jeho myšlenky a chtěl mu dát za pravdu, pronikavě zasyčel. Podarkés by přísahal, že v jeho hlase zaslechl něco jako posměch. Obrovitá hadí hlava se naklonila k vrcholku hromady. Konce rozdvojeného jazyka se dotkly zaklínačova těla. Ještě se chvělo, ale byly to už jen křeče. Had ucítil krev a zbytky tělesného tepla. Zručně popadl mrtvolu do tlamy, prudce zvedl hlavu a trhl s ní, aby snadněji spolkl sousto. Čarodějný vládce Hadozubů zmizel ve chřtánu netvora, kterému sám předhodil tucty a tucty zkrvavených i ještě živých obětí. Kostí a lebky hlasitě praskaly pod vlnícím se tělem.

„Pryč!“ štěkl Ahurmuna, vyskočil a popadl Podarka. „Teď máme šanci!“

Princ bleskově vyhrabal nohy zpod kostěného závalu a s pomocí věrného Chetity vstal. Jejich zvuky našťestí zanikly v lomozu způsobeném obrovským hadem.

Muži se rozběhli pryč od kostěné hory.

Černoplaz si hlasitým polknutím posunul ještě se třesoucí tělo hlouběji do útroh a sklonil pohled. Věděl, že nablízku je další potrava. Zachytil pohyb kdesi na druhé straně běloskvoucí hromady. Hrůzostrašně zasyčel a zprudka vyrazil za uprchlíky. Šupinaté tělo drtilo kosti a lebky na prach.

Prince a jeho pobočníka dělilo od puklinami poseté skalní stěny už jen pár kroků, když před ně vlétla obrovská hadí hlava. Vykřikli, uskočili a prudce odbočili, jenže šupinaté tělo se bleskově posunulo a vzápětí už muži stáli uprostřed zužujícího se černého kruhu, nad kterým se s posměšným syčením houpala zlatooká hlava.

„Nedívej se mu do očí, pane!“ vykřikl Ahurmuna a vytasil meč se zahnutou čepelí.

Černoplaz zakmítal jazykem, jako by už ochutnával kořist. Smyčka pružného, téměř sáh tlustého těla se stáhla blíže k mužům. Ucouvli, ale už nebylo úniku.

„Až zaútočím,“ procedil Chetita skrz zuby a sevřel dlouhou rukojeť meče v obou dlaních, „pokus se nějak utéct.“

„Ahurmuno...“ hlesl Podarkés, ale družiník už ho zjevně neposlouchal. Pozvedl srpovitý meč nad hlavu a vyřkl rychlou modlitbu k mocnému Tarhuntovi a veliké Chebat.

Právě tehdy do jeskyně, osvětlené jen zmírajícím plamenem louče na vrcholku kostěné hory, slétla další světla. Černoplaz za nimi překvapeně obrátil pohled. Také muži se ohlédli. Ahurmuna zaváhal s útokem.

Na hromadu lebek dopadly další tři pochodně. Vzápětí se z ústí obětní šachty vyvalil bojovný řev – zpočátku pouze tlumený, spoutaný úzkým prostorem, avšak rychle sílící. Z díry vyklouzla robustní postava. Dopad do vrstvy kostí odhodlaný křik přerušil, ale muž se po jediném kotrmelci zase rychle postavil, našel si jakž takž pevný postoj na sunoucích se vrstvách kostí a rozhlédl se planoucím pohledem. Jeho svalnaté paže pozvedly kopí.

„Astérios,“ vydechl Podarkés.

„Hej, ty!“ vykřikl muž se znamením býka. „Přerostlý červe! Něco jsem ti zůstal dlužen!“

Černoplaz bojovníka očividně poznal – v jeho syčení zazněla smrtelná nenávist.

V následující chvíli had zaútočil.

XV.

Poslední objetí

Černé smyčky se prudce rozpletly. Ocas šlehl do stěny jako obrovský živý bič.

„Pozor!“ vykřikl Ahurmuna a odstrčil Podarka. Živý kruh kolem nich se sice otevřel, ale jedna šupinatá vlna je zasáhla a smetla do vrstvy kostí. Oba muži se po čtyřech snažili dostat z dosahu divoce se svíjejícího těla. Zděšeně kleli. Věděli, že jestli se ta masa převalí přes ně, rozdrtí je na kaši.

Černoplazova hlava se snesla k postavě na vrcholku kostěné hory. Astérios neucouvl. Naopak, v poslední chvíli zařval a rázně se pohnul proti démonovi. Masivní hrot kopí vrazil hadovi do tlamy, konec ratiště opřel o vrcholek děsivé hromady a nalehl na zbraň jako pěšák vzdorující útoku jezdců. Patka ratiště nejdříve vklouzla do poddajné vrstvy kostí, ale potom najednou našla pevnou oporu. Bronzový hrot se ponořil do Černoplazova měkkého patra, se zapraskáním pronikl horní čelistí a vylezl mezi šupinami půl sáhu za nozdrami. Vytryskla krev.

Jeskyní prolétlo zkázonosné černé vlnobití, které nadobro rozmetalo kostěnou horu. Astérios v lavině lebek přistál na dně jeskyně. Podarkés a Ahurmuna ze všech sil běželi k nejbližší stěně.

Švihnutí šupinatého ocasu podrazilo Chetitovi nohy. Princ zaslechl jeho kletbu, ohlédl se a hned přiskočil družiníkovi na pomoc.

„Nech mě, pane! Utíkej!“ vykřikl na něj Ahurmuna.

Podarkés ho neposlouchal. Pomohl pobočníkovi vstát a táhl ho za sebou k široké trhlíně.

Černoplaz zavřel tlamu. Kopí prasklo. Pahýl ratiště upadl, ale hrotem ukončená polovina zůstala v ráně. Okolo přšela slizká krev. Ve světle dvou loučí, stále blikajících mezi kostmi rozmetanými po dně jeskyně, byla černá jako zemní olej, který Podarkés viděl prosakovat pískem na východních hranicích říše Chetitů.

Astérios se vyhrabal ze závalu hnátů a lebek. Potácivě vstal a z koženého oka na zádech vyškubl labrys. Sevřel topor v obou dlaních a vzhlédl k Černoplazovi.

Rozběsněný démon opětoval jeho pohled. V zorném poli jednoho zlatavého oka trčel krvavý hrot kopí.

Nerovní soupeři se na sebe chvíli mlčky, vyzývavě dívali.

Potom Černoplaz pomstychtivě zasyčel a vrhl se na malou postavu na dně jeskyně.

~ ~ ~

„Jsem s tebou, vládce bludiště!“

Dva zranění družiníci, na poslední chvíli zachránění před obětováním podzemnímu božstvu, v přízračném světle hadí kosti zírali na klečící dívku. Nacházeli se v nevelké skalní kobce, kde je zanechal Astérios, když se rozhodl vrátit a bojovat po boku útočících Sokolů.

Sýkorka si sedla na paty, předklonila se a položila dlaně na chladnou skálu. Až sem, do spleti úzkých bočních chodeb, doléhaly chvějivé ozvěny otřesů z jeskyně pod obětištěm.

„Slyšíš, Astérie?“ zopakovala dívka a otevřela doposud zavřené oči. Osvobození zajatci při pohledu na její černé bulvy ztuhli.

„Síla Velké Matky je s tebou!“

~ ~ ~

Černoplaz se poučil a tentokrát se nepokusil soupeře rovnou zhltnout. Obtočil doširoka rozkročeného, sekeru zvedajícího bojovníka a snažil se ho sevřít v černé smyčce a rozdrtit. Jenže jakmile se šupinaté tělo přiblížilo, Astérios udeřil. Jedno z ostří labrysu se ponořilo hluboko mezi lesklé černé pláty pokrývající pružné tělo. Bojovník nezaváhal a vytáhl se po násadě na hada – doslova na něj nasedl. Rázným trhnutím vypáčil labrys z rány, rozehnal se a sekl znovu.

Černoplaz se zuřivě svíjel. Nejdříve se pokoušel soupeře setřást, ale sekera byla zaťatá pevně a Astérios se držel toporu jako klíště. Had se tedy otočil ve snaze rozmačkat dotěrného člověka o dno jeskyně. Astérios se na poslední chvíli odrazil a seskočil do vrstvy kostí. Labrys se zařinčením dopadl na kameny, ale než se ho bojovník stačil zmocnit, zavalilo sekeru obrovské tělo. Astérios uskočil až v poslední chvíli. Spadl, ale bleskově se zase zvedl a rozběhl se pryč. Černá vlna se za ním valila jako mořským zemětřesením hnaný příboj. Už po několika skocích ho dohnala.

Muž se znamením býka vykřikl a po hlavě se vrhl do žlabovité prohlubně v členitém dnu jeskyně. Měl pocit, že spadl do otevřeného hrobu. A šupinatá masa, která zaskřípala o skalní hrany nad ním a uvrhla ho do temnoty, byla jako víko sarkofágu, navěky oddělující nebožtíka od světla pozemského světa.

~ ~ ~

Opět jsem nasáklá silou Velké Matky. Mé kosti srostly se skalami v zemských útrobách. Maso se spojilo s půdou. Z krve v mých tepnách a vodních pramenů v hlubinách se stal jeden hučící proud.

Zřetelně vnímám všechno, co se děje v jejím nitru, v tom nesmírném těle, které je oddanou milenkou oblohy, úrodným lůnem lesů a polí a štědrou kojnou živých tvorů. Cítím každý pohyb, každý záchvěv. Slyším ozvěny výkřiků, slov i šepotavých modliteb. A vím, že někde nablízku běsní smrtelná hrozba. Šlípá bolestí a touhou po pomstě. Chce zabíjet a hltat duše. Stůj co stůj.

A jen já můžu hrozbu zastavit. Jen bohyně může přemoci démona, který se zrodil mezi jejími kyprými stehny.

A já jsem bohyně!

~ ~ ~

Když Astérios dopadl a zmizel někde pod obrovitým hadím tělem, Podarkés pochopil, že je čas smazat dluh. Ostrovan jim zachránil život, když na poslední chvíli strhl Černoplazovu pozornost na sebe. Osud chtěl, aby zaplatili stejnou mincí.

„Pane!“ vykřikl Ahurmuna vyděšeně, když princ znenadání vykročil z trhliny zpět do velké síně.

„Sem!“ zařval Podarkés na hada zmítajícího se vražednou touhou. „Pojď sem, ty žroute potkanů a shnilých zbytků z lidožroutských hostin!“

Černoplaz k němu obrátil pohled a okamžitě vyrazil. Šupiny zajiskřily na skalách. Trójan se otočil a skočil zpátky do pukliny, v níž našli útočiště. Jak se však vzápětí ukázalo, prasklina byla dost široká i pro Černoplaza. Krvácející hlava se natočila stranou a ponořila se do tmy.

„Běž dál!“ vykřikl Podarkés na Ahurmunu. „Hlouběji!“

Uprchlíci se potáceli tmou a volali své bohy. Had se odhodlaně soukal za nimi. Skalisko praskalo, do pukliny se s rachotem sypaly uvolněné kameny.

Chodba se větvila. Ahurmuna běžící v čele zahlédl po pravé ruce matné světlo. Instinktivně za ním odbočil.

„Ne!“ vykřikl Podarkés. „To je cesta zpátky!“

Jenže Černoplaz už za jejich zády dorazil na rozcestí a přehradil jim jiné únikové cesty. Trójan a Chetita museli běžet dál. Brzy se opět vypotáceli do síně pod obětištěm. Za nimi zaskřípal kov na kameni. Ohlédli se. Hrot kopí, stále trčící z netvorovy horní čelisti, se zachytil o skalní zuby v ústí trhliny. Obrovská hadí hlava se na okamžik stáhla do temnoty, ale vzápětí prudce vyrazila. Odlomila hrot kopí i několik ostrých skalních výčnělků a za příšerného skřípání šupin se prodírala ven. Tím však nadobro rozhýbala chvějící se skalisko. V trhlině to zarachotilo a zadunělo.

„Hérós a netvor,“ zachechtal se někdo za couvajícími uprchlíky.

Princ a jeho pobočník se ohlédl.

Stál tam Astérios, široce rozkročený, s vyceněnými zuby, celý uválený a zakrvavený, a v rukou svíral topor labrysu.

~ ~ ~

Pojď, synáčku. Po všech staletích vzájemné zloby a nevraživosti je čas na matčino láskyplné objetí.

~ ~ ~

V hlubinách skaliska se uvolnil balvan a zřítíl se na Černoplaza. Netvor sebou trhl a zasyčel – tentokrát spíše vystrašeně než nenávislně. Zazmítal se, zakroutil tělem v trhlíně, ale tím jen uvolnil další těžké kameny. Tři muži zřetelně zaslechli, jak se v hlubinách pohnul masivní zával a jak drtivě dopadá na šupinaté tělo. Černoplaz zuřivě škubal hlavou i ocasem, jež trčely ze zhruba pět sáhů vzdálených děr, ale ničeho tím nedosáhl.

„Uvázl,“ hlesl Podarkés nevěřicně.

„Přesně tak,“ zazubil se Astérios. „Je v pasti. Ale ne na dlouho. Rychle!“ Tasil meč a hodil ho principi. Trójan zručně chytil bronzovou rukojeť. Ahurmuna pozvedl srpovitou čepel. Bok po boku se rozběhli k Černoplazově hlavě. Vyhnuli se kmitajícimu jazyku i cvakajícím zubům, přiskočili k místu, kde skalní čelisti pevně svíraly šupinatý krk, a bez otálení začali sekat.

Černá krev se valila proudem. Démon sebou házel, až ze stěn okolo odletovaly kameny a krápníky, ale zemské útroby ho svíraly jako obrovská nelítostná ruka.

Tři hadobijci se probojovali až k páteři. Astérios se ze všech sil rozmáchl. Svaly na pažích se mu zavlnily. Černoplaz postřehl, co mu hrozí, a vydal strašný bublavý zvuk – z tlamy mu vytryskl proud tmavého slizu.

Astérios udeřil. Ostří labrysu se zanořilo mezi velké obratle. Had sebou zoufale škubl. Ze stěn se sypal prach, štěrk i větší kameny, okolo se rozbíhaly pavučiny prasklin. Astérios zapáchl zbraní – kov mezi kostmi příšerně zaskřípal – vyškubl ji a se širokým rozmachem sekl znovu.

Černoplazova hlava se oddělila od zbytku těla. Kolem se rozlévalo černé jezero. Muži ustoupili do bezpečné vzdálenosti. Obrovská tlama se mlaskavě otevírala a zase zavírala. Ocas trčící z pukliny opodál sebou zoufale házel a rozhrnoval kosti a lebky.

„Může bůh zemřít?“ zeptal se Ahurmuna udýchaně.

„Jen rukou jiného boha,“ odvětil Podarkés a bezmyšlenkovitě si otřel z čela pot, čímž si samozřejmě po tváři rozetřel hadí krev.

„A přesně to se stalo,“ odplivl si Astérios. „Velká Matka mu život dala, Velká Matka mu ho také bere.“

Příliš dobře nechápali, co tím myslí, ale na nic se neptali. Lapali po dechu a pozorovali Černoplazovy poslední křeče. Potom se Podarkés podíval na Ahurmunu a přiškrceným hlasem se zeptal:

„Kdo říkal, že kvůli získání pokladu nebudeme muset bojovat s netvory?“

Chetita se rozchechtal – nepřičetně. Princ se k němu připojil.

Jen Astérios se zatvářil, jako by ho rozbolely zuby.

„Když už mluvíme o pokladu,“ vysoukal ze sebe, „asi bys měl něco vědět, Trójane...“

~ ~ ~

„Takže Vlci,“ procedil Sokol skrze zuby, když s pomocí dlouhého lana vytáhli tři vítěze nad netvorem zpět do svatyně a Astérios jim stručně vylíčil, co se dnes odehrálo v osadě před jeskyní. „A podle toho, jak jsi popsal jejich vojevůdce, vedení samotným Tesákem, tím krvelačným hrdlořezem. Necht’ ho Sluncovlad nabodne na ohnivé kopí a navěky ho opéká ve svém žáru jako ovci na rožni!“

„Byl to jejich plán,“ řekl Astérios, sedící na okraji puklého oltáře. „Od samotného počátku.“

Kníže přikývl. „Chtěli, aby všechno podezření padlo na Hadozuby. Věděli, že kdyby se k mým uším doneslo, že na doprovod zaútočili oni sami, byla by to záminka k válce.“

„Takže jantar je nadobro ztracen,“ zasténal Podarkés. „Celé tohle krveprolití bylo zbytečné. I bitva s netvorem.“

„Stal ses hrdinou, můj pane,“ namítl Kyrias.

„Hrdinou bez odměny. Princem bez království,“ odfrkl si Trójjan.

„Nikdo přece neřekl, že poklad nemůžeme získat zpátky,“ narovnal najednou Sokol ramena, svěšená po těch zlých zprávách. Tázavě se na něj podívali. Oči mu planuly odhodláním a touhou po pomstě.

„To od tebe nemůžu žádat, kníže,“ zavrtěl Podarkés hlavou. „Kdybychom pronásledovali Vlky na jejich území, znamenalo by to začátek války mezi vašimi kmeny. Něco takového nechci mít na svědomí.“

„Jenže tady už nejde o poklad, princi,“ namítl Sokol. „Je to otázka cti. Cti všech Sokolů. Ty prašivé kožichy z východu podnikly drzý, zákeřný útok na naše území. To, že k němu zneužily verbež z kopců, nesnižuje jejich vinu. Jejich čin nemůže zůstat bez odplaty.“

„Takže přece jen válka?“ vzhlédl Astérios, opřený dlaněmi a bradou o kovaný konec labrysu.

„Válka,“ vycenil Sokol zuby. „Čas krve. Čas hrdinů. Kdo jde se mnou?“

Podarkés vrhl tázavý a trochu zmatený pohled na družiníky. Ahurmuna se zamračil, ale přikývl. „Král Chetitů mi nařídil pomoci ti ve znovuzískání Tróje, můj pane. Za jakoukoli cenu.“

„A má družina půjde kamkoli, kde čeká dobrý žold nebo válečná kořist,“ přikročil Kyrias blíže. Urputně se snažil nekulhat ani nedat najevo bolest, přestože mu ze stehna pořád trčel pahýl zlomeného šípu.

Podarkés se zhluboka nadechl.

„Takže je rozhodnuto,“ pohlédl na Sokola. „Bohové,“ ušklíbl se nevesele, „předpokládal jsem, že nejnapínavější částí této výpravy bude vyjednávání o ceně za jantar!“

„Važ si té zkušenosti,“ zachechtal se Astérios syčivě. „Získáš na této výpravě takovou pověst, že až se vrátíš do Tróje, ten sráč Héraklés ti ji ještě rád vydá bez boje a bez dohadování o výkupném!“

„A ty, bojovníku z Ostrova býků?“ pohlédl na něj Sokol. „Přidáš se k nám?“

„Jistěže!“ zvolal Astérios téměř pobouřeně, vstal a pozvedl labrys. „Ten jantar jsem sem táhl až z povodí řek vtékajících do dalekého severního moře. Má sekera si neodpočine, dokud ho nebudu zase držet v ruce!“

„A já půjdu s vámi,“ řekl náhle ženský hlas.

Ohlédli se. Na úpatí přístupového schodiště stála dívka v otrhaném, umazaném oděvu. Špinavé vlasy jí ve splených pramenech dopadaly na nahá ňadra.

„Kalógeros,“ usmál se Astérios letmo. „Zabili jsme Černoplaza. Ale ne sami. Pomohla nám síla proudící podzemím. To ty?“

Opětovala úsměv – ten její však byl mnohem záhadnější. „Ne. To byla moc a vůle Velké Matky.“

„Sýkorko?“ vydechl Sokol překvapeně. „Jsi to ty? Sluncovladovi budiž díky, žiješ! Cestou sem jsme viděli spoušť ve věštírně. Myslel jsem, že mezi zbytky lidožroutské hostiny jsou i tvé kosti...“

„Ne. Unikla jsem. Díky Astériovi.“

Dívka přistoupila ke knížeti a pohlédla mu do očí s láskou, která setřela úsměv z Astéřiový tváře tak rychle, že to zaskočilo i jeho samotného. Potom však řekla:

„Zdravím tě, bratříčku. Dlouho jsme se neviděli.“

KNIHA TŘETÍ:

Argonauti

XVI.

Nezhojená jizva

Sestupovali z vrchů. Mlčenliví, unavení, skleslí, bledí. Někteří dřímali v sedlech, hlavy svěšené, víčka ztěžklá. Celou noc se v jeskyních Hadozubů zabývali zajatci, starali se o své raněné a narychlo vykonávali obřady, nezbytné pro odchod mrtvých do podsvětí. Když byli se vším hotoví, do kotliny před jeskyní se už prodíralo kalné světlo úsvitu. Nikdo z nich v noci nezahmouřil oči, ale Sokol na naléhání netrpělivého Podarka přikázal nasednout na koně. Když zpoza obzoru vyjel Sluncovladův zápřah, prořídlá družina už po klikaté horské stezce směřovala na jihozápad.

K polednímu konečně sešli z kopců a po kratičkém odpočinku, který jim spíše připomněl neuvěřitelné vyčerpání, než aby jim opravdu dodal síly, pokračovali po jejich úpatí přímo na západ. Pak dorazili ke Klidné vodě.

Řeka pramenila v severních pahorcích a tekla na jih k Istru. Území ohraničené Granem na východě a Vlčí řekou na západě rozřezávala na dvě nestejně části. Zatímco rozlehlému kraji na východ od ní pevně vládli Sokolové, o něco užší pruh země mezi Klidnou vodou a Vlčí řekou byl sporným územím, o něž Vlci a Sokolové od nepaměti bojovali. Chvilí vítězili bojovníci z východu,

chvíli jezdci ze západních rovin. Právě teď sahalo území Sokolů až k Vlčí řece, ale jak řekl kníže Podarkovi, zřejmě už to dlouho nepotrvá.

„Vlci se pod vedením nového Tesáka derou na východ,“ vysvětloval, když zastavili na vysokém břehu a dívali se dolů na řeku, která ve shodě se svým jménem tekla tak klidně, že připomínala spíše dlouhatánské jezero. „Události posledních dní to jen dokazují. Zjevně jsem podcenil skutečnost, že ti prašivci postavili u Vlčí řeky pevnost. Na východním břehu. Na *našem* břehu!“

„A tys tu drzost nechal bez odpovědi?“ podivil se Trójan.

„Až doteď jsem si myslel, že se jen předvádějí. Kromě toho ani ti nejstarší z našeho rodu si už nevzpomínají, kvůli čemu vlastně válku o území mezi Klidnou a Vlčí vedeme. Je to jen pustina, liduprázdná, močálovitá, nehostinná. Navíc o těch končinách kolují strašidelné pověsti. Někteří povodí Klidné nazývají Královstvím duchů.“

„Umím si domyslet proč,“ přikývl Podarkés. Zaclonil si oči dlaní a zadíval se do údolí. Řeka se tu rozdělovala na dvě užší větve, které se zhruba deset honů dále na jih zase slévaly do jednoho vodnatého toku. Vytvářely tak jakýsi ostrov, na jehož vysokých písčitých březích se jasně rýsovaly staré valy.

„Takových opuštěných hradišť je podél Klidné víc,“ vyprávěl Sokol, zatímco průvod pomalu sestupoval k řece. „Většina z nich leží na říčních ostrovech. Zpusťly už před mnoha pokoleními. Prý zdejší obyvatelé rozhněvali bohy a ti je potrestali ničivými záplavami. Ti, kdo zkáze unikli, odešli na východ a založili si nová sídla na bezpečnějších místech.“

„Takže to vlastně byli vaši předkové, hm?“

„Pokud se dá věřit starým písním. Ty také tvrdíš, že duchové těch, kdo se zde tehdy utopili, pořád skučí v rozvalinách. Bohové jim prý neodpustili, a tak jejich stíny dodnes bloudí světem smrtelníků a marně hledají cestu do podsvětí.“

Podarkés neskrýval, že ho to zneklidnilo. „Asi by bylo nejlepší rychle překročit řeku a ještě před soumrakem ji nechat daleko za sebou...“

Sokol zavrtěl hlavou. „Přenocujeme na ostrově.“

Trójan vyděšeně pohlédl vojevůdci do tváře. „Teď žertuješ, kníže...“

„Ani náhodou,“ odvětil Sokol s chladem v obličeji i hlase. „Jen se na nás podívej, princí. Jsme na pokraji zhroucení, muži i koně. Ráno jsem dal na tvé naléhání a přikázal vyrazit na cestu, ale teď už opravdu potřebujeme odpočinek. Poslední zbytky sil spotřebujeme k tomu, abychom se přebrodili na ostrov. V jízdě budeme pokračovat ráno.“

„Odpočinek potřebujeme, to připouštím. Ale proč chceš tábořit právě v tom starém hradišti?“

„Prostě je to dobré místo pro nocleh. Řeka a staré valy nás ochrání před případným nebezpečím. Předpokládám sice, že Vlci pospíchali do pevnosti, ale jeden nikdy neví. Co když je napadlo počkat si na nás?“

„Ale co když se to zde opravdu hemží duchy?“

„Duchy si usmíříme náležitými oběťmi.“ Sokolův tón princí naznačil, že to bylo jeho poslední slovo.

Zastavili na břehu. Sýkorka na bratrovu žádost sesedla z koně a kráčela po mělčině, dokud jí voda nevystoupala ke kolenům. Pak zpěvavým vzýváním prosila Vodokrále, který vládl všem řekám a potokům, aby jim umožnil bezpečný přechod přes Klidnou vodu. Také žádala všechny vodní demony, víly a další bytosti sídlící v řece, aby na ně neútočily, zatímco se budou brodit.

Když skončila, Sokol hodil do vody bronzový meč. Podle některých nebyla tak cenná oběť nutná, ale aspoň měli jistotu, že je nic neohroží. Kníže odvážně pobídl oře, sestoupil z břehu a začal se brodit k ostrovu. Ostatní muži ho následovali. Podarkés chvíli váhal, ale když i Ahurmuna a Kyrias směle vešli do vody, pobídl hřebce a následoval je.

Jak se ukázalo, meč byl opravdu dostatečnou platbou – na písčitou pláž ostrova vystoupili beze ztrát na životech.

~ ~ ~

Na Klidné vodě zhasínaly poslední sluneční odlesky. Zlatý vůz nebeského vládce pohltily modravé mlhy nad západními rovinami a obloha, ještě před chvílí sálající rudou barvou večerních červánků, ztmavla.

Brusný kámen zvučně přešel po ostří labrysu. Astérios se zamyšleným výrazem ošetřoval zbraň, vylámanou a otupenou včerejším bojem. Seděl úplně sám na mohutném valu ostrovního hradiště. Kdysi pyšné opevnění už dávno zarostlo trávou, keři a bodláky, přední kamenná plenta se zřítíla a kůly palisády se válely kolem, popraskané a ztrouchnivělé. Navzdory tomu hradba svými rozměry stále vzbuzovala úžas. Ani Sokolí hnízdo se jí velikostí nemohlo rovnat.

Vládlo bezvětří a večer byl příjemně teplý. Žáby kvákaly, cvrčci cvrkali a někde dole se občas ozvalo šplouchnutí, když nad hladinu vyskočila ryba – řeka se jen hemžila životem. Za Astériosovými zády naopak doznívala vřava v táboře, rozloženém v lesíkem zarostlých zříceninách. Ještě se úplně nesetmělo, ale většina mužů už se uložila k odpočinku. Únava udělala své – někteří z nich se nedokázali ani navečeřet, rovnou si lehli a usnuli.

„Rozhodl ses držet stráž?“

Prekvapeně se ohlédl. Vůbec ji neslyšel přicházet. Přičetl to vyčerpání.

Místo odpovědi jen pokrčil rameny.

Sýkorka se vyškrábala po srázu na vrchol valu. Naskytl se jí výhled na oba břehy zarostlé rákosím a na krajinu rozprostírající se do dálek. Zhluboka se nadechla a vyloudila na rtech úsměv, ale jinak své pocity nijak nevyjádřila.

Brusný kámen opět sykl po bronzovém ostří.

„Vyrušila jsem tě?“ sklonila k němu pohled. „Chtěl jsi být sám?“

„Nevím. Možná. Ale klidně tady zůstaň.“

„Jestli ti má přítomnost překáží...“

„Jen zůstaň. Myslel jsem, že si užíváš společnosti soukmenovců. Opětovné setkání s bratrem. Jak dlouho jste se se Sokolem neviděli?“

Věděla, že to zamlouvá, ale přistoupila na jeho hru. „Dlouho. Za těch pět let, kdy jsem se připravovala na poslání Vševidoucí, navštívil věštinu jen jednou. A ani tehdy mi kněží nedovolili, abych s ním promluvila.“

„O to větší radost bys měla mít.“

„Jistě, jsem ráda. Ale Sokol teď má jiné starosti. Stejně jako všichni ostatní. Nezajímá je, jak jsem se celé ty roky měla. Chtějí ode

mne věštbu o výsledku téhle válečné výpravy. A na to jsem příliš unavená. Takže si vlastně nemáme co říct.“

Sýkorka si vykasala sukni a posadila se do trávy k bojovníkovi. Astérios vyzkoušel ostří labrysu palcem, spokojeně pokýval hlavou a položil zbraň vedle sebe. Zadíval se do dálky. Krajinu postupně halily stíny a měnily ji v černou masu pod ještě světlou oblohou.

„Vyhýbáš se mi,“ začala Sýkorka. „Nebo se mi to jen zdá?“

„Nezdá,“ připustil bez okolků.

„Proč?“

„Nejsem si jistý. Asi... asi jsem se nechtěl dívat na tvou radost ze setkání s rodnými.“

Pohlédla na něj. Po chvíli váhavě přikývla. „Stýská se ti po domově?“

Další pokrčení ramen. „Občas mě přepadne zvláštní pocit. Možná smutek, možná jen tupá bolest z vnitřní prázdnoty. Pak mi hlavou víří vzpomínky na Ostrov býků. Ale není to lítost ani žal.“

„Ne? Jak to?“

„Můj život tam doma nebyl kdovíjak radostný. Byl jsem strážcem svatyně a palácového labyrintu. Hlavním obětí. Lidem jsem se zjevoval jen v masce božstva. Kráčel jsem cestou temnoty a krve. Pod nohama mi praskaly lebky.“

„A tvá rodina?“

„Vlastně jsem žádnou neměl. Král Mínós mě kromě rituálů vůbec nechtěl vidět. Asi jsem mu připomínal spojení královny s božským býkem, převtěleným do bývalého velekněze. Proč na mě zanevřela matka, to jsem nikdy nepochopil, ale bylo to tak. Bratři se se mnou vůbec nestýkali, zřejmě mnou pohrdali. Vlastně jsem se vídal jen se sestrou. Z *ariadné* se však vyklubala zrádkyně. Přivedla do paláce Athéňany a zapříčinila náš pád.“ Astérios si zhluboka povzdechl. „Chápeš, Kalógeros? Nemám důvod, aby se mi stýskalo po domově. Ani po příbuzných. Navzdory tomu... občas...“

„...se cítíš osaměle,“ doplnila Sýkorka, když se rozpačitě odmlčel. „Možná jsi doma nežil šťastně, ale aspoň jsi někam patřil.“

Zamyšleně přikývl.

„A mé shledání s bratrem ti to připomnělo,“ dodala.

„Tak nějak. Je to hloupé, ale...“

„Mně to vůbec nezní hloupě. I já jsem teď zmatená. Mám se sice kam vrátit, bratr říkal, že budu v Sokolím hnízdě vítána, ale... zvykla jsem si na věštírnu.“

Astérios se na ni podíval. „Měl jsem pocit, že jsi to místo nesnášela.“

„To je pravda. Trpěla jsem tam. Velemocného a ostatní kněží jsem se naučila nenávidět. Takže bych se teď měla radovat ze svobody. Z toho, že mám pořád oči a že nemusím po zbytek života sedět nad jámou do podzemí a vykřikovat nejasné předpovědi. Ale... když někam patříš pět let, přestože to není přívětivé místo, zvykneš si. Víím, že ty zvláštní pocity časem vyprchají, ale teď jsem... ztracená. Stejně jako ty, když vzpomínáš na Moře mnoha ostrovů a na rodné království.“

Díval se na ni a přikyvoval. „Jsi bystrá dívka, Kalógeros. Od našeho setkání neuplynuly ani tři dny a ty už do mě vidíš lépe než kdokoli jiný v mém životě. Ptám se, čím to je?“

„Přece tím, že jsem vyvolená Velké Matky,“ usmála se.

„Nepochybně,“ opětoval úsměv, přestože ten jeho byl trochu ironický. Najednou se plácl dlaněmi do kolen a rázně vstal.

„Jdu se vykoupat. Smrdím jako starý kozel.“

„Já nevoním o moc líp. Můžu se připojit?“

„Nejsem tvůj pán. Nemůžu ti rozkazovat. Tam, odkud pocházím, nejsou ženy podřízeny mužům.“

„Začínám si být jistá, že tvůj domov musí být nádherné místo.“

Sestoupili po valu na písčité břeh. Astérios položil labrys na zem a začal si odepínat zbroj.

„Je to bezpečné?“ zeptala se Sýkorka a rychle si stáhla otrhané šaty plné skvrn.

„Co je v těchto dnech bezpečné?“ zachechtal se ponuře a odhodil do písku chrániče předloktí. Pak se začal mořit se šněrováním a řemeny, jež spojovaly hrudní a zádočný plát pancíře. Sýkorka, už úplně nahá, k němu přistoupila a pomohla mu. Měla šikovné prsty. Pancír dopadl k sekeře. Vzápětí ho následovala propocená plátěná suknice.

„Och,“ podivila se Sýkorka, a dříve než si uvědomila, co vlastně dělá, sáhla na Astériovu hrud'. Prsty se dotkly ošklivé, tmavě rudé

jizvy. Bojovník sebou škulbl, jako by ho dotek popálil, a bleskurychle sevřel Sýkorčinu ruku v dlani.

„Odpust’...“ hlesla polekaně a chtěla se odtáhnout, ale on ji držel pevně. Černé obočí se setkal u kořene nosu.

„To,“ zachroptěl, „je stopa po athénském meči. Čepel těsně minula srdce. Přežil jsem to jen zázrakem. Někdy přemýšlím, jestli je vůbec možné se z takového zranění vyléčit. Jestli jsem náhodou nezemřel a světem se netoulá jen můj přízrak...“

„Nejsi duch. Cítím tvůj tep.“

„Ale rána se pořád nezahojila.“

„Stále toužíš po pomstě?“

„Je to silnější než já. Osud mě sice zavál daleko na sever – možná proto, aby mi pohled na jižní moře nepřipomínal zkázu rodného ostrova – ale jednoho dne se vrátím na pobřeží Archipelagu a ten čubčí syn, který mi tohle způsobil, za všechno zaplatí.“

Astérios se nadechl a najednou přitáhl Sýkorčinu dlaň zpátky a položil si ji na jizvu. Dívka mu pohlédla do tváře. Zřetelně cítila tepání v jizvě. Bojovníkovo srdce pořád tlouklo jako splašené.

„Pojďme do vody,“ řekl a najednou ji pustil. „Smyjeme ze sebe předcházející dny.“

„Já zůstanu u břehu. Neumím plavat.“

„Tak se mě pevně chyt’.“

Se sténáním, cezeným skrz zaťaté zuby, vešli do řeky. Sýkorka se pevně držela robustního těla, když Astérios zamířil do míst s větší hloubkou.

„Je studená,“ vzdychala dívka.

„To tedy je. Moře, které omývá můj ostrov, je teplé jako polévka. A modré. Takovou modrou jsi ještě nikdy neviděla. A hladinu prořezávají ploutve delfínů.“

„Co je to?“

„Ryby. Velké, neobyčejně bystré ryby. Prý jsou to převtělené vodní nymfy, dcery samotného Poseidóna.“

Astérios se zastavil, a zatímco šlapal vodu, trochu vystrašená Sýkorka mu pevně ovinula ruce kolem krku. Ňadry se dotýkala jeho hrudi. Pohlédl jí hluboko do očí, pod vodou ji popadl za boky a přitáhl si ji blíž. Byl vzrušený.

V prvním okamžiku si vzpomněla na kněze z věštírny, kteří si ji po celá léta libovolně brali, ať už chtěla, nebo ne. Ta vzpomínka však byla překvapivě nejasná a vybledlá, jako by se to odehrálo před mnoha lety.

Přitiskla se k bojovníkovi těsněji a nedočkavě mu ovinula nohy kolem boků.

~ ~ ~

Když hradiště zpustlo, vlády nad ostrovem se opět ujal les. Zbytky obydlí zarostly trávou a mechem a změnily se tak v neforemné hrboly, podobné vchodům do starodávných hrobek. Mezi nimi i na nich rostly stromy a bujelo houští.

Porostem probleskovalo světlo ohně. Do ohně však už dlouhou chvíli nikdo nepřiložil, a jak se plameny zkracovaly, stíny mezi kořeny a ruinami se prohlubovaly a slévaly se do velkých temných skvrn.

A z té houstnoucí tmy se najednou ozval tichý šepot. Podarkés, hrbící se u ohniště, polekaně zvedl hlavu. Nejdříve byl přesvědčený, že upadl do dřímoty a ty hlasy se mu jen zdály, ale když se rozhlédl, všiml si, že naproti němu sedící Sokol se také rozhlíží kolem a pátrá po zdroji onoho zvuku.

V táboře už kromě nich nikdo nebděl. Muži nahlas oddechovali a chrápali. Spali tak tvrdě, že je neprobralo ani vyplašené frkání koní.

Šepot se ozval znovu, tentokrát blíže a zřetelněji. Hlasy se množily. Podarkés sáhl po meči a nadechl se, aby probudil Kyria a Ahurmunu, ale Sokol k němu prudce natáhl ruku a zavrtěl hlavou. Princ znehybněl.

Okolo se rozhýbaly stíny. Některé vystoupily zpoza stromů, jiné se vynořily z děr ve zdech zřícenin, další vylezly přímo ze země. Podarkés naprázdno polkl.

Uličkami hradiště se kradly nezřetelné siluety. Šlapaly po ležících mužích, bořily se do nich nehmotnými chodidly, ale spáči jen zafuněli nebo naslepo máchli rukama, jako by odháněli dotěrné komáry, a pak se otočili na druhý bok a spali dál.

Sokol a Podarkés s vytřeštěnýma očima zírali na zjevení, procházející kolem. Zdálo se, že duchové živé nocležníky vůbec

nevidí. Bezcílně bloudili ruinami a neustále něco drmolili, jenže jejich strašidelným hlasům nebylo rozumět. Znatelný byl jen jejich nešťastný, jakoby prosebný tón.

Náhle zazněly skutečné kroky. Kníže a princ se prudce ohlédli, dlaně na jílcích mečů.

Z houštiny v rozvalinách vyšla Sýkorka. Nebo alespoň její tělo. Měla nepřítomný výraz a její oči byly černé, bez bělma. Husí kůží pokryté tělo měla úplně nahé. Ještě po něm stékaly lesklé vodní kapičky a mokré vlasy se jí lepily na záda a na řadra. Zastavila se na okraji tábora a rozpráhla ruce. Duchové k ní překvapeně obraceli pohledy. Ji, na rozdíl od mužů v táboře, viděli. Zmatený pohyb ustal. Přízraky zamířily k dívce.

„Následujte mě,“ řekla Sýkorčinými ústy bytost ovládající její tělo. Její hlas se nepříjemně podobal syčivé řeči duchů. Opět vykročila. Nevšimavě prošla těsně kolem ztuhlého Sokola a vykročila širší uličkou k bráně, kterou družina večer vstoupila do hradiště.

Duchové se poslušně, ba nedočkavě hrnuli za ní.

„Co... co se to stalo?“ vysoukal ze sebe Podarkés, když poslední zjevení splynulo s lesní tmou a šepotavé hlasy utichly. „Tvá sestra... viděl jsi její oči?“

„Vstoupil do ní duch Velké Matky,“ odpověděl mu Sokol.

Oba seděli jako opaření a neodvážili se pohnout. Tváře měli bledé. Muži spící okolo se neklidně vrtěli a mumlali ze snů, jako by je trápily noční můry.

Pak se ze směru, kterým odkráčel hrůzostrašný průvod, ozvaly kroky. V chabém světle táboráku se objevil Astérios. Byl nahý, stejně jako Sýkorka, kterou nesl v náručí.

„Ukázala jim cestu,“ řekl a položil bezvědomou dívku na kožešinu, kterou vedle ohniště rychle rozprostřel Sokol. „Myslím, že už se tady neukáží.“

Ostrov halilo nepřírozené ticho.

„Doufám, že ji to nestálo příliš mnoho sil,“ dodal Astérios, sedl si a objal zabalenou Sýkorku.

„Já taky,“ přisvědčil Sokol. „Něco mi říká, že její schopnosti ještě budeme potřebovat. A možná dřív, než by se nám líbilo.“

XVII.

Smutníci v temnotě

„Hled’te! Bohové nám dopřáli bohatou kořist!“

Ten, jehož nazývali Tesák bohů, nedočkavě rozřízl nožem zauzlovaný řemínek na objemném koženém vaku a sáhl dovnitř. Když hrábl prsty do chřestícího obsahu, v jeho obličej se objevil výraz vyprahlého poutníka, který se uprostřed sluncem spálené pustiny konečně doplzl k prameni čerstvé vody.

Hučení hlasů v rozlehlé síni ustalo. Mezi stěnami z hlínou omítnutých klád, mezi vyřezávanými sloupy, hodovními stoly, lavicemi a stolci, i kolem velkého ohniště, jehož plameny olizovaly berana nabodnutého na rožni, všude zavládlo ticho, drnčící vzrušením a napětím. Pohledy všech přítomných Vlků a Vlčic – a shromáždilo se jich zde opravdu požehnaně – visely na knížeti.

Tesák vytáhl ruku z vaku. Tlačence v dvoraně znehybněla, aby vzápětí sborově zavzdychala.

Světlo ohňů rozzářilo průhledné, medově zbarvené kameny, jež kníže svíral v hrsti. Sám velmož na ně zíral s vyvalenýma očima a téměř nepříčetným úsměvem na rtech.

Jantar.

Převzácný, zrak šálící jantar, do něhož samotný Sluncovlad začaroval úlomky svého božského světla. Národy od Moře mnoha ostrovů věřily, že jsou to zkamenělé slzy zakletých nymf, v topoly proměněných dcer slunečního boha. Naopak poutníci ze severu vyprávěli báji o jantarovém paláci vodní bohyně, který bůh blesků rozbil na kousíčky a moře od té doby vyplavuje na břeh jeho úlomky. Ale ať už to bylo jakkoli, on, Tesák bohů, byl v tuto chvíli vlastníkem největšího jantarového pokladu široko daleko. A možná největšího na světě.

V náhlém popudu se zasmál a pohybem ruky, jakým rolník seje na jaře obilí, rozsypal drahokamy po hodovním stole.

„Tu máte, berte!“ křikl na překvapené družiníky. „To je váš žold! Odměna za věrné služby!“

Vzápětí znovu sáhl do vaku a rozhodil kolem další hrst vzácných kamenů. Jantar se sypal na stůl, na tácy s jídlem a přes hranu tabule i na podlahu z udusané hlíny. Družiníci se vzpamatovali a rychle nastavovali lesklému dešti spojené dlaně, misky a číše. Tesák se smál a dál rozséval poklad. Ukořistil sedm plných vaků. Jeden obětuje, aby ukázal svou štedrost a pojistil si oddanost nejlepších rodových bojovníků.

Sluneční kamínky žbluňkaly do pohárů a víno cákalo na stůl a mužům do dychtivých tváří. K hlavnímu hodovnímu stolu se ze všech stran nahrnuli níže postavení členové rodu a sbírali ze země drahokamy, jež unikly družiníkům poblíž knížete.

Tesák se nepřestával řehtat. V jednu chvíli popadl vak za druhý konec a prudce ho obrátil. Třpytivý vodopád zasypal stůl. Muži velmi dobře věděli, jak vzácný je tento záchvat vladařovy štedrosti, a rvali se o svůj podíl.

„A teď,“ překřičel kníže vřavu v síni, odhodil prázdný měch a pozvedl nádherně tepaný zlatý pohár, „si připijme na vítězství! Číše vzhůru, Vlci! Na počest Vlkovlada, který nám opět dopřál bohatou kořist a hojně svlažil naše zbraně nepřátelskou krví!“

Družiníci se přestali strkat, pošťuchovat a handrkovat o rozsypaný jantar a pozvedli číše. Ostatní přítomní se k nim přidali. Okolo knížete se vznesly do vzduchu zlaté, bronzové a stříbrné poháry, opodál duté býčí rohy a ohmatané dřevěné číše a úplně

vzadu obyčejné hrnky z březové kůry. Vpředu sladké jižanské víno, vzadu hořké pivo a kyselý kvas z medu. „Na vítězství!“ zvolal jeden z Tesákových pobočníků. „Na našeho vojevůdce, milovaného bohy!“

„A na padlé bojovníky!“ vykřikl někdo.

Tesák a jeho muži ztuhli. To nečekané, ostré štěknutí rozštíplo bujarou atmosféru v síni jako rezavé ostří. Všichni přítomní se ohlédli za hlasem. Kníže se zachmuřil.

Z přítmí mezi vyřezávanými sloupy se vyšoural mladý, ani ne dvacetiletý muž. Oděv z nejlepších tkanin, masivní náhrdelník, široké náramky či opasek vykládaný nádherně tepanými puklicemi – to všechno z ryzího zlata – svědčily o jeho vysokém postavení v kmenové hierarchii. Navzdory tomu se na něj Tesák a jeho pobočníci dívali jako na někoho méněcenného, ba nežádoucího.

Důvod byl zřejmý na první pohled. Mladík výrazně kulhal. Nějaká choroba nebo vážné zranění způsobily, že krácel s očividnou námahou, levou ruku měl zkroucenou jako v neustálé křeči, a k tomu se výrazně hrbil, takže vypadal ještě nižší, než ve skutečnosti byl.

„Na ty, jejichž těla zůstala ležet pohozená kdesi v divočině,“ dodal mladík s neskrývanou směsicí trpkosti a uštěpačnosti v hlase. „Zřejmě budou divochy zneuctěna na nějaké lidožroutské hostině na počest horských démonů. Jen bohové vědí, co bude s jejich dušemi.“

„Bojíš se zbytečně,“ odsekl Tesák nevlídně. „Každému z padlých mužů vystrojím pohřební hostinu a nechám vztyčit mohylu. Ať už se s jejich těly stalo cokoli, duše se nestanou kořistí démonů. Naše obřady a bohaté oběti je zavedou na cestu do záhrobních lesů pod Hromovou horou. Jak vidíš, synu,“ dodal kníže a to oslovení znělo jako zavrčení podrážděné šelmy, „tvé rady nikdo nepotřebuje. Nezapomněl jsem na ty, kdo padli hrdinskou smrtí.“

„A určitě máš na zřeteli i odškodnění jejich rodin,“ pokračoval mladík. „Mezi své družiníky jsi velkoryse rozsypal celý vak jantaru. Další měch jistě rozdělíš rodinám zabitých.“

Tesák probodl mladíka pohledem. Ti, kdo zažili předcházející hádky velmože a jeho nepodařeného následníka, mimovolně stáhli hlavy mezi ramena. Kníže však potlačil výbuch hněvu hlubokým nádechem.

„Nepoučuj mě, Křivonohý,“ procedil skrz zuby. „Nemám náladu na tvé intriky a jedovaté řeči, kterými se zarputile snažíš podkopat mé postavení. Dnes oslavujeme a vzdáváme bohům díky za šťastný návrat z válečné výpravy.“

„Možná bys s těmi oslavami měl počkat až do Vlčího doupěte, otče,“ utrousil mladík. „Zatím jsi dorazil jen do pohraniční pevnosti. Ještě pořád jsi na nepřátelském břehu řeky a domů k Istru ti zbývá pořádný kus cesty.“

„Co tím chceš říct?“ sykl Tesák.

„Že se ještě může leccos stát. Sokolové se dříve nebo později dozvědí o loupeži pokladu. Nepochybně je to rozzuří. Měli bychom počítat s odvetou. Co když už směřují k Vlčí řece? Neměl by ses tady zdržovat déle, než je nezbytné.“

Kníže zúžil oči. „Vidím do tebe, Křivonohý. Tobě nejde o Sokoly. A už vůbec ne o mé bezpečí. Naznačuješ mi, že jsem zde nevítaným hostem. Ale nepropadej klamným dojmům. Tvé slovo nemá žádnou váhu. Svěřil jsem ti správu tohoto hradiště jen naoko. Ve skutečnosti tu velí někdo jiný...“

„Myslíš, že to nevím?“ odvětil knězic. „Nikdy jsem si v téhle věci nedělal iluze. Neposlal jsi mě na hranice, abych mohl dokázat, že navzdory tělesné slabosti přece jen za něco stojím. Ani na chvíli jsem to nepovažoval za projev tvé důvěry. Jen ses mě chtěl zbavit. Jsem tu ve vyhnanství. Posádka pevnosti mě nerespektuje. Jsem pro ně jen překážející mrzák.“

„To je dobře, že si to uvědomuješ,“ procedil Tesák skrze zuby. „Už mi nikdy nerad, co bych měl nebo neměl udělat. Nejsme si rovni. Pořád jsi můj podřízený a všechno, co vidíš kolem sebe, patří mně! Včetně tvých křivých hnátů a pichlavého jazyka!“

„Jak říkáš,“ přikývl knězic a sklopil zrak, ale z jeho postoje a výrazu přímo sálalo, že v tom gestu není ani špetka pokory. „Pokud dovolíš, opět se vzdám. Zkusím být užitečný a půjdu zkontrolovat stráž. Musíme teď být ostrážiti. Jestli se Sokolové přijdou pomstít za tvou nenasytnost, nejdříve udeří na zdejší hradby. Ale s tím jsi ve své nekonečné moudrosti a prozíravosti určitě počítal. Možná sis to dokonce přál.“

To byly poslední kapky do poháru Tesákovy trpělivosti. Kníže nadmul hruď, temně zavrčel... a bezmocně praštil číši do stolu. V tu chvíli se už totiž díval na synova křivá záda. Mrzák se spěšně šoural k zadnímu východu ze síně.

„Parchant pajdavý,“ zabručel kníže a klesl na bohatě vyřezávaný, zlatými a bronzovými plíšky okovaný stolec. „Měl jsem mu rozbít hlavu kamenem, hned jak vylezl z prokletého lůna své matky. Mnozí to tak dělají – neduživá a tělesně poškozená děcka házejí vranám. Já jsem poslechl nářek jeho matky, slitoval jsem se nad ním a teď žvýkám nakažené, jedovaté ovoce, které vyklíčilo z mé laskavosti.“

Družiníci se neodvážili promluvit, dokonce i pohledy vrhali na vládce jen kradmé. Tesák rázným douškem vyprázdnil číši, podrážděně se rozhlédl a zvolal:

„Co je to s vámi? Pohřeb bude až zítra! Dnes oslavujeme! Chci slyšet hudbu a zpěv!“

Hudebníci, postávající a posedávající u jednoho ze sloupů, ožili. Rychle pozvedli píšťaly k nadechujícím se ústům a rozehnali se kostěnými paličkami proti blanám bubnů.

V tom okamžiku však prolétl dvoranou úplně jiný zvuk. Podivuhodný, melodický... zázračný!

Zvuk, jaký žádný z Vlků dosud neslyšel.

~ ~ ~

Shromáždění nejdříve ztuhlo a pak se všichni začali nechápavě ohlížet. Zaskočení hudebníci sklonili nástroje. Síní se šířil užaslý šum. I sám kníže natáhl krk a zvědavě zamrkal ve směru pozvolna doznívajících chvějivých tónů.

Zvuk přicházel od dveří. Dav v dřevěném megaronu se rozestoupil a Tesák bohu spatřil neznámého mladého muže, stojícího na prahu.

Cizinec neměl žádnou zbraň a rozhodně nevypadal jako bojovník. Jeho jediným oděvem byl plášť z liščích kůží, zpod něhož vykukovaly útlé, jakoby ženské údy a měkké, ne však tlusté břicho. Hladce oholená tvář udivovala ušlechtilou krásou – kralovaly jí mírně vodnaté, jakoby věčně uslzené oči. Na nepřilíš rozložitá ramena padala záplava černých kadeří.

Pohledy Vlků však spočívaly především na nástroji v jeho rukou. Věc, která vydala onen libozvučný zvuk, měla tělo ze želvího krunýře a dvě ramena z antilopích rohů, na užších koncích spojená dřevěnou příčlím. Mezi příčlím a krunýřem bylo napnuto šest strun. Ještě se mírně chvěly a jejich vibrace rozeznávaly dutý pancíř.

Mladík vykročil uličkou v davu. Výraz měl pořád trochu zasněný a zdálo se, že pohledy Vlků a sílící šepot vůbec nevnímá.

„Někdo zde žádal o píseň?“ zeptal se, když se zastavil před hlavním hodovním stolem a knížecím stolcem.

Tesák si ho přeměřil povýšeným pohledem a zabručel:

„Když přijdeš neznámý na knížecí hostinu, nejdříve bys měl pokleknout před vladařem a říct mu, co jsi zač a co tě sem přivádí.“

Cizinec opětoval jeho pohled. Chvilí jako by bojoval s pokušením vzdorovat, ale pak poslušně klesl na jedno koleno.

„Odpusť mi můj nezdvořilý příchod, mocný vládce. Jsem jen obyčejný potulný zpěvák. Pocházím z Thrákie...“

„To jsem si domyslel podle těch prašivých liščích kožek. Kde se tu bereš? Jsi sám, nebo se někde nablízku pohybuje tvá družina? Mluv!“

„Putuji sám. Přibyl jsem do těchto končin s kupeckou karavanou, ale u ústí Vlíčí řeky do Istru jsem se dostal do sporu s jejím vůdcem. Od té doby jdu na vlastní pěst.“

„Co to bylo za spor? Urazil jsi někoho drzou písni? Nebo jsi něco ukradl?“

„Ne. Svedl jsem náčelníkova nedospělého syna. A jeho otci se to vůbec nelíbilo.“

„Aha.“ Znělo to jako odplivnutí. „Takže jsi milovník chlapců. Prý je to na jihu velmi rozšířená nákaza.“

„Je to součást mého slibu,“ odvětil neznámý a melancholie v jeho očích se okamžitě prohloubila. „Měl jsem ženu, nejkrásnější z dcer Kíkonů...“

„Kíkonů?“

„Ze svého rodného kmene. Miloval jsem tu krasavici více než vlastní život. Jenže zemřela, když ji kousla zmije. Snažil jsem se ji zachránit – ani si nedokážu představit, co všechno jsem byl ochoten

pro lásku udělat! – ale zlomyslní bohové ode mne odvrátili tvář. A tak jsem přísahal, že už na žádnou ženu nikdy nesáhnu.“

„A místo toho saháš na chlapecké zadky,“ odfrkl si Tesák. Naklonil se na trůnu a přimhouřil oči. „Varuju tě, Thráku. Jestli mi lžeš, budeš na ramenou místo liščí kožešiny nosit vlastní kůži. Vlastnoručně ti ji sedru z prdele!“

„Proč bych ti lhal, velký vládce?“

„Proč asi? Takoví jako ty často slouží jako vyzvědači. Možná poblíž hradiště číhají tví po zuby ozbrojení soukmenovci a čekají, až se vrátíš a povíš jim, co jsi tu vyčenichal.“

„Křivdíš mi, mocný kníže,“ zavrtěl mladík rázně hlavou. „Tvá podezření jsou úplně zbytečná. Přesvědčím tě písní.“

Tesák ještě chvíli nedůvěřivě hleděl do cizincových uslzených očí. Pak se konečně uvolnil, opřel se a blahosklonně mávl rukou.

„Tak dobrá. Hraj. Uvidíme, jestli jsi opravdový zpěvák, nebo se za něj jen vydáváš. Navíc jsem zvědav na zvuk tvého nástroje. Ještě jsem nikdy nic podobného neviděl.“

„To je lyra,“ odpověděl Thrák a zvedl se z pokleku. „Vynalezl ji Hermés, posel bohů.“

„A proslulý lhář a patron zlodějů a podvodníků,“ utrousil kníže ke svým pobočníkům, kteří to ocenili přezíravými úšklebky.

Mladík jako by jeho poznámku přeslechl. Opřel si nástroj o bok, vzal mezi prsty tenoučkou kostěnou destičku a její zabroušenou hranou přešel po strunách. Z lyry opět vytryskl proud podivuhodných, uchu lahodících tónů, nepodobných zvuku žádného nástroje známého v těchto končinách. Vlci se začali tlačit blíže, aby lépe slyšeli.

„Než začneš hrát,“ zabručel ještě Tesák, „řekni mi své jméno.“

„Říkají mi Smutníci v temnotě,“ odpověděl mladík. „V řeči těch, kdo sídlí na pobřežích Archipelagu – Orfeus.“

XVIII.

Dech čarodějné bohyně

*Tam v horách rodopských,
kde posvátný Perperikon ostře k nebi ční,
ozývající se zpěvy na Bassareovu počest,
zrodila se v šeru lesů dubových
nymfa Euridiké...*

Jakmile se Thrákův hlas rozlehl dvoranou, všechno ostatní ztichlo jako pod dotekem bohyně smrti. Hodovníci okamžitě zapomněli na jídlo a pití, obrátili se k Thrákovi a zaposlouchali se tak soustředěně, přímo úpěnlivě, jako by se jim mělo dostat důležité věštby. Pár veršů stačilo, aby se Tesákovo svráštělé čelo narovnal; kníže se zaujatě naklonil dopředu. Také psi pod stoly se přestali rvát o kosti. Dokonce se zdálo, že ztichlo i praskání polen v ohništi a škvrcení pečícího se skopového. Místní hudebníci si pokradmu vyměňovali zahanbené pohledy. Proti tomu, co se vyřinulo z Orfeova hrdla, byly jejich pokusy jen ochraptělým štěkáním starých psů.

Než dozněla první sloka, síň se ponořila do bezdechého ticha. Jako by před Vlky místo thráckého zpěváka předstoupila hadovlasá Medúza a jediným pohledem proměnila všechny v kámen.

Nebylo divu. Už jen melodie vyluzovaná na strunách lyry měla moc změnit ničivý víchř v příjemný letní vánek. A Orfeův zpěv... u bohů! Vlci zírali a nedokázali uvěřit, že lidské hrdlo může vydat něco tak procítěného a splést tolik hebkých, uchu lahodících melodií. Měli dojem, že se v síni knížecího dvorce zjevil bůh. Ne divoké božstvo, jakému obětovali zde v drsných severských končinách, ale bůh z dalekého slunečního jihu, olympský pěvec s hrdlem rozmazleným nektarem a olivami.

*Ve vlhkém šeru lehkonohá dryáda
s půvabnými sestrami v kruhu tančila,
a pak ve vodách Hebru, co zlaté slzy roní,
v chvějivém stínu listí spolu dováděli,
tam v horách rodopských.*

Vlci zírali na Orfea jako zhypnotizovaní. Nikdo ani nedutal, dokonce se ani nepohnul, zjevně v obavě, aby neuvážené gesto nepřerušilo tu nádhernou píseň. Někteří dokonce ani nemrkali, třeštili na zpěváka téměř nepřítčetné, slzami se zalévající oči.

Pak si ti, kdo stáli, začali pomalu sedat, jako by jim tou nádherou změkla kolena. Ti, kdo seděli, se opírali o stoly nebo jeden o druhého, někteří si lehali na lavice nebo rovnou na zem. I psi pod stoly si natáhli tlapy, položili na ně hlavy a sklopili uši. Plameny v ohništi se zkrátily a zmizely mezi poleny v žárovišti. V dvoraně zhoustlo šero.

Tesák zívá a víčka mu ztěžkla. Viděl, jak muži kolem něj zavírají oči a jejich brady klesají do dlaní nebo na hodovní tabuli. Nepřišlo mu to zvláštní, nebodl ho ani stín podezření. Cítil jen nesmírnou únavu z dlouhé cesty do hor. Dolehla na něj jako černý závoj, jemný jako pavučina, a přece tisknoucí k zemi jako lovecká síť s kamennými závažími na okrajích. Orfeova píseň ho kolébala na vlnách omamující melodie a hladce plynoucích veršů. Snad ještě nikdy se mu v duši nerozhostil takový klid, taková vyrovnanost.

Poddal se tomu. Ochotně, dokonce s pocitem šťastného spočinutí. Zavřel oči a položil si hlavu na ruce natažené na stole. Vzápětí už spokojeně oddechoval ze spánku.

Orfeus pokračoval ve zpěvu a hře na lyru. Nerozhlížel se kolem, nevšímal si klesajících Vlků, hlavu držel zvednutou a nepřítomnými očima jako by hleděl skrz slaměnou střechu kamsi ke hvězdám. Jen kostička v prstech brnkala do strun čím dál jemněji a hlas, smutnější a smutnější, postupně utichal.

Jako když matka zpívá ukolébavku a ví, že musí pokračovat ještě dlouho poté, co se zdá, že dítě usnulo.

*...a tak zhynula Euridiké překrásná,
když hadí jed její srdce zmrazil,
tam ve skalách rodopských...*

Zpěv dozněl. Struny lyry se ještě chvilku chvěly. Pak utichla i hudba.

Orfeus zůstal jediným stojícím a bdícím člověkem v síni. Pořád se díval někam nahoru. Po chvíli zavřel oči. Po tvářích se mu skutálely slzy.

Když sklonil hlavu a opět otevřel oči, měl pohled soustředěný a ostražitý jako dravec na lovu.

„Dobrá práce, Thráku,“ zasyčel někdo.

Smutníci v temnotě vrhl pohled přes rameno. Jeden ze stínů mezi sloupy se pohnul a vykročil do světla. Černý háv skrýval štíhlou ženskou postavu, zpod černého závoje zářily dychtivé oči.

„Chodíš jako duch,“ vytkl jí Orfeus.

„Všichni chrápou jako zabítí,“ rozhlédla se neznámá. Mířila doprostřed síně a cestou překračovala spáče. Její jemný šat hladil Vlkům tváře, ale nikdo se neprobudil – dokonce ani psi, ležící na bocích a škubající nohama ve snovém lovu na kočky a srny. „Tvůj zpěv je účinnější než můj zázračný odvar. A to jsem jím uspala dokonce i posvátného draka v otcově zahradě.“

Orfeus sklonil ruku s lyrou.

„Dělej, co je potřeba,“ ucedil. Očividně neměl náladu na zbytečné řeči. „Píseň omámila jen ty, kdo jsou přímo v síni. Zbytek hradiště pořád bdí. Jestli sem teď někdo vejde...“

„Zbytek už nech na mně,“ zarazila ho žena netrpělivým gestem. Zastavila se u ohniště, sáhla do záhybů šatu a vylovila odtamtud kožený váček a bronzový nůž. Měl dlouhou rukojeť s podobou dvou propletených hadů, jejichž hlavy tvořily záštitu. Čepel byla téměř trojúhelníková – široká u střenky a prudce se zužující k hrotu.

Žena si odhrnula závoj z obličeje. Byla mladá a svým způsobem půvabná. Ne však ušlechtilou krásou víl, bohyní a královských dcer. Černými vlasy lemovanou tvář měla oválnou a obočí husté a nad nosem skoro srostlé, což jí dávalo barbarský vzhled. Za jistých okolností by mohla působit venkovským, prostoduchým dojmem. Jenže nepůsobila. Výrazné obočí totiž prohlubovalo její oči a dodávalo jim uhrančivý, šelmovský pohled.

Ta žena byla nebezpečná.

A Orfeus to zjevně věděl. Jakmile si černovláska začala něco rytmicky mumlat pod nosem, rychle ustoupil od ohniště.

Vzduch zhoustl syčivými zaklínadly. Čarodějnice si přiložila obřadní nůž k předloktí a přidala k několika starším jizvám čerstvou ránu. Rubínové kapky prskaly na uhlících. Žena schovala nůž, rozšněrovala váček a vysypala si na dlaň hrst šedého prachu. Hodila ho do ohniště.

Orfeus, který už podobná kouzla viděl, instinktivně stáhl hlavu mezi ramena. Čekal, že prášek je hořlavý a vzplane vysokým plamenem. Čarodějové v jeho domovině tento trik používali často.

Nic se však nestalo. Prach jen přidusil plameny a světla v síni opět ubylo. Stíny se prohloubily. Orfeovo polonahé tělo pokryla husí kůže.

„Volám tě, Hekaté!“ šeptala žena naléhavě a rukama šermovala nad ohništěm, až černé šaty vlály a nadouvaly se jako ve větru. „Hoduji, Hekaté! Matko kouzel, královno podzemí, vládkyně smrti! Toto je popel z černého psa. Nakrm se jím a jeho duši přijmi do své smečky. A za odměnu mě naplň svou mocí. Dýchej mými ústy!“

Sotva to dořekla, v ohništi to zasyčelo – Orfeus později přísahal, že v tom zvuku rozeznal zašeptané slovo – a ženíným tělem šklubla

prudká křeč. Zaskučela, zapotácela se a chvíli se zdálo, že upadne, ale pak se prudce nadechla, její tělo se uvolnilo a ona opět získala pevný postoj.

Sklonila hlavu, kterou jí bolest zvrátila dozadu. Oči měla úplně bílé. Jen bělma bez zorníček.

Vzápětí vydechla.

Z jejích doširoka rozevřených úst se vyvalila temnota.

Orfeus vytřeštil oči. Dech bohyně! Černý a hustý jako tma v podsvětí, kde leželo Hekatinino panství. On o tom něco věděl. Viděl ty ponuré končiny na vlastní oči...

Mlha – nebo to snad byl kouř? – nestoupala vzhůru, k větracímu otvoru vysoko ve zlomu krovu, ale začala se rozlévat těsně nad podlahou. Jako černý kal, zvířený rybím ocasem na dně čirého jezírka. Na zemi spící Vlci rychle mizeli pod temnou záplavou.

Když černota dorazila k němu, Orfeus o krok ucouvl. Hned však znehybněl, protože zachytil ženin varovný pohled. Temnota mu obklopila nohy, procedila se mezi sloupy za jeho zády a dorazila ke zdi. Podlaha dvorany se už úplně ztratila pod strašidelným příkrovem. A černý proud z bosorčiných úst neustával. Mlha neklidně vířila a přelévала se přes stoly a lavice. Orfeus sebou opět trhl, když mu černé chumáče začaly stoupat podél těla k obličejí. V obavě z udušení se zhluboka nadechl a pevně sevřel víčka.

Zadržoval dech tak dlouho, jak jen dokázal. Pak se však musel syčivě nadechnout skrz prsty přitisknuté k tváři...

A zjistil, že může dýchat. Černé kotouče nepáchly, neštípaly, nedusily. Nebyl to kouř – jen opar hebký a vlhký jako obyčejná mlha.

Opatrně otevřel oči. Svět kolem něj zmizel ve vířící temnotě. Pozvedl ruku. Sotva dohlédl na lyru, kterou křečovitě svíral v prstech jako talisman.

Odněkud z černoty slyšel neustávající chrčení čarodějnice.

„Hekatééééé... Hekatééééé...“

S každým jejím výdechem naplňovaly hodovní síň nové, mohutnější přívaly tmy.

„Hekatééééééééé...“

XIX.

Svatyně Vlka

„Z cesty! Uhněte!“

Stráže u jižní brány zaslechly dusot kopyt, blížící se od vladařského dvorce, a vyšli jezdci naproti. Když poznali shrbenou siluetu v sedle, překvapeně protáhli obličej.

„Pane?!“

„Stranou!“ okřikl je znovu Křivonohý.

Uskočili na poslední chvíli. Kněžic procválal bránou a vyrazil z hradiště. Zírali za ním vytřeštěnýma očima. Jistě, tohle občas dělával, hlavně když si potřeboval provětrat hlavu – nechal si osedlat koně, s námahou se na něj vyškrábal a vyrazil si zajezdit. Očividně si vychutnával rychlý pohyb, který mu jeho nemocné údy neumožňovaly...

Jenže vždy ho doprovázeli alespoň dva osobní strážci. A ještě nikdy neopustil hradiště takhle v noci. Vystavoval se tím netušeným nebezpečím – od sokolích vyzvědačů, kteří občas slídili kolem řeky, až po duchy a démony, jejichž vyty se ozývalo nocí.

„Kam měl tak naspěch?“ hlesl jeden ze strážců. „Neměli bychom to ohlásit knížeti? Jestli se Křivonohému něco stane, Tesák nás obviní, že jsme nic neudělali...“

„Nezburcujeme kvůli tomu celou pevnost,“ odpověděl velitel hlídky. „Ty... a ty,“ pokynul dvěma ozbrojencům, „skočte do sedel a jed'te za ním.“

Přikývli a rozběhli se pro koně.

Osamělý jezdec se mezitím řítil cestou na jih. Po levé ruce se mu míhaly řídce rostoucí vrby, břízy a olše, vpravo se matně leskla Vlčí řeka.

Křivonohý...

Nesnášel to jméno. Ale žádné jiné si nikdy nevysloužil. Levá ruka ho neposlouchala – byla slabá, a navíc nedokázal pořádně sevřít prsty. Neudržel v nich štít ani luk, takže ho otec nikdy nevzal ani na lov, natož na některou ze svých častých válečných výprav. I do odlehlého pohraničního hradiště ho poslal jen proto, aby ho neměl na očích.

Aby se nemusel stydět za toho mrzáka po svém boku. Tím spíše, že už se mu nepodařilo zplodit další dítě.

Koňská kopyta zaduněla na dřevěném mostě přes slepé rameno Vlčí řeky. Vlevo se z rovinaté krajiny zvedalo nevysoké návrší. Kněžic k němu odbočil.

Úpatí pahorku lemovaly oblé hrboly mohyl. Mladík před nimi zastavil, sklouzl ze sedla a přivázal uzdu k nedaleké břizce. Nikdo jiný by se sem v tak pokročilou hodinu neodvážil, ale Křivonohý se beze strachu přešoural tichým pohřebištěm a dal se po cestě lemované řadami tmavých kamenů do výstupu po úbočí.

Plochý vrcholek chránila nízká palisáda s jediným úzkým vstupem. Mladík jím bez váhání prošel. Uprostřed posvátného kruhu se tyčily dva masivní černé kameny. Držely třetí, ležící vodorovně na jejich otesaných vrcholech. Společně tak vytvářely jakousi kamennou bránu. Kam asi vedla?

U stojících kamenů byly do výšky několika pídí navršeny lebky. Většinou beraní, s tmavými zatočenými rohy, ale našlo se zde i pár lidských ostatků. Strašlivý Vlkovlad, jemuž byla tato místa zasvěcena, se většinou spokojil s krví zvířat, ale v pohnutých časech si – jako všichni bohové – žádal lidskou krev.

Křivonohý se zastavil před mohutným kamenným oltářem. Nepřišel sem obětovat ani se klanět válečnému božstvu. Nikdy se k

němu nemodlil. Vlkovlad neměl rád slabé a nemocné – jeho uctívači se řídili zákonem smečky a podle něj si přízeň boha zasloužili jen ti nejsilnější a nejschopnější. Navzdory tomu Křivonohý tato místa navštěvoval – hlavně když potřeboval být sám a chtěl si utřídit myšlenky. S Vlkovladem to nijak nesouviselo. Prostě zde nacházel klid a neobtěžovaly ho pohrdavé nebo lítostivé pohledy soukmenovců. Svatyně tu byla dávno předtím, než Vlci severně od ní postavili hradiště. Dávnověcí kněží nevybrali toto místo náhodou. Nepochybně tudy protékaly proudy nadpřirozených sil. A Křivonohý z nich nějakým způsobem nasával vnitřní sílu a vůli prát se s osudem.

Vyrušil ho dusot kopyt. Ohlédl se přes zubatý vrcholek nízké palisády. Jak předpokládal, velitel stráže za ním poslal dva ozbrojence. Zastavili u jeho koně na okraji mohylového pole. Sesedli, ale dál nešli. Báli se. Pohřebištěm se kradly tajemné noční stíny a z okolních lužních lesů a rákosím zarostlých močálů dále na východě se ozývaly znepokojivé zvuky a hlasy.

Křivonohý zalétl pohledem k hradišti, k temnému pásu kolové hradby a siluetám roubených věží na pozadí měsícem a hvězdami prosvětlené krajiny. Vlci ho drze postavili na východním břehu řeky, tedy už vlastně na území Sokolů. Pojmenovali ho *Ostří v srdci nepřítele*. V srdci? To sotva. Sídla Sokolů byla příliš daleko odtud. Tak daleko, že Sokolové nechali drzou provokaci Vlků bez odpovědi a dosud na hradiště ani jednou nezaútočili.

Jenže všeho do času, pomyslel si Křivonohý. Za loupež jantaru se bude muset někdo zodpovídat. A, jako obvykle, skutečný viník to asi nebude...

Chtěl se obrátit tváří zpět k oltáři, ale uprostřed pohybu se zarazil. Něco v Ostří se změnilo. Zadíval se pozorněji.

„Bohové...“ hlesl.

I na tuto vzdálenost dobře viděl vysokou střechu hlavního dvorce – díky vyvýšené poloze mohutné stavby vyčnívala až nad hradby. Přinejmenším před chvílí ji viděl jasně. Teď ji však něco zahalilo. Něco, co vypadalo jako... černý mrak?! A ten mrak rychle rostl a roztahoval se nad hradištěm směrem k opevnění.

Kouř, napadlo zneklidněného kněze. Hoří. Jenže... počkat! Jestli je to požár, tak kde jsou záblesky plamenů?

Nic takového nezahlédl. Ani jediné bliknutí ohnivého světla. Právě naopak – černý chumáč veškeré světlo pohlcoval. Okolní krajina se dál koupala ve stříbřitém měsíčním svitu, ale Ostří jako by zahalil stín. Rychle se ztrácelo v kypící temnotě.

Křivonohý už dále neotálel. Otočil se na patě a tak rychle, jak mu to jen nemocné končetiny dovolovaly, spěchal z posvátného pahorku zpět k místu, kde nechal koně.

Když se vynořil na pozadí mohyl, dva strážci rychle vstali z trávy. Zjevně nic netušili – výhled na hradiště jim zakrývaly stromy.

„Musíme se vrátit!“ štěkl na ně. „Něco se děje! Pomozte mi do sedla!“

Nechápavě na něj vyvalili oči. „Pane, o čem to...“

Nocí se rozlehlo troubení rohu. Přilétalo od hradiště. Hlídky na hradbách si konečně všimly záhadného úkazu a zaduly na poplach.

„Rychle!“ křikl Křivonohý.

Jeden z družiníků udělal ze spletených prstů stupačku a doslova vyhodil kněze na koňský hřbet. Křivonohý se chopil uzdy. Už už chtěl zvíře pobídnout, když najednou něco zaslechl. Zarazil se a znepokojeně obrátil pohled k řece. Také strážci se zadívali tím směrem.

A zatajili dech.

XX.

Černý koráb

Nad střapatými korunami vrb, jež lemovaly řeku, se objevil stěžeň s velkou čtvercovou plachtou. Byla obšitá kůží a zlověstně tmavá, s výrazně bledším obrazcem beraní hlavy uprostřed. Příznivý jižní vánek ji mírně nadouval, ale loď, jíž byl stěžeň součástí, poháněla proti proudu především vesla. Nocí znělo jejich pravidelné cákání, doprovázené rytmičným bručením veslařů. Když se zpoza stromů vynořil i dlouhý, štíhlý trup, Křivonohý zběžným pohledem napočítal zhruba dva tucty vesel na jednom boku. Nořila se do hladiny s nezvyklou razancí a veslice se sunula na sever obdivuhodnou rychlostí. Kněžic a jeho dva společníci se chvíli nezmohli na slovo. Loď takových rozměrů jakživ neviděli. Nejen v těchto končinách, ale ani na řece Istros, na níž se cizí plavidla objevovala přece jen častěji. Celý trup byl natřený na černo, pouze z přídě zírало velké oko se svítícím bělmem. Přestože bylo jen namalované, hledělo pronikavě a zlověstně.

Z lodě šel strach. Kněžic pochopil, že její náhlé příplutí musí souviset s tím, co se děje v hradišti. Najednou si vzpomněl na dva podivné cizince, jež potkal na nádvoří, když rozlíceně vyšel z hodovní síně. Na ženu v černém a muže v lišším plášti. Tehdy jim v

rozčilení nevěnoval příliš pozornosti a nepřemýšlel, odkud se v Ostří vzali. Teď už věděl, že šlo o špehy vyslané posádkou lodě. A zjevně nepřišli jen na výzvědy. Ten mrak temnoty musel být jejich dílem... „Zpátky do hradiště!“ štěkl na strážce, až sebou trhli. „Rychle. Chystají se zaútočit!“

Kopli koně do slabin a tryskem vyrazili na cestu k Ostří. Jakmile se však přiblížili k řece, z černé lodě zazněl varovný výkřik. Někdo si jich všiml.

„Poiás!“ zahřměl rozkazovací hlas.

Něco syкло nočním vzduchem. Pronikavé zaržání přinutilo kněžice, aby se ohlédl. Kuň jednoho ze strážců ještě dvakrát z posledních sil zabral, ale pak se pod ním podlomily nohy. Zhroutil se na cestu a jezdec přistál v rákosí lemuujícím břeh.

„Pozor, pane!“ vykřikl druhý muž zbytečně. Křivonohý se sklonil tak nízko ke koňské šíji, až ho hřiva švihla do tváře. V poslední chvíli. Druhý šíp ho minul sotva o palec.

Zdálo se, že cákání vesel nabralo ostřejší rytmus – jako by se muži na lodi pokoušeli soupeřit s jezdci na břehu, kdo dříve dorazí k hradišti.

„Do lesa, pane!“ vykřikl družiník, cválající těsně za kněžicem. „Tam se scho...“ Dobře mířená střela ho zasáhla mezi lopatky a vyrazila mu dech. Padl tváří na hřbet vyděšeně řičícího koně. Křivonohý těsně před můstkem přes slepé rameno trhl uzdou a sjel z cesty do řídkého, vlhkého lesa. Do olše, kterou minul tak těsně, až si o kmen odřel koleno, se s klepnutím zabodl další šíp.

„Boreovci!“ zaslechl ještě kněžic z lodě – pak všechny zvuky zanikly v mlaskání vlhké půdy pod kopyty a šustění větví, které mu stromy jakoby záměrně strkaly do cesty. Mladík si uvědomil, že takhle brzy skončí na zemi. Odbočil zpátky k ramenu. Chvíli podél něj mířil na východ, pryč od řeky, a pak v gejzírech vody přecválal na druhý břeh. Tam se na okamžik zastavil, aby se rozhlédl a zorientoval.

A divoce rozbušené srdce mu zamrzlo překvapením a hrůzou.

Nad luhem se rozléhaly zvuky křídel. Ne však rychlé a třepotavé, ale táhlé a majestátní.

Kuň vyplašeně zaržál. Křivonohý vzhlédl a vytřeštil oči.

Nad les se vznesly dvě okřídlené lidské postavy, dva strašidelné stíny na pozadí hvězdnatého nebe.

„Tam je, Kalaide!“ vykřiklo jedno zjevení. „Vidíš ho?“

„Vidím, bratříčku!“ Druhý přízrak zamával křídly rychleji, díky čemuž se skoro zastavil ve vzduchu, a prudce se rozmáchl oštěpem.

Následník vlčího knížete byl tak zaskočen pohledem na létající bojovníky, že vůbec nestačil zareagovat. Jen se vylekaně zaklonil v sedle, když oštěp prolétl těsně před jeho obličejem.

Hrot proklál koňský krk. Zvíře se s chraplavým řičením zhroutilo na břeh. Křivonohý v poslední chvíli vytáhl chodidla z třmenů a skutálel se do mechu a trávy.

„Dokonči to, bratříčku! Přibij toho švába šípem k zemi!“

Kněžic se po čtyřech plazil pod stromy. Štřela z luku ho škrábala do stehna a ponořila se hluboko do blátivé země.

„Minul jsi, Zéte!“ štěkl jeden z okřídlených bojovníků. „Jak jsi mohl minout? Copak ti Harpyje vyškrábaly oči?“

Křivonohý se zachytil vrásčitého kmene břízy a s námahou se zvedl na neposlušné nohy. Vzápětí se potácivě rozběhl do hlubin lesa.

„Vidíš ho? Kde je?“ křičel ten, co se jmenoval Kalais.

Pronásledovatelé poletovali nad stromy. Poryvy vzduchu zvířeného mohutnými křídly rozkymácely košaté koruny. Když zašumělo listí přímo nad kněžicovou hlavou, mladík se vrhl k zemi a zalezl mezi lopuchy a vysoké kapradí.

„Ten červ nám nesmí utéct!“ prskal Kalais.

„Záleží na něm?“ zavrčel Zétés. „Je to jen jeden muž.“

Náhle od řeky přilétlo pronikavé troubení.

„To je útočný roh!“ zvolal Zétés. „Přirazili ke břehu. Leťme zpátky! V boji budeme užitečnější.“

„V jakém boji?“ odfrkl si Kalais. „Polovinu hradiště uspal Thrák svým kvílením a zbytek oslepila černou mlhou čarodějnice. Budou to jen jatka. Nemám chuť podřezávat bezbranné hlupáky.“

„Nikdo přece netvrdil, že to bude hrdinné vítězství. Ale chci podíl z kořisti.“

„Hm, tak to je důvod. Dobrá, vraťme se.“

Pleskání křídel se vzdalovalo k řece a hradišti.

Křivonohý se vysoukal z úkrytu, našel si kus suché země a svalil se do trávy.

Bohové, co se to děje? Odkud se tu vzala pirátská veslice? A co to má za podivnou posádku? Čarodějnice? Létající bojovníci? Co jsou zač? A hlavně... co bude s hradištěm a co s ním samotným?

Netušil, co má dělat. Obránce Ostří už nemohl varovat. Bylo pozdě. Z dálky k němu doléhal krvelačný bojový pokřik a dunivý lomoz. Útočníci se dobývali do hradiště a masakrovali oslepené obránce.

Chvilí jen tak ležel a lapal po dechu. Pak vstal a potácivým krokem zamířil do hlubin vlhkého, temného lesa.

~ ~ ~

Knížete ve spánku trápily noční můry. Zdálo se mu o zákeřných čarodějnicích, hrůzostrašných zjeveních a temnotě zaplavující svět. Pak v černotě vyšlehly plameny požárů a do uší se mu zahryzlo řinčení nabroušeného bronzu. Okolo se rozpoutala zkáza, křik, vraždění. Snažil se z té hrůzy probudit, ale sen byl jako pevná síť a on jako ryba, která se z ní ne a ne vymotat.

Pak byl najednou zpátky v síni. Mocný úder rozrazil dveře dokořán a práh překročila urostlá postava. Tesákem zalomcoval další příval hrůzy. Neznámý měl napůl lidské a napůl beraní tělo. Záda měl porostlá houní a z boků hlavy mu trčely dva masivní zatočené rohy. Satyr kráčel přímo k němu, překračuje Vlky a Vlčice na podlaze. Tesák sebou škubal a pokoušel se varovně vykřiknout a probudit družiníky, ale z úst mu vycházelo jen nesrozumitelné opilecké blábolení.

Cizinec došel ke stolu a praštil do něj hlavicí zakrváceného meče.

Vládce Vlků sebou škubl, konečně procitl, zvedl hlavu ze stolu a nechápavě zamrkal na mladého bojovníka v přilbě zdobené beraními rohy. Cizinec se pobaveně chechtal.

„Ty jsi mi pěkný náčelník,“ řekl. Přestože hovořil řečí lidí Archipelagu, Tesák rozuměl téměř každému slovu. „Prospal jsi dobytí vlastního hradiště!“

Jeden z vlčích družiníků sedící naproti knížeti se probudil, rozhlédl se, překvapeně zamžoural na neznámého muže stojícího po jeho boku, pak si všiml výrazu v Tesákově obličejí... a sáhl po zbraní.

„To bych ti neradil,“ pohlédl na něj cizinec přísně a svaly na jeho ruce, svírající meč, se proměnily ve změť bronzových drátů.

Pobočník zaváhal, jako by poslechl varování, ale když muž v rohaté přilbě obrátil zrak zpátky ke knížeti, využil příležitosti. Prudce se nadzvedl ze židle a bleskově tasil meč.

Cizincova čepel se mihla rychleji, než vlaštovka mávne křídlem. První úder přesekl družiníkovu předloktí. Ruka zvedající zbraň odlétla někam k ohništi. Když se knížecí pobočník s vytím sklonil nad krvácející pahýl, dopadlo mu bronzové ostří na šíji. Hlava se skutálela na stůl a vytřeštila na Tesáka překvapené oči. Bezhlavé tělo dosedlo zpátky na židli. Na hodovní tabuli pršel rudý déšť. Bojovník v rohaté přilbě se krutě usmíval a očividně si horké kapky dopadající na pokožku a stékající z tepané obruby přilby na tváře vychutnával. Když proud zeslábl, skopl tělo ze židle a posadil se naproti nehybnému Tesákovi. Sňal si přilbu, položil ji i s mečem na stůl a chopil se objemného džbánu. Nevadilo mu, že do vína napršela krev. Zhluboka se napil, podvědomě si otřel strniště na obličejí a spokojeně zasténal.

„Co jsi zač?“ zachroptěl Tesák.

Cizinec neodvětil. Pohled mu sklouzl na hodovní tabuli. Natáhl se a z louže rozlitého vína a čerstvé krve vzal velký, neopracovaný, medově se lesknoucí kámen. Zvedl ho do světla plamenů. Ty opět vesele vyskakovaly z ohniště uprostřed síně a rozháněly nadpřirozenou temnotu, unikající otevřenými dveřmi a větracím otvorem ve střeše.

Jantarová hrudka se v jeho prstech mámivě třpytila.

Zabiják vycenil zuby v širokém, spokojeném úsměvu a teprve teď se podíval knížeti do očí.

„Jsem Iáson, syn Aisonův, velitel loď Argó, nositel zlatého rouna a budoucí král Iólku,“ řekl. „A kromě toho jsem muž, kterému budeš muset pro záchranu svého života vydat mnohem vzácnější

poklady, než je tenhle kousek jantaru. Od této chvíle jsi totiž můj zajatec a rukojmí.“

XXI.

Božská průvodkyně

K ránu přicválaly od jihozápadu dcery větrného boha a přihnaly s sebou otcova stáda ovcí, jejichž šedivá rouna zastřela slunce. Přes den se počasí vůbec nezlepšilo. Když Sokol v poledne přikázal zastavit, nad rovinami východně od Vlčí řeky pořád silně foukalo a oblohou letěla nevlídná mračna. Sluncovladův zlatý vůz se objevoval jen zřídka – občas trhlinou v oblacích vrhl k zemi snop bledého, zamlženého světla a zase se utopil ve vířící šedi.

Družina tvořená sokolími bojovníky, thráckými žoldněři, hrstkou Chetitů, jedním Trójanem, bojovníkem z Ostrova býků a mladou ženou stála na okraji nedozírného močálu. Vítr pročesával moře šustících travin a rozhrnoval zelené závěsy halící vrásčité kmeny vrb. Pod kopyty koní to už nějakou dobu vlhce mlaskalo, ale až před chvílí blátivé mokřady vystřídal skutečný močál. Všude kolem se matně leskly vodní plochy, napůl skryté v rákosí a roztroušených hájích. Se svištěním větru soupeřilo kvákání žab a občasné zavřískání vodních ptáků.

Muži čekali. Nikdo nic neříkal. Kníže Sokol se občas netrpělivě zavrtěl v sedle statného vraníka. Poškozený válečný vůz musel nechat v jeskyních Hadozubů. Na koni beztak cestoval rychleji.

„Jak dlouho ještě budeme čekat?“ prolomil mlčení Podarkés.

„Měj strpení, princi,“ zabručel kníže. Už začínal mít Trójanova neustálého pobízení plné zuby. „Nevyrazíme přece naslepo doprostřed močálu. Zvěd se každou chvíli vrátí. Bude vědět, kudy se dát.“

„Ztrácíme tu čas,“ utrousil Podarkés.

Sokol se nadechl, ale nechal princovu poznámku bez odpovědi. Zamyšleně se díval na západ, přes močál. Po chvíli ho zjevně něco napadlo. Otočil se ke svým mužům. „Kdo z vás už byl na výzvědách u Vlčí řeky?“

„Já, pane,“ ohlásil se jeden z jezdců, mladík s výrazem větrící lasice.

„Vyznáš se tady? Viděl jsi to jejich nové hradiště na vlastní oči?“

„Viděl. Sokolímu hnízdu se rovnat nemůže, ale má vysokou kolovou hradbu a bránu z masivních...“

„To mě teď nezajímá. Dokázal bys určit, kterým směrem ten zabešený brloh leží? Myslím právě teď, vzhledem k naší pozici...“

„Hm. Řekl bych, že Ostří je přímo na západ od nás. Ten močál ho dobře chrání. Uvidíme, co řekne zvěd, ale já předpokládám, že Vlci odbočili na jih, šli až k dolnímu konci blat a tam se zase obrátili na severozápad, k pevnosti.“

„To vypadá jako pořádná oklika.“

„Právě naopak – je to nejkratší cesta. Na severu se močál táhne ještě dál, obejít ho z té strany by trvalo podstatně déle...“

„Mýlíš se. Nejkratší cesta vede přímo přes třasovisko.“

Muži kolem Sokola ztuhli.

„Tuším, kam tím míříš, kníže, a vůbec se mi to nelíbí,“ řekl Podarkés otevřeně. „Jestli je pravda, co říká tenhleten, ani Vlci se neodvážili zkrátit si cestu přes močál. A oni se tu vyznají lépe než tví špehové. Zabloudíme, nebo uvázneme. A i kdyby ne, než se doplahočíme k hradišti, ztratíme příliš mnoho času. Oklikou, po nepřátelských stopách, tam ve skutečnosti dorazíme rychleji.“

„A možná ne,“ řekl někdo za nimi.

Ohlédli se. K Sokolovi příklusala Sýkorka. Po jednom z bojovníků, kteří padli v jeskyních Hadozubů, zdělila rychlonohou klisnu.

„Sestro?“ pohlédl na ni kníže tázavě. „Pomůžeš nám? V noci jsi nám předvedla, že v tobě dřímají netušené síly. Možná bys mohla...“

„Zkusím to,“ nenechala ho mladá věštkyně domluvit. „Pokusím se najít zkratku přes močál.“

„Výborně,“ rozzářil se Sokolovi obličej. „Neztrácejme čas...“

Sýkorka bez dalších slov projela kolem mužů v čele průvodu, po pár krocích zastavila klisnu, sesedla a dál se brodila po vlastních. Když jí zčeřená voda vystoupala po kolena, zastavila se, zhluboka se nadechla, zavřela oči, mírně rozpažila ruce, vydechla a znehybněla.

„Má to smysl?“ zeptal se opět tlumeným hlasem Podarkés. „I když najde cestu, přechod přes močál bude nebezpečný a namáhavý. Neušetříme tím žádný čas...“

„Jen klid, princi,“ sykl Sokol už trochu podrážděně. „Chápu, že na úspěchu této výpravy závisí tvá čest i osud království, ale nedovol, aby ti obavy zakalily úsudek. Je nutné si zachovat chladnou hlavu. I já se o to ze všech sil snažím, přestože mi v žilách vře touha po pomstě.“

„Myslíš příliš přímočaře, Trójane,“ přidal se Astérios, který k nim právě dojel v sedle hnědáka, pocházejícího ze záprahu Sokolova vozu. Kůň sice měl co dělat, aby udržel tempo jízdních zvířat, ale zato bez potíží unesl robustního bojovníka i s jeho těžkou výbrojí. „A zapomínáš na jednu důležitou věc. Jestli se opravdu odhodláme zaútočit na vlčí pevnost, budeme stát proti přesile, navíc chráněné hradbami. Potřebujeme tedy nějakou výhodu. Něco, co naše síly vyrovná. Například okamžik překvapení.“

Sokol se na Astéria spiklenecky ušklíbl – zjevně se jim v hlavách honilo totéž. Podarkés se nadechl k další otázce, ale v tu chvíli pochopil.

„Ach tak,“ řekl a sklopil zrak, zahanbený, že mu to došlo až teď. „Vlci nejsou hlupáci. Určitě počítají s odvetným úderem Sokolů. Budou hlídat přístupové cesty k hradišti. Aspoň ty obvyklé. Ale nenapadne je, že by útok mohl přijít z močálů, do nichž se neodváží ani oni sami. To by nám skutečně mohlo...“

Nedopověděl.

V tu chvíli se něco změnilo.

Vítr náhle utichl. A ustal. Zavládlo dokonalé bezvětří. Pláště bojovníků, koňské hřívy a rozčuchané vlasy splaskly. Rákosí se přestalo vlnit. Žáby zmlkly. Dokonce se zdálo, že i mraky na nebi znehybněly.

Rozhostilo se ticho. Ticho, z něhož zaléhalo v uších.

Trvalo to možná tři úderý srdce. Ne déle. Pak se do mužů znovu opřel vítr, traviny zašustily, oblaka zavířila. Koně zaržáli a zastříhali ušima.

„Bohové, co se to...“ začal Podarkés, ale Astérios ho umlčel rychlým gestem. Díval se na Sýkorku.

„Kalógeros?“ zavolal na ni.

Neodpověděla.

Astérios zlehka pobídl hnědáka, vzal čekající Sýkorčinu klisnu za uzdu a přešel k nehybné dívce.

„*Ariadné*,“ oslovil ji uctivě a sklouzl ze sedla. „Ved’ nás. Necht’ tvůj jasnozřivý zrak spatří cestu tam, kde lidská noha dosud nev kročila.“

Sýkorka se konečně pohnula. Když jí Astérios pomáhal do sedla, ostatní muži zahlédli její černočerné oči a užasle zašuměli.

„Opět se stala bohyní,“ zašeptal Sokol. „Tak jako včera v noci.“

Sýkorka se trochu ztuhle usadila v sedle. Astérios jí strčil do rukou uzdu a sám rychle vyskočil na koně.

Věštyně se nehýbala. Nic neříkala. Ani nepobídla klisnu. Muži za jejími zády si vyměňovali udivené pohledy. Astérios se ohlédl na tázavě se tvářícího Sokola a pokrčil rameny na znamení, že netuší, co má to váhání znamenat.

Potom Sýkorka náhle obrátila zrak k jihu.

„Něco se děje,“ řekla cizím hlasem. „Muž, kterého jsme vyslali, už není sám.“

Vzápětí se její klisna bez jakéhokoli podnětu jezdčyně tím směrem otočila a svižně vykročila.

Zneklidnění muži pobídlí koně a následovali ji. Šípy vyskakoaly z toulců, bronzové čepele z pochev.

Medvědí dráp v sedle svého koně klusal okrajem močálu. Po vlastních stopách se vracel k družině, takže se už nerozhlízel tak pozorně jako před chvílí. V dlani však stále svíral luk s napnutou třetivou. Voda hlasitě cákala pod koňskými kopyty.

Stopy Vlků našel bez větších obtíží. Kráčeli nízkou vodou, prohnanci, takže stopy nezanechali. Existovala ale i jiná znamení, jež Dráp dokázal sledovat – polámané rákosí a podobně. Jestli se kníže rozhodne sledovat nepřátele na jih, on mu snadno ukáže cestu, kterou se dali...

K soukmenovcům mu už chyběl jen kousek, když najednou zachytil zvláštní zvuk. Mírným zatažením za uzdu zastavil koně, zvedl hlavu a nastražil uši jako lovcí rys.

Nad močalem se neúnavně proháněly rozverně dcery větrného boha. Dráp už dávno přestal vnímat šustění vysokých vodních travin. Teď se však do jejich jednotvárného šumění přimísilo cosi, co nepatřilo k běžným zvukům na blatech. Znělo to jako...

Zpěv?

Ohlédl se. Rákosí se vlnilo ve větru. Jinak nezahlédl nic zvláštního. Zaposlouchal se pozorněji. Možná to byl jen přelud, sluchový klam. Únava z rychlé cesty a nedostatek spánku mu vnutily dojem, že slyší lidský hlas...

A zase!

Áááááááá-áááá...

Táhlý zpěv beze slov, chvílemi připomínající jen vzdálené kvílení, pak zase libozvučnou melodii. Občas zanikal v monotónním šustění rákosí, ale potom zase sílil a zřetelně přehlušoval zvuky větru.

„Měsíční paní,“ zašeptal Dráp. „Stůj při mně...“

Ani vyslovení jména božské ochránčyně ho však nevytrhlo ze sílícího omámení. Uvědomil si sice, že by si měl ucpat uši, pobídnout koně a uhánět ke zbytku družiny, ale než to stačil udělat, kvílení opět zesílilo.

Synáčku...

Ztuhl a otočil se i s koněm, který neklidně pofrkával a stříhal ušima.

„Matko?“ hlesl.

V jeho nitru probíhal urputný zápas. Někde v koutku vědomí věděl, že tohle celé je klam, jen blouznivá vidina, možná sen. Jeho matka přece zemřela na horečku, když byl ještě chlapec. Ať už ho z hlubin močálu volalo cokoli, nemohla to být ona. Ani její duch.

Jenže to zpěvavé sténání ho omotalo jako šlahouny ostružiní, tisícovkami neviditelných drobných trnů se mu zabodlo do mysli a rychle udusilo varovné hlasy, křičící na poplach v hlubinách jeho vědomí.

Pak se před jeho vytřeštěnýma očima něco pohnulo. Z rákosí se začaly vynořovat příkrčené postavy. Nejdříve podivně splývaly s travinami, jako by byly napůl průhledné, ale postupně získávaly čím dál ostřejší obrysy a tvary. Kůň znepokojeně zaržál, ale Dráp si ho nevšímal. Ohromeně zíral na štíhlá, lehkonohá, úplně nahá zjevení, jež obezřetně vycházela z porostu všude kolem něj. Plavé vlasy – nespoutané nebo s věnečky květů a svěžího listí na spáncích – jim dopadaly až k útlým bokům a zakrývaly drobná, panenská ňadra. Všechna byla až nezdravě bleďá, ale zčeřená voda kolem jejich brodících se nožek dokazovala, že to nejsou jen přízraky.

Kvílivý zpěv neustával.

„Synáčku,“ zaševelila ta, na niž Dráp třeštil oči, a vztáhla k němu útlé ruce. „Pojď ke mně. Konečně tě pochovám.“

Poznával ji. Svou matku. Zemřela tak mladá...

S nepřítomným pohledem přehodil nohu přes sedlo a nedočkavě se začal brodit k té, po níž mu dodnes zela v duši prázdná díra. Zatoužil po všech dotecích a něžných pohlazeních, o něž ho matčina smrt v dětství okradla. Nikdo mu je nikdy nevynahradil.

Až teď. Usmívala se na něj. Otevírala náruč.

Kůň pronikavě zaržál, vzepjal se, a když opět dopadl na všechny čtyři, voda se rozstříkla. Jenže Dráp už zvuky světa nevnímal. Hlavu mu naplnila omamná píseň a matčin láskyplný šepot. Rozpřáhl náruč.

Náhle však sebou divoženky trhly, vzhledly a o krok ucouvly. Zpěv se rázem změnil v odporné syčení. Místo hebkých, svůdných těl se objevila šedo zelená žabí kůže, plovací blány, dokonce ploutve. Místo květů se v zacuchaných vlasech zjevil zelený sliz. Ta, která se

ještě před chvílí tolik podobala Dráповě ztracené matce, vyvalila rybí oči a vycenila ostré tesáky.

V tom okamžiku z Drápa kouzlo konečně spadlo. Překvapeně zamrkal a vykřikl hrůzou a zhnusením. Uskočil před „matčinými“ nataženými pažemi, otočil se a ze všech sil vyrazil zpět ke svému oři. Okolo se rozeznělo cákání vody a ržání koní. Zpoza zakrslých stromů se rychlým klusem vynořovali jezdci. V rukou svírali zbraně.

„Tam!“ vykřikl lovec a ukázal za sebe. „Je jich plný močál!“

Muži zastavovali koně a pátravě se rozhlíželi. Dráp si všiml jejich nechápavých výrazů a ohlédl se.

Rákosí se vlnilo ve větru. Po záhadných přízracích nebylo ani stopy. Také jejich hlasy se rozplynuly v šumění vodních travin.

„Byly tam! Přisahám při Měsíční paní!“ dušoval se Dráp. Čekal, že se mu soukmenovci vysmějí, ale nestalo se tak. Místo toho obraceli pozornost k Sokolově sestře, která příklusala v čele jízdy. Dráp si až teď všiml jejich černých očí a hrdlo mu sevřela posvátná bázeň.

„Ariadné?“ zeptal se Astérios, který zastavil koně vedle Sýkorky. „Co to bylo?“

Bez mrknutí oka zírала na vysoké, husté rákosí.

„Strážkyně močálu,“ řekla nakonec.

„Ještě pořád jsi rozhodnut pustit se přímo přes třasovisko?“ zeptal se Podarkés Sokola. „Něco tam zjevně číhá. Možná je to nebezpečnější než Vlci.“

„Mnohem... mnohem nebezpečnější,“ lapal po dechu Dráp, stojící u Sokolova těmenu. „Nejdříve byly půvabné, pane...“

Lákaly mě písní a vnaďami, falešnými podobami. Potom se najednou změnily. Byly... hnusné.“

Kníže nic neříkal. Jako by ty dva vůbec neposlouchal. Upřeně se díval na Sýkorku.

Potom mocnost, jež v jeho sestře sídlila, beze slova či gesta pobídla klisnu. Zvíře vykročilo přímo na západ.

„Bohyně rozhodla,“ řekl Sokol.

„Cože?“ zavrčel Trójan. „Chceš se řídit nějakou...“

„Bohyně rozhodla!“ zopakoval kníže tvrdě a pobídl vraníka za Sýkorkou a Astériem. Družině dal povel pouze rázným gestem. Nechtěl zvyšovat hlas – bál se, že přetrhne kouzlo.

Bronzem řinčící družina po krátkém zaváhání podivuhodnou průvodkyni následovala.

XXII.

Médeina výstraha

„Vznešená Héré!“ zvolal Iáson s obličejem pozvednutým k chmurnému nebi. „Shlédni ze svého zlatého trůnu a přijmi naši oběť!“

Jeho dva pobočníci – nápadně si navzájem podobní, nepochybně dvojčata – mezitím obratně zařízli ovci a úderem válečné sekery jí oddělili hlavu od těla. Iáson ji vzal a nechal krev z prořátého hrdla stékat do zažloutlé slonovinové misky, položené na masivním kameni. Miska byla očividně často používaná – její vnitřek už dávno ztmavěl krví, kterou ji pravidelně naplňovali, a reliéfy na bocích, znázorňující krávu, kukačku, páva a jestřába, už byly hodně ohmatané.

Když krev přestala kapat, Iáson položil hlavu s vyvalenýma očima a vyplazeným jazykem na provizorní obětní kámen, nožem rozkrojil velké červené jablko a obě poloviny vložil do misky. Potom vzal nádobu do dlaní a pozvedl ji k nebi.

„Nejvyšší z bohyní! Naše bedlivá a štedrá ochránkyně! Dnes v noci jsi nám dopřála další velké vítězství! Děkujeme ti za bohatou kořist! Při této krvi přísahám, že třetinu získaných pokladů použiji po návratu do Iólku na výstavbu nového chrámu, který zasvětim právě

tobě! A opět tě prosím, ukaž nám cestu z této barbarské divočiny zpět k Archipelagu! Veď Argó po cizích řekách zpátky k jižním mořím! Héré! Nejvyšší z bohyní!“

„Héré!“ zvolali okolostojící muži sborově.

Iáson položil misku na kámen, uklonil se a poodstoupil. Oběť byla dokonána. Shromáždění chvíli setrvalo v uctivém mlčení. Potom se Iáson otočil k posádce.

„Navrhuji, abychom si šli konečně připít, bratři. Hlavně na tebe, Mopsi,“ pohlédl na vyzáblého vysokého muže, kterému nebylo více než třicet let, ale vlasy už měl řídké a jeho plnovousem, dopadajícím až na prsní pancíř, se proplétaly stříbrné nitky. „Dovedla nás sem tvá věštba. Nemýlil ses. Měl jsi vizi velkého pokladu a ten jsme skutečně získali. Budou-li se tvé předpovědi takto dál naplňovat, brzy dosáhneš slávy svého děda Teiresia.“

„Nepředbíhej, Iásone,“ zabručel nevysoký, ale pozoruhodně rozložitý muž, který měl přes ramena přehozenou kožešinu černého divočáka a na hrudi náhrdelník z obrovských kančích klů. „Mé uznání si Mopsos získá až ve chvíli, kdy skutečně najdeme říční cestu zpět do Moře mnoha ostrovů. Až když se naplní i tato jeho předpověď, budu ho považovat za neomylného.“

Iáson se na muže zamračil a musel se ovládnout, aby mu něco neodsekl. *Prokletý Théseus, pomyslel si. Ten nadutý Athénan se považuje za největšího hrdinu na Argó. Myslí si, že když zabil jednoho divočáka a vyplenil palác na Krétě, je hoden nesmrtelné slávy.*

„Nevím, jak ostatní,“ pokračoval Théseus nadutě, „ale já rozhodně nechci přezimovat v těchto nehostinných končinách, kde je prý někdy sněhu až po pás. Měli bychom pokračovat dále k pramenům Istru a nezdržovat se odbočkami do bezvýznamných přítoků. Kořist je jedna věc, nic proti ní, ale měli bychom se soustředit na včasný návrat na jih.“

Iáson se zhluboka nadechl. *To je ale pitomec! Větší než Héraklés, a to už je co říct. Dokonce i cestu bludištěm krétského paláce našel jen s pomocí tamější kněžky. A o zabití kněze v býčí masce, který mu tam zkrátil cestu, mluvil jako o souboji s obávaným netvorem. Prostě pitomec...*

„Nemusíš mít strach, Thésee,“ procedil skrz zuby. „Už nás tu nic nedrží. Hned zítra nás proud odnese zpět do Istru.“

„Já jsem rozhodně pro,“ zabručel Athéňan. „Co ostatní? Souhlasíte?“

Muži přikyvovali, přestože ani jim Théseovo naparování nebylo dvakrát po chuti.

„V pořádku,“ pokrčil Iáson rameny. „K hodovnému stolu se tedy vrátíme až večer. Teď je potřeba začít s nakládáním kořisti a zásob. Aby byla Argó za úsvitu připravena vyplout. Thésee, dohlédni na to!“

Hérós v kančí kůži prudce opětoval jeho pohled. Zachmuřil se, zkrřivil rty, ale nezačal protestovat. Otočil se k posádce a zavrčel několik příkazů. Muži se s brčením začali rozcházet. Jakmile se rozevřel kruh kolem prostého obětiště, Iáson spatřil Médeiu, spěchající k němu vzhůru do mírného svahu. Obřadů na počest Héré se nikdy nezúčastňovala. Nechtěla ztratit přízeň tajemné Hekaté.

„Vyslechla jsem pár zajatců,“ oznámila milenci a odhrnula si černý závoj z obličeje. Hned se ho chopil vítr a podrážděně jím zaškubal.

„Byli ochotni ti odpovědět?“

„Znám způsoby, jak rozvázat i nejmlčenlivější jazyky.“

„Pravda. Co ses dozvěděla?“

„Že tohle je jen pohraniční hradiště. A že království, ke kterému patří, leží na jihozápadě. Hlavní sídlo kmene se tyčí na skalnatém kopci nad ústím velké severní řeky do Istru. Pokud budeme pokračovat na západ, proplujeme pod jeho hradbami.“

Iáson se zachmuřil. „Tak to si musíme skutečně pospíšit. Jestli nás předběhne zvěst o vypleněném hradišti, čeká nás cesta nepřátelským územím. Přivítají nás krupobitím kamenů a zápalných šípů. A pokud nasednou na čluny a přehradí řeku...“

„Tomu se dá předejít. Máš přece cenného zajatce.“

„Velitele hradiště?“

Čarodějnice se ušklíbla. Iáson podle záblesku v jejích tmavých očích pochopil, že teď se dozví to hlavní. „Není to jen místní náčelník. Je to vládce celého kmene. Právě se vracel z kořistné výpravy na východě a zastavil se tady na noc.“

Iáson pozvedl obočí. „Samotný král? U bohů! To vysvětluje ten jantarový poklad. Parchant prohnáný. Úspěšně to přede mnou zatajil, i když jsem se při výslechu vůbec nekrotil a řádně jsem mu pustil žilou.“

„To je pochopitelné, že ti to dobrovolně nevyžvanil. Ví, že ho můžeme využít jako rukojmí.“

„A zajistit si tak bezpečnou plavbu jeho územím. A ještě za něj žádat královské výkupné! To jsou dobré zprávy, drahá!“

„Neraduj se předčasně,“ zchladila ho a oči pod výrazným obočím opět potemněly. „Dozvěděla jsem se i věci, které tě nepotěší.“

„Mluv.“

„Skutečným správcem hradiště byl králův syn. Není však mezi zabíjícími ani mezi zajatci. Prý krátce před naším útokem hradiště opustil.“

Iáson se nejdříve zamračil, ale pak se mu čelo prudce rozjasnilo poznáním. „Ti tři jezdcí, které jsme v noci zahlédli z lodě...“

Médeia přikývla. „Kralevic a jeho osobní stráž. Poiás skolil strážce, už jsem to nechala prověřit. Muž, jehož pak pronásledovali Boreovci, byl vladařův syn.“

„Při Prométheových vyklovaných játrech!“ zaklel Iáson. „Ztratil se jím v močálu...“

„A to je špatné. Princ by nám mohl pořádně znepříjemnit další cestu. Jestli vyrazí na západ a dostane se do sídelního hradiště před námi, nejenže včas zburcuje kmenové válečníky, ale mohl by nám překazit i úmysl s vydíráním.“

„Jak to myslíš?“

„Vytáhla jsem ze zajatců, že vládce a jeho následník se neměli kdovíjak v lásce. Princ by mohl situaci využít a zmocnit se trůnu. A pak už budeme vyhrožovat královou smrtí marně. Synek by nás ochotně nechal, abychom tatíčkovi podřízli kejhák. I na výkupné bychom mohli zapomenout.“

Iáson opět zasyčel něco hrubého, zhluboka se nadechl a zadíval se přes hradby na východ, k močálu. Vítr mu drze čechrал vlasy a škulal pláštěm z ovčí houně. Médeia nic neříkala. Věděla, kdy je potřeba ztichnout a nechat muže, aby zvážil její podněty a učinil rozhodnutí.

„Jsi bystrá, princezno,“ obrátil k ní Iólan pohled. „Chvílemi se tvých schopností skoro lekám. Ale máš samozřejmě pravdu. Uprchlík je pro nás hrozba, kterou si nemůžeme dovolit podcenit. Musíme ho chytit. Lov v močálech nás však zdrží. A Théseus bude zase mít důvod, aby proti mně poštvával ostatní chlapy. Mám podezření, že se chce zmocnit lodě a odvézt zlaté rouno do Athén.“

„Na Thésea teď zapomeň,“ poradila mu čarodějnice. „Je to jen mocichtivý hlupák. Až se rozhodne, že tě opravdu zradí, odhalím to a včas tě budu varovat. Teď se soustřed'me na lapení prince. Víím, jak to urychlit.“

„Mluv.“

„Vyšli za ním Boreovce. Oni se přece nemusejí brodit bahnem. Na svých rychlých křídlech raz dva proslídí močál i říční břehy a možná ještě před soumrakem přivlečou uprchlíka zpátky do hradiště.“

„Ano, Boreovci,“ přikývl Iáson zamyšleně. „Oni dva ho nechali utéct. Vlastně je jejich povinností přivést ho zpátky.“

„Přesně to si myslím i já,“ ušklíbla se Médeia spiklenecky.

Iáson se ohlédl za odcházející posádkou a vykřikl:

„Kalais! Zétés!“

Krátce nato se nad hradiště vznesly dvě okřídlené postavy s oštěpy v rukou a luky a toulci na zádech. Chvíli letěly bok po boku, pak se rozdělily. Jeden z Boreových synů zamířil nad řeku, druhý už brzy mával perutěmi nad třasoviskem.

Nebe nad nimi rozčíleně vířilo, jako by chtělo dát najevo nesouhlas s tím, že jacísi smrtelníci znesvěcují výšiny, určené jen ptákům a bohům.

XXIII.

Drápovy šípy

Cestovali husím pochodem. V čele božským duchem prodchnutá Sýkorka, pak ostražitý Astérios, Sokol a Podarkés a za nimi Ahurmuna a Kyrias, následovaní dlouhým vlnícím se zástupem družiníků a žoldnéřů. Od chvíle, kdy jeden jezdec vybočil z řady a ostatní jen s vypětím všech sil zachránili jeho i jeho hřebce před smrtí ve zrádném bahně, všichni úzkostlivě vedli koně přesně těmi místy, kterými prošla klisna mladé věštkyň. Navíc věřili, že v moři rákosí skutečně něco číhá, takže zbraně drželi připravené a neustále se ostražitě rozhlíželi. Také Dráp nechal tětivu napnutou na luku a toulec si posunul na zádech tak, aby kdykoli mohl rychle vytáhnout šíp. Jeho kůň kráčel na konci dlouhého průvodu. Ne, že by na tom bylo něco neobvyklého. On, obyčejný lovec, jehož jediným úkolem bylo dodávat čerstvou zvěřinu na knížecí stůl, neměl mezi bojovníky místo. Sice mu to nedávali okatě najevo – přece jen měl pověst přemožitele obávaného medvědího zabijáka – ale stejně jejich povýšenectví jasně vnímal. Nikdo kromě knížete s ním celou cestu nepromluvil. Když se příliš přiblížil k ostatním, zahleděli se na něj jako na potulného trhana, který žebra o kus chleba. Knížecí družiníci si mysleli, že jejich výkaly smrdí méně. S tím nemohl nic udělat, a

vlastně ho to ani netrápilo. Ani ho nenapadlo vnucovat se do jejich společnosti. Raději si držel odstup a mlčky se zabýval vlastními myšlenkami. Odjakživa byl samotář.

Dnes mu však z toho, že je posledním v řadě, nebylo dvakrát dobře. Bez ustání se rozhlížel, jestli nezahledne podezřelý pohyb v rákosí. Špicoval uši v obavě, zda se šumění větru nezmění v šepot a zpěv. Byl napjatý jako srnec větřící vlčí smečku.

Bytosti z močálu se však neukázaly. Dráp doufal, že je nadobro odehnala božská moc, sálající ze Sokolovy sestry.

Vrátil se k předchozím úvahám. I navzdory odstrčenosti byl hrdý, že je účastníkem této válečné výpravy. Konečně našel něco, co překonávalo jeho slavný lov na medvěda. Jednou bude moci dětem a snad i vnoučatům vyprávět hrdinský příběh o záhubě Černoplaza a vítězství nad strašlivými Hadozuby. Bude se pyšnit tím, že to všechno viděl na vlastní oči, ba dokonce se bojů zúčastnil. A možná kníže Sokol uzná jeho zásluhy a přijme ho mezi pobočníky...

Najednou ho ze zamyšlení vytrhl zvláštní zvuk. Srdce mu poskočilo. Zastavil koně a ohlédl se. Nikde nikdo. Pozorně se zaposlouchal. Muže před sebou neupozornil; kvůli příhodě s divoženkami ho častovali opovrhlivými pohledy – jako by chtěli naznačit, že je by močálové přízraky rozhodně nepoblouznily – a tak nechtěl ztropicit zbytečný poplach a pak si vysloužit jejich posměch, kdyby to náhodou byl jen křik vodních ptáků.

Zvuk zazněl znovu. Dráp odhodil všechny pochybnosti – byl to lidský hlas.

Nadzvedl se v třmenech a rozhlédl se doprava a doleva.

Vzápětí to zahlédl. A brada mu poklesla.

Několik honů jižně od postupujícího průvodu něco poletovalo nad močálem. Něco... nebo *někdo*? Dráp si protřel oči, aby z nich vyhnal případný zrakový klam. Ne, nic se nezměnilo. Tvor s úctyhodným rozpětím křídel, kroužící nad břízami zarostlým ostrůvkem, měl lidské tělo.

Měsíční paní, ochraňuj mě...

Démon něco křičel. A nebyl to jen divoký řev či vytí. Byla to lidská řeč. Dráp se zaposlouchal pozorněji. Slova sice na tu

vzdálenost nerozeznával, ale zachytil něco ještě zajímavějšího. Druhý hlas. Ten vycházel z březového háje.

V žádném případě to nebyl přátelský rozhovor. Oba hlasy štěkaly hrozby a kletby. Když Dráp přimhouřil oči a zaostřil zrak, rozeznal v ruce letícího muže oštěp. Ten podivuhodný tvor byl na lovu.

Na dvounohou kořist.

„Hej!“ zakřičel lovec na vzdalující se bojovníky. „Podívejte se támhle!“

Sokolové na konci průvodu se překvapeně ohlíželi a krčili obočí. Co to ten potrhlý stopař zase vyvádí? Dočista se pomátl?

„Tam!“ ukazoval Dráp na jih. „Vidíte ho? Musíme něco...“

Ztichl. Hlavou mu blesklo, že jestli chce okřídlenému démonovi překazit lov na lidskou kořist, musí to udělat sám. Okamžitě. Než se ostatní vzpamatují, může být pozdě. Zaváhal jen na okamžik. Vzápětí ho naplnila touha ukázat, že nepatří na konec průvodu a že z něj dnešní příhoda neudělala strašpytla.

Trhnutím uzdy obrátil koně a vrazil mu paty do slabin. Hřebec zaržál a vyrazil. Sokolové se rozkřičeli. Někteří volali na lovce, aby nesjížděl ze stezky, ti bystřejší užasle ukazovali na jih, k březovému háji.

Dráp je neposlouchal. Hnal se mokřadem. Zpod kopyt stříkala kalná voda. Vyplašené žáby seskakovaly z leknínových listů. Lovec v duchu poprosil Měsíční paní, aby ho bezpečně vedla mezi nenasytnými třasovisky a pastmi s hlubokou vodou.

„Nech ho být, bestie!“ zakřičel na démona.

Létající muž byl tak zaujatý svou kořistí, že si až teď všiml, co se děje. Nejdříve zahlédl jezdce, křižujícího nedozírné rákosové moře. Pak upozoroval i jeho druhy dále na severu.

Popadl roh, který mu visel u boku. Pozvedl ho k ústům a zhluboka se nadechl.

~ ~ ~

„Co se to tam děje?!“ ohlédl se Podarkés, když k němu zezadu dolétly ozvěny sílícího rozruchu. „Ahurmuno?!“

„Netuším, pane. Zřejmě se zase někdo topí...“

Nad močálem se rozlehlo pronikavé troubení.

„To není náš roh,“ zneklidněl Sokol.

„Odkud to přichází?“ natahoval Podarkés hlavu.

„Odtamtud!“ ukázal kníže na jih. Jeho bystrý zrak dělal jeho jménu čest.

„Co je to, u Derzelovy sekery?!“ hlesl Kyrias užasle.

Astérios pobídl hnědáka a dohnal stále jedoucí Sýkorku. Nic z okolního dění nevnímala – byla soustředěná na hledání bezpečné trasy a zbytek světa pro ni neexistoval. Bojovník se naklonil v sedle, vytáhl jí uzdu z prstů a trhnutím zastavil klisnu.

„Ariadné!“ zavolal na ni. „Kalógeros!“

Obrátila k němu pohled černých očí.

„Zastav se!“ naléhal na ni. „Musíme počkat na ostatní. Něco se děje. Tam, podívej!“

Trochu ztuhle se ohlédla k jihu. Spatřila okřídlenou postavu na pozadí šedivého nebe, ale ani nehnula brvou, jako by na tom jevu nebylo nic zvláštního. Bohyně, která teď v dívce přebývala, už určitě viděla onačejší zázraky.

„Cválá k němu jezdec!“ zvolal Sokol, stojící v třmenech. „Jeden z našich. Myslím, že je to Dráp. Rychle! Bude potřebovat pomoc!“

„Blázníš?“ zděsil se Podarkés. „Všichni se utopíme! Kolem je to samá bahenní past.“

„Sestro,“ otočil se Sokol na dívku. „Sýkorko... Velká Matko...“

Nemusel nic dodávat. Sýkorka obrátila klisnu a pobídl ji na jih. Zvolila svižné tempo a postupně zrychlovala. Astérios ji okamžitě následoval.

„Za mnou!“ zvolal Sokol a pobídl koně.

Družiníci vykřikli, zazvonili koňskými postroji a zalomozili nabroušeným bronzem.

~ ~ ~

Létající bojovník pustil roh, opět pozvedl oštěp, prudce zamával rozložitými perutěmi a rozlétl se vstříc jezdcí. V tu chvíli Dráp pochopil, že možná udělal hloupost, když se s ním pustil do boje. Zpomalil, strčil si uzdu mezi zuby a rychle vytáhl z toulce šíp.

Trvalo mu tři údery srdce, než zamířil. Tětiva zadrnčela. Démon složil křídla dozadu a bleskově načrtl do vzduchu spirálu. Střela mu

neškodně zasvištěla kolem nohy. Posměšně vykřikl, rozehnal se a vrhl oštěp.

Dráp se rychle předklonil v sedle. Shora dopadající bronzový hrot sice minul jeho hlavu a záda, ale zasáhl koňský zadek a vyryl do něj krvavou rýhu. Zvíře zařičelo a prudce poskočilo.

Dráp s kletbou vylétl ze sedla.

Husté rákosí ztlumilo pád, ale jezdec i tak na chvíli ztratil pojem o tom, kde je nahoře a kde dole. Prskaje vodu, snažil se postavit. Po hladině od něj vlnivým pohybem prchala vyplašená užovka. Sáhl si nad rameno a zjistil, že se mu šípky vysypaly z toulce. Nahmatal jediné opeřené dřívko. Rychle ho přiložil k těživě, rozkročil se, jakž takž nabral rovnováhu a vzhlédl.

Musel přimhouřit oči před poryvy vzduchu. Létající bojovník pleskal křídly přímo nad ním. Také on už svíral v ruce luk – nádhernou, cizokrajnou, rohovinou vykládanou zbraň s dvakrát prohnutým tělem. Právě vytáhl z toulce šíp. Tětiva vklouzla do žlábků na konci násadky.

Dráp bleskově pozvedl zbraň. Oba soupeři zamířili současně. Prsty dvou pravaček naráz natáhly dvě tětivy. Pak se jeden z luků prudce vymrštil. Ten druhý zaostal jen o jediný úder srdce. Ale to stačilo.

Šíp s kamenným hrotem jen o kousek minul rohovinový oblouk jižanského luku a zabodl se okřídlenému muži těsně pod levou klíční kost. Démon vykřikl a škulbl sebou, takže střela, kterou právě v tu chvíli vypustila jeho zbraň, minula Drápa o celé lokty a zmizela někde v rákosí.

Křídla ztratila rytmus a bojovník klesl k zemi. Nohy v sandálech cákly do vody.

Dráp se rychle otočil a sehnul se pro jeden z vysypaných šípů. Ve chvíli, kdy se obrátil zpátky, se jeho protivník prudce zvedl z podřepu, vyskočil, švihl křídly do rákosí a zase vzlétl. Nepokoušel se znovu vystřelit. Oslabenou levačkou nedokázal pozvednout luk. Chtěl už jen utéct. Rychle stoupal k nevlídné obloze.

Dráp rázně natáhl tětivu se šípem až k líci a zamířil. Věděl, že mokré opeření ovlivní let střely, ale za pokus to stálo. Vydechl a vystřelil.

Kamenný hrot zasáhl rameno jednoho z démonových křídel necelou píd' od levé lopatky, z níž vyrůstalo. Okřídlenec zaječel bolestí a začal klesat. Zoufalým máváním perutí se snažil udržet ve vzduchu, jenže raněné křídlo mu vypovědělo službu.

Zřítíl se do rákosí.

„Kalaideéééééé!“ rozlehlo se nad močálem.

Dráp se ohlédl a vytřeštil oči.

Nad březovým hájem se přehnal další okřídlený muž. Mířil přímo k lovcí. V ruce už svíral luk se šípem přiloženým k tětivě.

Dráp se rychle sehnul pro další mokrou střelu. Už když ji rozechvělou rukou přikládal k tětivě, uvědomoval si, že to nemůže stihnout...

V tom okamžiku zatroubil roh.

Tentokrát to byl útočný roh Sokolů. Nablízku začvachtala cválající kopyta. Zazvonily tětivy. Letící muž v poslední chvíli vykroužil piruetu a vznesl se výš. Jen tak tak se vyhnul roji šípů. Jedna střela mu zasáhla křídlo, ale jen neškodně pročísla peří.

„Kalaide!“ křičel okřídlenec, zatímco stále stoupal, unikaje z dostřelu jezdců. „Žiješ, bratříčku?! Slyšíš?!“

„Zétééé...“ zaznělo odněkud z rákosí.

„Vrátím se pro tebe, bratříčku! Vydrž!“

Zétés chvíli visel ve vzduchu, pozoroval dění pod sebou a pak mávl křídly a rychle zamířil k západu. Netrvalo dlouho a ztratil se v houstnoucím soumravném šeru nad obzorem.

Jako přízrak vracející se k branám záhrobí.

XXIV.

Rukojmí

„U bohů, Drápe, co to dneska vyvádíš?“ rozkřikl se Sokol, když zastavil koně u udýchaného lovce. „Omrzel tě život?“

„Chtěl jsem pomoci, pane...“ zachraptěl lukostřelec.

„Pomoci? Komu?“

„Někdo se ukrývá támhle mezi břízami. Ti okřídleni ho lovili.“

Sokol obrátil pohled k háji a pokynul družiníkům. S tasenými zbraněmi zamířili k ostrůvku. Když se přiblížili, někdo vyrazil z porostu a pokusil se ztratit v travinách. Jezdci pobídli koně a s pokřikováním se rozvinuli do šiku. Vzápětí uprchlíka dohnali a obklíčili.

Podarkés a jeho chetitští a thráčtí průvodci mezitím dorazili k raněnému okřídleni. Přivítal je výstřelem z luku, ale šíp skončil v Kyriově pohotově nastaveném štítu. Ahurmuna seskočil z koně a kopnutím vyrazil tvorovi luk z ruky.

Bojovníci přivlekli oba zajatce na ostrůvek. Kalais skučel a klel, když ho svázali a bez zbytečné ohleduplnosti mu vytáhli šípy z ran.

„Co jsi zač, obludo?!“ osopil se na něj Kyrias. „S kým se pářila tvoje matka, že ti na zádech narostla tahle ohavnost?“

Okřídlenec odpověděl pohrdavým odplivnutím, za což mu Ahurmuna uštědřil tvrdý úder pěstí do čelisti.

„To je zbytečné,“ zadržel je Podarkés. „Myslím, že ten druhý nám řekne víc.“

Všichni najednou se otočili k muži, kterého Drápův odvážný útok zachránil před létajícími lovci. Seděl zády opřený o jednu z bříz a lapal po dechu. Vypadal dočista vyčerpaně a obličej měl ztrhaný. Ale to nebyl důvod, proč na něj okolostojící Sokolové hleděli s ohrnutými nosy a zkřivenými rty. Byl to totiž mrzák. Jednu ruku měl úplně k ničemu, záda prohnutá jako větev mladého stromu pod vahou prvních plodů a kvůli křivé noze se sotva šoural. Jenže jeho honosný oděv a zlaté šperky svědčily o tom, že je urozeného rodu. Ostatně, nějakého otrhaného chudáka by okřídlenec určitě nelovili a neriskovali kvůli němu životy.

Sokol si k mrzákovi dřepl, pečlivě si ho změřil pohledem a jeho obličej se rozjasnil poznáním.

„Já vím, kdo jsi,“ ušklíbl se. „Říkají ti Křivonohý. A jsi syn Tesáka bohů. Následník trůnu Vlčího doupěte. Nemám pravdu?“

Mladík neodpověděl, jen unaveně odvrátil pohled. Byl na pokraji sil, takže mu bylo všechno jedno.

„Je to tak,“ potvrdil sám sobě Sokol a jeho úsměv se ještě rozšířil. „Slyšíš, Trójane? Bohové nám vložili do rukou hotový poklad.“

„Syn vlčího knížete, říkáš?“ přešel k němu Podarkés. „To je vskutku cenné rukojmí. Můžeme ho vyměnit za ukradený jantarový poklad!“

Křivonohý pohlédl vodnatýma očima nejdříve na prince, pak na Sokola, a vzápětí se rozchechtal.

„Co ti přijde tak k smíchu?“ zachmuřil se kníže.

Chechtání se změnilo v kašel. Křivonohý si poplival řídké vousy. Chvilí trvalo, než se uklidnil a byl schopen promluvit.

„Dobře se na mě podívej, kníže Sokolů,“ ukázal, že i on ví, s kým má tu čest. „Myslíš, že by můj otec za někoho takového zaplatil výkupné? Že by za nechtěného mrzáckého syna dal poklad, jehož získání ho stálo tolik sil a tolik životů jeho družníků?“

Sokol zúžil oči. „To se uvidí...“

„Neuvidíš vůbec nic. Můj otec už pravděpodobně nežije.“

Okolostojící muži zmlkli.

„Co to říkáš?“ zachraptěl Sokol. „Co se stalo?“

„Hradiště na Vlčí řece padlo do rukou nepřátel. Připluli na veliké černé lodi. Zmocnili se Ostří zákeřnými kouzly a rychlým nočním útokem. Jsem zřejmě jediný, kdo unikl. Proto na mě ti okřídlení zkurvysyni uspořádali štvanici. Patří k posádce lodě. Jestli potřebujete rukojmí, za které budete žádat výkupné, ten druhý zajatec se vám bude hodit víc.“

„Ale co jsou vlastně zač?“ tvářil se Sokol zmateně a znepokojeně.

„Nemám potuchy...“

„Černá loď?“ ozval se Podarkés. Kníže k němu vzhlédl. Princ se mračil a zjevně horečnatě pátral v paměti. „Rozuměl jsem dobře? Připlula velká černá loď?“

Křivonohý přikývl. „Se dvěma tucty vesel na každém boku...“

„A s beraní hlavou na plachtě?“ zeptal se Trójan.

Syn vlčího knížete překvapeně zamrkal. „Přesně tak.“

Všechny pohledy se pro změnu obrátily na Podarka. Sokol se vztýčil a zblízka pohlédl princovi do obličeje.

„Ty víš, co jsou zač.“ Nebyla to otázka.

Podarkés přikývl. „Slyšel jsem o nich, když jsem se z říše Chetitů vrátil domů do Tróje. Doma mi vyprávěli o velké černé veslici, která před mnoha úplňky proplula úžinou do Nehostinného moře. Údajně měla namířeno na dalekou Kolchidu. Velel jí jistý Iáson, uchazeč o královský trůn v Iólku. Na Kolchidě prý chtěl získat bájně rouno ze zlatého berana bohyně Nefelé.“

„Na Kolchidě?“ nechápal Sokol. „Tak odkud se ta loď vzala tady?“

„Flotila kolchidského krále nás zahнала do ústí Istru,“ ozvalo se za jejich zády. Muži se otočili k druhému zajatci. Kalais vycenil zuby. „Protože Iáson zlaté rouno skutečně získal. A cestou vykonal i mnoho dalších hrdinských skutků. Radím vám, nepouštějte se s ním do boje. Jinak budete litovat, že jste o Argonautech vůbec kdy slyšeli.“

„Uvidíme, jak si tvůj velitel cení životů svých družiníků,“ procedil Sokol skrze zuby. „Bojovník, který dokáže létat, musí být užitečným členem posádky...“

„Jenže ten chlap má pravdu,“ zabručel Podarkés. „Měli bychom si to dobře rozmyslet, kníže. Slyšel jsem, kdo všechno se plaví na Argó.“

Velmož se na něj tázavě podíval.

„Ti nejhorší zabijáci z pobřeží Archipelagu,“ vysvětlil Trójan. „Smečka hrdlořezů, nad níž nemůžeme zvítězit, i kdybychom měli trojnásobnou přesilu.“

„Ale já s nimi přece nehodlám bojovat,“ ušklíbl se Sokol. „Chci s nimi vyjednávat.“

~ ~ ~

„Musíme něco udělat!“ zvolal Zétés a křídla složená na zádech se mu neklidně chvěla. „Hned teď! Čím déle budeme čekat, tím větší nebezpečí bratrovi hrozí!“

„Hlavně se uklidni,“ zabručel Iáson. Levačkou si na hrudi podpíral loket pravé ruky, kterou si zamyšleně mnul čerstvě oholenou bradu. „Je nutné jednat s chladnou hlavou. Jsi si jistý, že je Kalais pořád naživu?“

„Jistěže! Ranili ho, prostřelili mu šípem křídlo, ale když jsem odlétal, slyšel jsem jeho zoufalé volání a viděl, že se hýbá. Dokonce se ještě pokusil bojovat. Musíme ho vysvobodit z pracek těch špinavých barbarů! Chopte se zbraní a ihned vyrazíme do močálu!“

„Ne tak zhurta,“ vystoupil z řady okolostojících Argonautů Théseus. „Kolik je těch jezdců?“

Zétés přešlápl z nohy na nohu a odrkl si, jako by chtěl dát najevo, že to teď není vůbec důležité, ale potom Athénanovi odpověděl: „Nepočítal jsem je, ale dost. Malá válečná výprava...“

„Více než nás?“ zúžil Théseus oči.

„Asi ano, ale...“

„Jak jsou ozbrojení?“

„Co na tom záleží?! Zajali mého bratra! Jednoho z nás!“

„Uklidni se, Zéte,“ zopakoval Iáson. „A odpověz.“

„U bohů... Viděl jsem bronzové pancíře. Přílbice. Meče...“

„Takže přesila, a navíc dobře vyzbrojená,“ shrnul Théseus.

„Už jsme s přesilami bojovali,“ připomněl mu Iáson.

„A byla to velká vítězství. Ale také jsme párkrát rozumně ustoupili. Jen díky tomu je nás pořád tolik, jako když jsme poprvé spustili Argó na vodu.“

Zétés probodl Thésea pohledem. „Co tím chceš říct?! Že odplujeme a necháme bratra napospas divochům?!“

„Říkám jen, že je potřeba to zvážit,“ zůstával athénský hérós neochvějný. „Jestli se s nimi pustíme do boje, naše ztráty budou značné. Chceme za záchranu jednoho muže riskovat životy mnoha dalších?“

Několik Argonautů začalo pokyvovat hlavami a souhlasně mručet. Zétés kolem sebe zakroužil pohledem, v němž se mísilo zoufalství se zuřivostí.

„Slyším dobře? Vy chcete obětovat mého bratra a zbaběle utéct? Iásone! Řekni něco! Než jsme vypluli, slíbili jsme si věrnost a rovnost! Přisahali jsme, že nikoho nenecháme napospas nepřátelům v cizích končinách! Že se za každého člena posádky budeme bít do posledního dechu!“ Zétés s každou větou zvyšoval hlas. „Jestli chcete uprchnout, půjdu bratra vysvobodit sám! Ale ještě předtím, to přísahám, povolám otce, vládce severních větrů, a požádám ho, aby zaútočil na Argó, roztrhal její plachty, polámal vesla a poslal ji na dno řeky i se všemi poklady!“

„Přestaň, Zéte,“ ucedil mladý velitel. „Není nutné vyhrožovat. Nechceme odplout a nechat Kalaida zahynout v zajetí.“ S těmi slovy významně pohlédl na Thésea, pohledem mu posílaje zprávu, že Argó stále velí on. „Musíme ale zvážit, co podnikneme. Především by mě zajímalo, kdo jsou vlastně ti bojovníci a co tady pohledávají.“

„On to bude vědět,“ ozval se opodál postávající Orfeus a kývl ušlechtilou bradou k jednomu z vyřezávaných sloupů. K němu byl přivázán kníže Vlků.

„Slyšíš?“ zamířil Iáson k zajatci. „Odpověz! Kdo jsou ti jezdcí?“

„Sokolové,“ zvedl Tesák bohů zakalený zrak. „Mí úhlavní nepřátelé. Ovládají území na východě.“

„Co tady chtějí? Přišli drancovat a zotročovat?“

„Spíše hledají pomstu. Za to, že jsem pronikl hluboko na jejich území a zmocnil se pokladu. Výprava s jantarem směřovala do Sokolího hnízda...“

„Ach tak,“ přikývl Iáson zamyšleně. „Chápu. Chtějí získat zpět ukradený poklad. Takže s nimi bude možné vyjednávat.“

„Chceš jim vydat jantar?“ vyprskl Théseus. „Uvědomuješ si, jakou má hodnotu? Možná větší než to tvé rouno!“

„Větší než můj bratr?“ štěkl na něj Zétés.

„Neřekl jsem, že jim ho vydám celý,“ zatvářil se Iólan prohnane. „Možná se spokojí s polovinou. Nebo s třetinou.“

„Proč by měli?“ zavrčel Théseus.

„Protože jim k tomu přidáme hradiště jejich úhlavních nepřátel. My ho přece nepotřebujeme. Jakmile nám vydají Kalaida, můžeme odplout. Ostatně, s námi nejsou v žádném sporu. Nemají důvod ztrácet muže ve zbytečném boji s nejlepšími meči Archipelagu.“

„Nejsou s námi ve sporu?“ zvolal Zétés pobouřeně. „Ranili a zajali Kalaida!“

„Tak dost!“ houkl Iáson. „Vzpamatuj se. Vezmi rozum do hrsti. Slibuju ti, že bez tvého bratra neodplujeme. Nebo alespoň aniž bychom udělali všechno pro jeho osvobození. Nejdříve ale zkusíme vyjednávat. Nepoběžíme do noci, naslepo, doprostřed močálu. To by nemělo smysl, nemyslíš? Nezapomínej, že nemáme křídla. Třetina z nás by se utopila, ještě než bychom poprvé zkřížili zbraně s protivníky.“

Argonauti opět začali souhlasně přikyvovat. Zétés se zhluboka nadechl. Chvilí se ještě mračil, ale nakonec přikývl.

„Tak dobrá. Ale neměli bychom vyčkávat, co podniknou barbaři. Dovol mi odletět k jejich táboru a odevzdat jim tvůj vzkaz. Nabídku k výměně. Část pokladu a hradiště za mého bratra.“

„V pořádku,“ přikývl Iáson po krátkém váhání. „Ale buď opatrný, příteli. Abychom nemuseli ze zajetí vykoupit i tebe.“

„Dám si pozor. Za tmy se jejich lučištníků bát nemusím.“

„Héré s tebou.“

Boreovec se bez dalších řečí otočil a spěšným krokem vyšel z dvorany knížecího dvorce.

„Zasraní okřídlení,“ zabručel Théseus pod nosem. „Kvůli jejich neschopnosti teď zbytečně přijdeme o část kořisti. Ale to vám říkám, mého podílu se nikdo ani nedotkne!“

~ ~ ~

„Počkej, Zéte.“

Bojovník na zápraží už už rozprostíral křídla, když se za ním náhle ozval hlas. Otočil se na patě a instinktivně sáhl po meči. Venku už byla tma, takže postava v černém hávu dokonale splývala s tmavou roubenou stěnou. Až když si stáhla závoj, objevila se Médeina bledá tvář.

„Neleť ještě. Chci ti něco navrhnout.“

„Co?“

„Nechtěla jsem to vyslovit před celou posádkou, abych nepodkopávala Iásonovo postavení, ale... vyjednávání je projevem slabosti.“

„Znáš jiné řešení?“ zeptal se Zétés se zájmem, dokonce s jistou dychtivostí. Argonauti se už stačili přesvědčit, jak dokáže být kolchidská čarodějnice úskočná. Jistě, její plány byly zákeřné a nejednou vedly k hrůzostrašným skutkům – například pomohla Iásonovi zavraždit svého vlastního bratra, jen aby zdržela otcovu flotilu – ale velmi účinné. Vždy dosáhla toho, co si zamlouvala.

„Znám,“ přisvědčila a přistoupila k němu tak blízko, že ucítil její tělesné teplo. „Vím, jak bychom mohli Kalaida osvobodit.“

„Kdo *my*?“

„My dva. A ještě někdo, koho povolám na pomoc. Ale nebude to nikdo z Argonautů.“

„Kdo tedy?“

„Bytost z jiného světa. Ale to tebe jako polovičního boha přece nevystraší, že ne?“

„Ne. Pokud nám to opravdu pomůže vyrvat bratra z nepřátelských rukou...“

„Věřím, že ano.“

„Co je to za bytost? Nějaký démon?“

„Všechno ti vysvětlím cestou. Pojd' se mnou.“

„Neřekneme o tom ostatním? Aspoň Iásonovi?“

„Myslím, že ostatní není nutné zneklidňovat. Jen by se o tom začali dohadovat a nakonec by to skončilo tak, že by se nás od toho úmyslu snažili odradit. Teď není čas na zbytečné řeči. Je nutné jednat.“

„Moje řeč. Pojd'me.“

„Na, vezmi tohle.“

Zvedla ze země pevně svázaný pytel. Něco se v něm bezmocně zmítalo a vydávalo přidušené skučení.

„Co je to?“ chopil se Zétés vaku s jistými obavami.

„Neboj se, není to dítě,“ vycenila zuby, ale Boreovec její úsměv neopětoval. V jejích černých očích totiž četl: *Ale klidně bych obětovala i batole, kdyby to napomohlo naplnění mých plánů.*

Raději se už na nic neptal. Mávl perutěmi a vznesl se nad hradiště.

Krátce nato dvojčata Kastór a Polydeukés, která držela hlídku u brány, na Médeinu žádost otevřela těžká vrata. Čarodějnice opustila hradiště v sedle černého koně a svižným klusem mířila podél řeky k jihu. Zétés byl sotva postřehnutelným, rychle se pohybujícím stínem na pozadí bezhvězdného nebe.

XXV.

Brána do podsvětí

„Dokonalé místo,“ vydechla Médeia spokojeně, když se jí podařilo rozdělat oheň a neklidná záře větrem zmítaných plamenů se rozlétla po obětišti na návrší kousek od řeky. „To pohřebiště na úpatí kopce, posvátný kruh, kamenná brána. Dokonalé. A nádherné.“

Zétés, stojící v uctivé vzdálenosti za čarodějnicí, její dojmy nesdílel. Místo bylo hrůzostrašné. Kdo ví, kterému božstvu zde místní barbaři obětovali a jaké příšerné rituály prováděli. Dokonce ani světlo ohně tomu příliš nepomohlo. Jen roztančilo po obětišti zlověstné stíny a způsobilo, že prázdné oči lebek navršených u stojících kamenů ožily strašidelným životem. V kvílení větru Zétés každou chvíli zaslechl hlasy duchů a démonů, kteří zde přebývali a dávali vytím najevo, že se jim ani trochu nelíbí přítomnost cizinců na posvátné půdě.

„Nevadí, že je to tu zasvěceno cizímu božstvu, jehož jméno ani neznáme?“ zeptal se chraplavě.

„Proč by to vadilo?“ odfrkla si Médeia pohrdavě. „Nebojím se žádných místních démonů. Až vyvolám svou ochránkyni, vystrašeně zalezou do smradlavých děr.“

„Tak to udělej co nejdřív. Mám dojem, že nás ze všech stran sledují přízraky.“

„Podej mi ten pytel.“

Poslechl, položil zmítající se vak na zem vedle klečící čarodějnice a zase rychle ucouvl. Médeia pytel rozšněrovala a vytřásla jeho obsah. Zétés pozvedl obočí.

Byl to pes. Černý pes s krátkou hladkou srstí. Měl pečlivě svázané nohy i tlamu. Zoufale sebou škubal, ale jeho snaha byla marná. Médeia vytáhla odněkud zpod hávu bronzový nůž. Popadla psa za uši, dotáhla ho k ohništi, klekla si na jeho trup a rychlým, zkušeným řezem mu otevřela krk.

„Hekatééé!“ volala, zatímco se pes dusil vlastní krví a zuřivě se zmítal. „Ty, jež bloudíš mezi mohylami, čaruješ na křižovatkách cest a střežíš brány podzemí! Černá bohyně! Vládkyně podsvětí! Milenko mrtvých! Matko duchů! Pojď a hoduj na krvi tohoto psa! A za odměnu mi naplň útroby svým dechem! Hekatéééééé! Hekatéééééééééé!“

Mocný proud krve mezitím zeslábl a křeče oběti přešly do chvění. Médeia psa pustila a rozpažila zakrvácené ruce.

„Hekatéééééééééé...“

Náhle se její hlas podivně změnil a z úst se jí vyvalila temnota. Zétés měl chuť mávnout křídly a odletět pryč z tohoto ohavného místa, ale nohy jako by mu vrostly do země. Chumáče černé mlhy se valily přes ohniště ke dvěma stojícím kamenům držícím masivní vodorovný překlad. Rychle záhadnou bránu naplnily a zakryly výhled na palisádu na odvrácené straně návrší.

„Hekatéééééééééé...“ zasípala Médeia naposledy a zavřela ústa.

Psem škubla poslední křeč a pak nadobro znehybněl. Aspoň si to Zétés myslel. Kolchidská bosorka přeřízla pouta na jeho nohou a tlamě. Zéta se zmocnilo neblahé tušení, které se vzápětí naplnilo.

Z temnoty vířící v kamenném portálu se ozvalo vzdálené štěkání a vytí. Nebyl to zvuk z tohoto světa. Jinak by musel přicházet odněkud z hlubin močálu. A to určitě nepřicházel. Ozýval se z brány, z bublající tmy, z jiného světa, do něhož Médeia právě otevřela průchod.

Psí mršina sebou opět škubla. Zahrabala nohama, jako by pes jen spal a zdálo se mu o štvanci na kočku. Mnohohlasé štěkání z portálu

sílilo. Blížilo se. Záhrobní smečka volala obětovaného psa, aby se k ní připojil.

Zvíře vstalo. Oči mu strašidelně zablikaly a Zétés si byl jistý, že to není odraz plamenů. Zvedlo hlavu – hluboká rána na krku se rozevřela a vyteklo z ní několik chuchvalců sražené krve – a zavylo. Strašlivým, chraplavým, nepozemským hlasem. Vzápětí přeskočilo ohniště, mocně se odrazilo a impozantním skokem zmizelo v temné bráně. Štěkání na druhé straně zesílilo. Démonická smečka vítala nového člena.

Oběť byla přijata.

„Hekaté!“ zavolala Médea opět. „Volám tě, paní kouzel! Já, Médeia z Kolchidy, tvá nejoddanější služebnice, tě žádám o pomoc! Zjev se! Vyslechni mou prosbu!“

Zétés už dávno litoval, že se nechal čarodějnicí přesvědčit k účasti na obřadu. Se staženým hrdlem se díval, jak se temnota v bráně formuje do tvaru ženské postavy. Když se z černoty vynořila hlava, Argonaut si všiml, že má tři tváře.

„Mluv!“ promluvila troje ústa současně – šepotavým, a přece do dálky se rozléhajícím a žaludek rozechvívajícím hlasem.

„Žádám tě, abys vypustila na svět nejstrašnější ze svých služebnic. Dovol jí, aby se nakrmila krví a masem smrtelníků!“

„Proč?“ zeptaly se tři tváře jednohlasně.

„Chci, aby porazila mé nepřátele. Nařid' jí, aby poslechla mé rozkazy, a já jí obstarám bohatou hostinu. Víím, že prostřednictvím jejích obětí nasáváš sílu i ty sama. Dovol jí překročit práh mezi světy. A pošli s ní svou smečku, ať jí ukáže cestu a pomůže trhat člověčinu.“

Hlava stvořená z temnoty se postupně otáčela zprava doleva a zase zpátky, jako by všechny tři tváře chtěly zhodnotit, zda je vykonavatelka oběti hodna takového daru. Pak se zjevení zničehonic ztratilo – ženské tělo se opět rozplynulo do černé mlhy. Hekaté už nic neřekla. Zétés nechápavě přeskakoval pohledem z Médeiy na bránu, a zase zpátky. Co to znamená? Že bohyni neuspokojila oběť a odmítla vyhovět prosbě? Anebo snad...

Zarazil se.

Temnota v bráně se zčeřila jako černá vodní hladina. Vzápětí se z ní cosi vynořilo.

Argonaut rozšířenýma očima civěl na velkou oslí nohu, která právě vykročila z brány. Kopyto zadunělo na pahorku, až navršené lebky zachrastily a některé se skutálely z hromady.

Za nohou se pomalu vynořoval zbytek těla. Tohle nebyl pouhý přízrak, vytvarovaný z vířící tmy. Příchozí byl hmotný a pod jeho krokem se chvěla zem. Za ním, v bouřlivé temnotě, sílil štěkot pekelných psů.

Zétés měl co dělat, aby udržel obsah střev. Zato Médeia odvážně vzhledla a rozpřáhla ruce, jako by chtěla hosta z podsvětí přátelsky obejmout.

„Vítej, Empúso!“ zvolala. „Vítej zpátky ve světě smrtelníků. Čeká tě tu neslýchaná hostina. Potoky krve a hory lidského masa!“

„Kde?“ zachrptěl démon ohavně. „Ukaž mi směr!“

Vyzáblá ruka kolchidské čarodějnice namířila přes palisádu svatyně do noci nad močálem.

~ ~ ~

„Něco se děje,“ špitla Sýkorka a zachvěla se. Opět byla sama sebou a obyčejnýma lidskýma očima hleděla k západu, přes poslední úsek močálu, který odděloval jejich tábor od Vlčí řeky. Sokol rozhodl, že přenocují na březovém ostrůvku, u něhož se odehrál souboj s Boreovci. Brodit se močálem za tmy považoval za příliš nebezpečné, přestože Podarkés zpočátku naléhal, aby pokračovali.

„Něco zlého,“ dodala věštkyně. „Velmi, velmi zlého.“

Objímala se rukama zkříženýma na prsou, ale jejím tělem opět proběhl třas. Astérios stojící krok za ní si stáhl kožešinový plášť a přehodil jí ho přes ramena, i když věděl, že chvění nezpůsobil chlad přinášžený větrem.

„Co cítíš?“ Už se naučil nepodceňovat její vize.

„Jako by se otevřela veliká, hnusná tlama a dýchla na svět hnilobu a zatuchlinu,“ řekla Sýkorka. „Někdo čaruje. A vzývá temnotu. Cítím poryvy zlých sil. Jako by... jako by někdo otevřel bránu do světa mrtvých.“

„Kde? Ve vlčím hradišti?“ zadíval se Astérios do dálky. Na západním obzoru se dal při troše pozornosti zahlédnout chumáč rozptýleného ohnivého světla. Lemovalo ponurou zubatou siluetu pohraniční pevnosti.

„Ne přímo v něm. Ale blízko. Tam,“ ukázala do tmy jižně od hradiště. „Je tam místo, kde přebývají duchové. Zřejmě nějaké pohřebiště, mohylové pole. Možná i svatyně a obětiště. Kamenné modly vztyčené na počest válečného božstva Vlků.“

Bojovník zaostřil zrak a snažil se něco zahlédnout. Marně. Na okamžik jako by se ve tmě zachvělo matné světélko, nepatrný záblesk větrem zmítaného plamene, ale vzápětí ho opět pohltila černota.

„Hrozí nám nebezpečí?“ zeptal se.

Sýkorka zaváhala, ale pak k němu obrátila pohled a trhaně přikývla. „Tohle bude neklidná noc. Obávám se, že někteří z nás se nedožijí úsvitu.“

Astérios zachmuřeně přikývl. „Řeknu to ostatním. Zůstaneme ve střehu. Ale ty by sis měla odpočinout.“

„Právě naopak, měla bych zůstat vzhůru a držet stráž. Zachytím blížící se hrozbu dřív než kdokoli z vás...“

„Jenže když omdlíš vyčerpáním, také tím ničemu nepomůžeš. Pojď, najdu ti místo u ohně. Prospíš se, dokud je čas.“

Podvolila se, a když ji vzal kolem ramen, vděčně si opřela hlavu o jeho silné rameno. Vedl ji do srdce nevelkého tábora, kolem koní a mezi leženými družiníků, natěsnaných v trávě a mechu pod šumícími břízami.

„Zesil stráž, kníže,“ řekl Astérios Sokolovi, když došli k praskajícimu ohništi uprostřed háje. „Kalógeros má zlou předtuchu.“

„Co nám hrozí, sestro?“ vzhlédl mladý velmož.

„Nevím přesně,“ potřásla hlavou. „Přichází to od západu...“

„Možná muži z černé veslice chystají útok. Pod rouškou noci se pokusí vysvobodit svého druha...“

„Ne, tohle je něco jiného. Od řeky sem přitékají proudy nedobrých sil. Temné mocnosti se derou na svět a čenichají člověčinu.“

„To je určitě dílo té bosorky,“ zabručel Kalais.

Muži u ohniště se otočili k zajatci, přivázanému k nedalekému stromu.

„Médeia,“ odpověděl na jejich tázavé pohledy. „Dcera kolchidského krále. Zákeřná, zrádná čubka. Pomohla Iásonovi přelstít vlastního otce a zmocnit se zlatého rouna. A pak se vetřela na Argó. Varovali jsme Iólana, aby si ji nepouštěl k tělu, že ta její úskočná povaha se jednou může obrátit i proti němu, ale on na naše rady nedbal. Zřejmě i jeho poblouznila černými kouzly. Svou chybu si uvědomil až ve chvíli, kdy v ústí Istru oklamala a chladnokrevně zavraždila vlastního bratra. Od té doby se na ni i Iáson dívá zvláštně. Asi konečně pochopil, že si k hrudi přivinul zmiji.“

„Říkáš, že je to čarodějnice?“ zeptala se Sýkorka, když se po Kalaidových slovech rozhostilo zlověstné ticho, rušené jen šuměním větru v korunách stromů.

„Ta nejhorší.“ Kalais si hlučně odplivl. „Vyžívá se v krvavých obětech, vzývá zlé síly, hovoří s démony...“

„S kterými?“ naléhala věstkyně. „Který bůh jí dává sílu?“

„Ne bůh, ale bohyně. Strašlivá Hekaté, jež sídlí pod zemí, strážkyně podsvětí, královna démonů, přízrak bloudící pohřebišti. Lidé v mé domovině stavějí modly, aby Hekaté odehnali od svých příbytků, ale Médeia ji uctívá a hojně jí obětuje. Psy, černé berany, krev a med. Výměnou za to jí Hekaté radí. To ona jí našeptává všechny ty ohavnosti...“

Sýkorka zamyšleně přikývla. „Tuším, co je ta Hekaté zač. Je to odvrácená tvář Velké Matky. Její temné druhé já. Místo zrodu a rašení zánik a rozklad. Místo požehnání prokletí. Obávám se, že to, co jsem před chvílí cítila, byla právě ona.“

„V tom případě jste ztraceni,“ ucedil Kalais. V jeho hlase nebyla ani špetka posměchu či škodolibosti – uvědomoval si, že jestli něco zaútočí na tábor, bude té hrůze čelit i on sám. S tím rozdílem, že on byl svázaný a oslabený zraněním. „Médeia je strašný, nelítostný protivník. Jestli vyvolala Hekaté a poštvala na vás její démonické přísluhovače, nedožijete se rána.“

„Ale ani ty,“ odsekl Astérios. „A to by znamenalo, že tě tví druhové zradili. Že nás chtějí zničit i za cenu tvého života. Nevybral sis dobré přátele.“

„Možná vůbec netuší, co se děje,“ hádal Kalais. „Není vyloučeno, že Médeia jedná na vlastní pěst, za Iásonovými zády. Nebylo by to poprvé, ani naposledy.“

„Na tom teď nezáleží,“ zavrčel Sokol a vstal. „Věřím tvému varování, sestro. Co máme udělat? Dokážeš nás před těmi mocnostmi ochránit?“

Sýkorka zavrtěla hlavou. „Jsem věštkyň, ne čarodějnice. Musíte se spolehnout na svou sílu a zbraně. Včasná výstraha je to jediné, čím můžu přispět...“

V tom okamžiku se nad močalem rozlehlo strašlivé vytí. Vzdálené, a přece se zarývající až do morku kostí. Nelidský, přitom však zřetelně žensky znějící hlas. Jekot ženy, kterou posedl zlý duch a ona teď vriská krvelačnou touhou po pomstě za nějakou dávnou křivdu či bolest.

Sokolové a družiníci trójského prince se probouzeli z neklidných dřímot, sahali po zbraních, zvedali hlavy a vyměňovali si zmatené, vystrašené pohledy. Koně ržáli a šubali uzdami, za něž byli přivázaní ke kmenům bříz.

Trvalo hodnou chvíli, než vytí doznělo a zaniklo ve svištění větru.

„Takže mou výstrahu nebudete potřebovat,“ hlesla Sýkorka do hrobového ticha. „Už přichází...“

~ ~ ~

„Kdo přichází?“ zeptal se nechápavě Kyrias, svírající v dlaních dvousečný Derzelův hněv. „Médeia?“

„Ne, ty thrácký ňoumo,“ zasyčel na něj Ahurmuna. „To, co přivolala z jiného světa.“

„Připravte se!“ křikl Sokol. „Chopte se kopí a štítů! Obklopíme ostrov bronzovou hradbou! Za prvním šikem se seřadí lukostřelci! Hněte sebou!“

Březový háj se změnil v rozkopnuté mraveniště. Muži se hemžili mezi stromy, vráželi jeden do druhého, lomozili štíty a ratišti oštěpů. Netrvalo však dlouho a vytvořili kolem malého kousku suché země uprostřed širého mokřadu souvislý šik. Přikrčili se za štíty a vystrčili dopředu hroty kopí a oštěpů, jako by očekávali útok jízdy. Astérios

zaujal místo po Sokolově boku a pozvedl labrys. Podarkés se vtěsnał mezi Kyria a Ahurmunu, přestože se ho chvíli snažili zatlačit za sebe. Dráp a ostatní lukostřelci za jejich zády rychle napínali do luků tětivy. Lovec svíral v ruce Kalaidův dvakrát prohnutý rohovinový luk. Po hrdinském souboji s okřídleným bojovníkem mu nikdo neupíral nárok na tuto cennou kořist.

Nakonec se rozhostilo ticho. Jen tu a tam občas zazvonil bronz nebo do kování štítu kleplo dřevěné ratiště.

Kolem ostrova se převalovala strašidelná tma. Vítr rozhrnoval oceán rákosí a čeřil stojatou vodu.

Bojovníci čekali.

Pak se příšerný hlas ozval znovu. Tentokrát podstatně blíž. Mužům z něj cvakaly zuby a husí kůže jim skoro nadzvedávala pancíře. Šik se neklidně zavlnil, ale neroztrhl se.

Z temnoty se ozvalo čvachtání kroků. Bojovníci se pohledy snažili proniknout tmou, ale nezahlédli nic. Jen vlastní stíny, vrhané mihotavým plamenem uprostřed ostrova.

V okamžiku, kdy už měli zahlédnout to, co se k nim blížilo, kroky změnily směr. Ohavně vrískající bytost opatrně obcházela ostrov. Držela se z dohledu a zvažovala své možnosti. Pak zaslechli rázné cáknutí, jako by se vrhla do vody. Zavládlo ticho.

„Možná se utopila,“ utrousil Kyrias a nervózně se zachechtal.

Nikdo se k němu nepřidal.

V tichu totiž zaslechli ještě něco jiného. Nové zvuky. Vzdálené, ale rychle se přibližující.

„Co je to, u samotného Dia?“ zachraptěl Podarkés.

„Psi,“ odvětil Sokol ponuře.

Nad močálem se rozléhalo zlostné štěkání. Hlasy sílily, a navíc se zdálo, že jich neustále přibývá.

I Sýkorka, klečící u ohně uprostřed ostrova a úpěnlivě se modlící k Velké Matce, je zaslechla a zvedla hlavu.

„To je Hekatina smečka,“ vysoukal ze sebe Kalais.

Věštkyň se na něj tázavě zadívala.

„Pekelní psi, kteří prý doprovázejí bohyni na nočních toulkách,“ dodal Boreovec. „Snad jste si nemysleli, že budete bojovat s jediným démonem?“

Štěkání se k šiku bojovníků rychle blížilo.

„Támhle jsou!“ zvolal Astérios a kývl bradou do tmy.

„Vidím,“ odpověděl Sokol. „Připravte se!“

Ve tmě, vlnící se pohybem rákosí, se rozzářil bezpočet zelenavě blikajících očí. Muži nahlas volali bohy. Sklonili hroty kopí níž a nechali štíty trochu klesnout.

„Střelci!“ zvolal Sokol.

Tětiny zadrnčely. Šípy zasvištěly nad čelním šikem a sesypaly se na siluety vyskakující z rákosí. Několik bestií se zhroutilo do nízké vody, ale hned se zase vyhrabaly na nohy a běžely dál. Šípy zabodnuté hluboko v tělech jim vůbec nevadily.

„Není možné je zabít,“ zachraptěl Sokol.

„Jsou to psi z podsvětí,“ řekl Kalais Sýkorce. „Už jsou mrtví.“

Svižně se pohybující černá těla vyskočila z mělčiny na břeh a se zuřivým štěkotem a vyceněnými tesáky se vrhla na bronzovou hradbu. Hroty kopí probodly první zvířata. Astérios švihl labrysem a srazil jedno mohutné psisko k zemi. Dupl na ně a druhým úderem ho rozsekl na dva kusy. Vystříkla černá, slizká, studená krev.

V tu chvíli se z hluboké vody na opačném břehu ostrova náhle vymrštily dvě dlouhatánské, kloubovitě pracky, rozrazily hradbu štítů, popadly jednoho z mužů a strhly ho pod hladinu. Nestačil ani vykřiknout – černá voda rázem zadusila jeho hlas. Jeho druhové se rozkřičeli.

„Rozvaž mě!“ zvolal Kalais, když uslyšel příšerné zvuky zaznívající z okrajů ostrova. „Můžu bojovat po vašem boku!“

Sýkorka si ho nevšímala. V pokleku se kolébala u ohniště a soustředěně odříkávala modlitby.

Najednou v korunách bříz nad její hlavou něco zapleskalo a zašustilo. Vylekaně vzhledla.

Skrz stromy seshora klesala mužská postava. Křídla, která jí vyrůstala ze zad, držela vztyčená vzhůru, aby si je ve spleť porostu nepoškodila.

Bojovník seskočil do podřepu vedle ohniště, přímo naproti překvapené Sýkorce. V ruce svíral meč. Kolem vířilo listí a perí, padaly polámané větvičky.

„Bratříčku!“ vykřikl Kalais. „Dostaň mě odtud!“

„Astérie!“ zaječela Sýkorka a vyskočila na nohy.

Zétés se narovnal, udělal krok k věštkyni a pozvedl meč.

Astérios i uprostřed řevu mužů a štěkání démonických psů zaslechl Sýkorčin výkřik. Rozpoltil další černé tělo, ustoupil a otočil se.

Skrz spleť stromů zahlédl okřídlenou postavu stojící u ohniště.

„Kalógeros!“ zařval a rozběhl se dívce na pomoc. Okřídlenec však v tu chvíli proti Sýkorce rázně vykročil a rozmáchl se mečem.

Astérios zoufale vykřikl.

Uvědomil si totiž, že to nemůže stihnout.

KNIHA ČTVRTÁ:

Mínótaurova pomsta

XXVI.

Temný vír

„Kalógeróóóóóóó!“

Sýkorka slyšela Astériův zoufalý křik, ale doléhal k ní jako zpoza silné kamenné zdi. Jí samotné se hlas zadrhl v krku. Před nečekaným útočníkem znehybněla jako myš tváří v tvář hadovi. Měla dojem, že se na okamžik zastavil čas. Okřídlenec ztuhl s mečem nad hlavou a vražedným výrazem v obličeji. Na bronzové čepeli zamrzl narudlý odraz plamenů šlehajících z ohniště.

A v tom kratičkém okamžiku Sýkorku prodchl jasnoživý duch. Před očima se jí mihly rozmazané obrazy toho, co se vzápětí stane.

Pochopila, že nezemře. Ne tady, a ne teď.

Jejím zachráncem však neměl být Astérios. Byl jím...

Syn vlčího knížete?!

Nikým nepovšimnutý Křivonohý se najednou vymrštil ze země a vší silou a váhou z boku vrazil do Boreovce.

Všechno se zase začalo pohybovat.

S mrzákovou hlavou zabořenou pod žebry Zétés potácivě ustoupil. Hrubou kletbu nedokončil, protože kmen břízy, který zastavil jeho couvající záda, mu vyrazil dech.

Nevzal mu však duchapřítomnost. Ruka s mečem konečně dopadla. Masivní hlavice rukojeti udeřila Křivonohého do zátylku. Kněžic zasténal a sesul se k démonovým nohám.

„Bratříčku, pozor!“ vykřikl Kalais, dívající se někam mezi stromy.

Ze tmy se vyřítila robustní postava s dvousečnou sekerou v dlaních. Zétés pohotově švihl pravým křídlem. Perut' zasáhla útočícího Astéria tak prudce a mocně, že ztratil rovnováhu a ramenem vrazil do jedné z bříz.

Boreovec nezaváhal – pružně se odrazil od země a zároveň mávl křídly, což jeho skoku dodalo na impozantnosti. Astérios se narovnal a pokusil se proti němu včas pozvednout labrys.

Zétés ho kopl rovnou do hrudi.

Astérios měl pocit, jako by mu do pancíře praštilo beranidlo. Zřítíl se mezi stromy a hlavou vrazil do jednoho kmene. Člověku s křehčí tělesnou stavbou by to zřejmě zlomilo vaz, ale Astérioova býčí šíje už vydržela horší věci. Převrátil se na bok a s nesrozumitelným huhláním pohazoval hlavou. Zétés, který rozkročmo přistál vedle něj, se rozehnal ke smrtelnému úderu.

„Ne!“ zaječela Sýkorka, vytrhla z ohniště hořící větev a mrštila s ní po okřídlení. Zétés se ohlédl a srazil klacek křídlem. Rozprskly se jiskry a osmahly konce dlouhatánských per. Sýkorka se shýbla pro další planoucí kus dřeva. Boreovec nechal Astéria Astériem, vykročil zpět na mýtinu a švihl doutnajícím perutím. Mladá věštkyně s výkřikem odlétla mezi břízy a tam náhle ztichla.

„Vezmi mě odtud, bratříčku!“ zvolal Kalais.

Zétés se k němu sklonil a jediným obratným tahem meče zbavil bratra pout.

~ ~ ~

Sokol i v ohlušující bojové vřavě zachytával útržky výkřiků odněkud z březového lesíka. Věděl, že v táboře se děje něco neblahého. V tuto chvíli však nemohl Astériovi a Sýkorce pomoci.

Bojovníci na břehu ostrova měli dost vlastních starostí.

Šik pod nápořem Hekatiny smečky nejdříve zakolísal a pak se nadobro rozpadl. Psiska ze záhrobí se zuřivě vrhala na ozbrojence,

kousala je do nohou, do slabin a do rukou svírajících zbraně, a když některý z nich pod nápořem černých těl dopadl na zem, zabořila jim tesáky i do obličejů a krků. S neuvěřitelnou silou škubala maso od kostí a otvírala tepny. Přitom na bestie nic neplatilo. I když je muži připíchli kopími k zemi, pořád hrabaly nohama a zlostně chňapaly tlamami.

„Bohové!“ hulákal Sokol, zatímco jeho meč ráznými švihy utínal psí hlavy a páral svalnaté trupy. „Sluncovlade! Velká Matko! Jak to máme zastavit?!“

Zbytky těl padající pod jeho nohy pořád cvakaly tesáky a plazily se k němu, táhnouce za sebou vyvržené vnitřnosti. Sokol ustupoval a ostatní muži také. Koně šíleli hrůzou a divoce škubali uzdami, za něž byli přivázaní k břízám.

„Kníže, pozor!“ vykřikl kdosi.

Sokol se ohlédl. Z mělké vody vyskočil na břeh obrovský pes, možná samotný vůdce smečky, a vyrazil přímo k mladému velmoži. Oči mu planuly zelenými plameny.

Sokol vytrhl meč z menšího psa, kterého před okamžikem přibodl k zemi. Už však nestihl obrátit čepel proti novému útočníkovi. Jen tak tak pozvedl štít.

Obluda vyskočila a v plné rychlosti vrazila do širokého kruhu. Sokol se zřítíl na záda. Pes přistál na štítu a přirazil ho bojovníkovi k tělu. Drápy zaškrábaly na bronzovém reliéfu útočícího ptáka. Sokola ovanul hnilobný dech, tvář mu pokropily lepkavé sliny. Bodl obludu mečem, ale pes jako by to vůbec necítil. Tesáky cvakly vedle okraje štítu a Sokol na poslední chvíli škul hlavou a zachránil si krční tepnu.

Zároveň pochopil, že druhému takovému výpadu se už nevyhne. Vykřikl o pomoc.

~ ~ ~

Astérios se posbíral ze země, hrubě proklínaje vlastní nemotornost. Potřásal hlavou jako býk, který dostal řeznickou palicí do lebky. Právě když zaostřil zrak, okřídlený útočník sevřel v náručí vysvobozeného zajatce a oba najednou mávli křídly. Muž s raněnou perutí zaskučel skrz zaťaté zuby. S bratrovou pomocí se však odlepil

od země. Křídla zašustila v korunách bříz nad táborem. Rozkmitané plameny způsobily, že stíny v háji zešilely.

Astérios vyběhl na mýtinu a rozmáchl se sekerou. Uprchlíci však už stoupali do tmy nad ostrovem. Labrys se zatočil ve vzduchu a vzlétl do výšky. Argonauty však těsně minul a dopadl do korun stromů.

Astérios ohlušivě zařval. V jeho hlase však znělo spíš zklamání než hněv.

~ ~ ~

„Hnusní, prašiví bastardi!“

V pokřikování trójského prince se hrůza mísila se zoufalým odhodláním. Podarkés divoce sekal mečem do přívalu čtyřnohých démonů. Po jeho levé ruce bojoval Kyrias, vpravo neúnavně rubal studené kosti a mrtvé maso Ahurmuna. Každý z nich už krvácel z několika ran po hladových tesácích. Thrákovi se jeden z psů zakousl přímo do obvazu na poraněném stehně a nepustil se, ani když mu rychlé, přesné švihnutí Derzelova hněvu oddělilo hlavu od těla. Až úder hranou štítu odtrhl psí hlavu ze žoldnéřovy nohy. Obvazem opět prosakovala krev. Kyrias na to nedbal a bojoval dál.

Najednou přímo před trojicí a dalšími Thráky a Chetity roztroušenými po břehu vychrstla do výšky zpěněná voda. Z gejzíru se vynořilo obludné tělo. Štěkání a vytí přehlušil šílený vrískot, který muže téměř ochromil. Dokonce i psiska ze zákrobí na chvíli přestala útočit a stáhla uši a ocasy.

Z pršící vody se na břeh natáhly dvě nepřírozeně dlouhé končetiny s výraznými klouby a povislou, flekatou, jakoby stařeckou kůží.

„Princi!“ vykřikl varovně Kyrias.

Pracky popadly štít, za kterým se Podarkés instinktivně přikrčil, a zvedly Trójana do vzduchu. Princ zavyl. Levačka mu uvázla v popruzích na vnitřní straně štítu – měl pocit, že se mu ruka utrhne v loketním kloubu. Ahurmuna a Kyrias přiskočili a pokusili se chytit prince za kopající nohy a stáhnout ho zpátky. Obluda však byla rychlejší – bleskově se ponořila a mladíka strhla s sebou. Podarkés zmizel pod hladinou jako kámen vržený do moře z vysokého útesu.

Ahurmuna a Kyrias nezaváhali ani na okamžik. Zčeřená voda se ještě divoce točila, když bok po boku skočili přímo do víru.

~ ~ ~

Luk, který Dráp vzal zajatému Kalaidovi, měl uchu lahodící, přímo podmanivý zvuk. Hluboké, do žaludku pronikající bzučení tětivy znělo jako melodie vyluzovaná na nějakém cizokrajném hudebním nástroji.

A Dráp hrál, jako by na něm cvičil odmalička.

Šíp vyslaný zpívající tětivou zasáhl obrovského vůdce smečky právě v okamžiku, kdy psisko rozevřelo chřtán a chystalo se ležícímu Sokolovi prokousnout krk. Hrot vnikl do planoucího oka, prošel mozkiem a narazil do zadní stěny lebky tak razantně, že statné tělo doslova sletělo z velmožova štítu.

Kníže se bleskově zvedl do sedu. Pes hned vyskočil, obrátil k Sokolovi pohled zbylého oka a chtěl se na něj znovu vrhnout, ale v tu chvíli ho přibily k zemi zbraně družiníků, kteří konečně přiběhli vládci na pomoc.

Sokol vstal a vděčně kývl na nedaleko stojícího Drápa. Pak znovu pevně sevřel v dlani meč. Boj ještě neskončil.

Tehdy se však stalo něco nečekaného.

Z vody u břehu se ozvalo vystrašené zaskučení, rázně ukončené hlasitým šplouchnutím. Vzápětí se začaly měnit i další psí hlasy – ze zlostného štěkotu se stalo zoufalé kňučení. Také bestie na ostrově postřehly nečekanou hrozbu, zmateně od mužů uskakovaly a obracely hlavy k močálu. Chvíli vrčely, vystrašeně a výhružně zároveň, a pak začaly hromadně skákat do mělké vody.

V temnotě kolem ostrova se rozpoutal nový boj. Udýchaní bojovníci se opatrně, s pozvednutými štíty a přichystanými zbraněmi, kradli ke břehu a snažili se zhlédnout, čemu to vlastně Hekatina smečka vzdoruje. Viděli však jen nejasné hemžení a cákající vodu. Nocí se nesly zvláštní vrčivé hlasy a zvuky krutého zápasu.

„Zpátky!“ zasyčel Sokol.

Nedobrá předtucha ho varovala, že nečekaní útočníci by mohli být pro družinu stejnou hrozbou jako pekelní psi.

A potyčka ve vodě mohla být jen soubojem démonů o chutnou člověčinu na ostrově.

~ ~ ~

Kyrias a Ahurmuna jako by se od psů nakazili zuřivou touhou po zabíjení. Jako smyslů zbavení bodali a sekali do hnusného těla, které se zmítalo ve vodě, zlostně cvakalo zuby a plácalo do rozbouřené hladiny dlouhými prackami. Trójského prince stáhla Empúsa někam pod sebe a dva bojovníci se k němu ne a ne probojovat. Ahurmuna sekl obludu do stařeckého, povislého prsu, ale čepel meče jen neškodně sklouzla po žebrech. Stvůra zavřískala, popadla ho pod krkem, jako hadrovou panenku ho zvedla nad hladinu a mrštila jím na břeh. Chetita se zřítíl do zdupané trávy a zůstal ležet s vyraženým dechem.

Kyrias se nevzdával. Stačil však zasadit už jen několik úderů. Potom ho Empúsa pod hladinou popadla za nohu a podobně jako Ahurmunu odhodila bokem. Thrák odlétl na opačnou stranu než Chetita, s výkřikem prolétl hustým rákosím a cákl do vody. Chvíli mu trvalo, než se vzpamatoval a zvedl. Chtěl hned vyrazit zpátky, ale najednou ztuhl a zatajil dech.

Kolem něj se ve vodě něco míhalo. Nějaká rychlá, pružná těla čeřila hladinu a rychle plavala k Empúse. Hekatina služebnice už si všimla, že má nové nepřátele. Vlnivé pohyby těsně pod hladinou se k ní seběhly ze všech stran a bez zaváhání se na ni vrhly.

Zaječela. Tentokrát vystrašeně.

V rákosí schoulený Kyrias napínal zrak ve snaze rozeznat, co to vlastně připlavalo z močálu, ale viděl jen nejasný vířivý pohyb, který rychle obklopol zmítající se Empúsu. Chvíli si myslel, že je to houf velikých dravých ryb, ale pak začal mít dojem, že kromě ploutví se v cákající vodě míhají i ruce, nohy... a obličeje.

„Všemocní bohové...“

Empúsa zjevně slábla. Přesila byla příliš velká. Z posledních sil se prudce vymrštila nad hladinu a zatočila se, shazujíc ze sebe tajemné útočníky. Její pronikavý hlas se změnil z obvyčejného skřeku ve srozumitelné volání.

„Hekatéééééééé...“

Kruhový pohyb vody vytvořil vír. Ten nepřírozně rychle rostl a sílil. Celá vodní plocha mezi ostrovem a rákosím, v němž se krčil Kyrias, se dala do pohybu. Trychtýř uprostřed víru se neustále prohluboval – dokonce i poté, co už měl zdánlivě dosáhnout dna. Vypadalo to, jako by se uprostřed močálu otevřela bezdná černá díra.

A Empúsa se do ní bez otálení vrhla. Nezastavilo ji bahnité dno – propadla se do neznámých hlubin. Vír se nezastavoval. Z ostrova se sbíhali černí psi a jeden za druhým skákali do roztočené mokré temnoty. Dokonce i ty rozsekané a zmrzačené zvedala neviditelná síla a házela kusy těl do víru.

Kyrias už dávno nestál na místě. V panice se brodil pryč od té brány do pekel. Z představy, že by ho vír strhl, se mu zvedal žaludek.

Nakonec ve víru s táhlým zaskučením zmizel poslední démonický pes. V tu chvíli se mokrá chřtán náhle zavřel. Voda se srazila uprostřed a vytryskla do výšky. Netrvalo dlouho a hladina se zase uklidnila. Nad močálem se rozhostilo až nepřírozné ticho. Dokonce i zpěvavý víchř utichl.

Kyrias stál po pás ve vodě uprostřed rákosí, díval se na strašlivý vodní hrob, který zhltil demony, a hrdlo měl sevřené.

„Podarkés...“ zachraptěl. „Ubohý Podarkés...“

XXVII.

Královna močálu

„Neříkal jsem to?“ zabručel Théseus, stojící s Iásonem a několika dalšími Argonauty na ochozu hradeb nedaleko brány Ostří. Před chvílí si vyslechli Kastorovo a Polydeukovo hlášení o Médeině náhlém nočním odjezdu. Teď naslouchali povyku, řinoucím se z temnoty nad močálem. Zvuky zuřivého boje, hrůzoplňné výkřiky a nelidské skřeky k nim sice doléhaly ze značné dálky, ale i tak nutily udatné mořeplavce nervózně se ošívát a vyměňovat si vyděšené pohledy.

„Kolikrát jsem opakoval, že je nebezpečná a svéhlavá?“ pokračoval Athéňan, když na něj nikdo nereagoval. „Dělá si, co se jí zachce, i když to ohrožuje úspěch výpravy. Měl bys...“

Iáson se k němu otočil tak prudce a jeho oči se ve světle loučí zableskly natolik zlověstně, že Théseus okamžitě zmlkl.

„Přestaň mi radit, co bych měl nebo neměl,“ zavrčel Iólan varovně. „A přestaň intrikovat proti mé družce! Jen díky ní jsme získali rouno. Pak nám pomohla uniknout z Kolchidy. A jen její zásluhou jsme vyklouzli ze sevření Aiétovy flotily v ústí Istru. Tak neříkej, že Médeia ohrožuje tuhle výpravu! Nebýt jí, naše lebky by chrstily ve větru na palisádách kolchidského paláce!“

Théseus zrudl, žíly na spáncích mu naběhly, ale než stačil vmést své rozhořčení do velitelské tváře, na cestě před bránou zaduněla kopyta. Všichni instinktivně sáhli po zbraních.

Ze tmy se vynořila ponurá silueta – černě oděná postava na vraném koni.

Zatímco Dioskúrové na Iásonův příkaz otevírali bránu, vůdce Argonautů a jeho suita po žebřících slezli z hradby.

„Médeio!“ zvolal Iáson, když viděl, že se jezdkyně sotva drží v sedle a padá obličejem na koňskou šíji.

Neodpověděla. Když Iáson popadl uzdu a zastavil vraníka, dočista ochabla a svezla se z koňského hřbetu. Iáson ji pohotově zachytil.

„Co se ti stalo? Slyšíš, lásco?!“

Černý závoj sklouzl stranou a odhalil tvář ještě bledší než obvykle. Čarodějnice s námahou otevřela oči.

„Nic... mi není... jen... vyčerpaná... to kouzlo... brána do podsvětí... Hekaté...“

„Už nic neříkej. Odesu tě na lože. Odpočineš si.“

Iáson spěšně vykročil do mírného svahu. Argonauti ho následovali a za jeho zády si vyměňovali nechápavé pohledy. Když dorazili k dřevěnému paláci, z temnoty nad hradištěm se najednou ozval výkřik. Argonauti překvapeně vzhledli a sáhli po zbraních.

„Zadržte!“ křikl Iáson. „Copak jste hluiší?“

Znehybněli a zaposlouchali se. V ovzduší zašustila křídla. Nad muži se najednou vyloupila ze tmy podivuhodná silueta se čtyřmi křídly. Hned však pochopili, že to není jedna bytost. Jeden pár perutí bezvládně visel dolů, zatímco druhý s vypětím všech sil tepal vzduch. Měl co dělat, aby udržel nad zemí dvojnásobnou zátěž.

Nebylo to hladké přistání. Boreovci se na zápraží dvorce doslova zřítili.

„Zéte! Kalaide!“ vykřikl Iáson.

„Zavolejte... felčara,“ vyrážel ze sebe zadýchaný Zétés a snažil se vstát. „Kalais je zraněný...“

„Asklépie!“ štěkl Iáson přes rameno.

„Už běžím,“ prodral se houfem bojovníků slavný léčitel a poklekl k rozechvělému Kalaidovi.

„Jak?“ zeptal se vůdce Argonautů druhého Boreovce.

„To Médeia,“ odvětil Zétés. „Poštvala na barbary démonické vojsko... odvrátilo jejich pozornost... Já jsem mezitím osvobodil bratra...“

Iáson sklonil zrak k čarodějnici v náručí. Měla zavřené oči a zdálo se, že nevnímá, ale na rtech jí pohrával spokojený úšklebek. Potom náčelník významně pohlédl na Thésea. Athénan se díval jinam a vypadal, jako by měl na tváři nasazenu koženou rituální masku.

„Chvalme Héré!“ přerušil Iáson odmlku, vyplněnou jen Kalaidovým bolestným sténáním. „Nezanevřela na nás.“

„Spíše bych poděkoval Hekaté,“ namítl Zétés.

„Jedna nebo druhá, bohové nám přejí. Díky Médeiným kouzlům a tvé udatnosti, Zéte, může Argó vyplout. Už nás tu nic nedrží. Slyšeli jste?“ obrátil se k ostatním členům posádky. „Začněte shromažďovat kořist! Do rána ať je všechno, co má nějakou cenu, v podpalubí Argó. S prvním světlem vyplouváme!“

A když překročil práh dvorany, o něco tišším hlasem dodal: „Nejvyšší čas, abychom tenhle smradlavý chlív i celý ten prokletý kraj nechali daleko za sebou!“

~ ~ ~

Sokol a jeho družiníci hodnou chvíli bezradně postávali na břehu a nedůvěřivými pohledy bloudili v temnotě převalující se nad močálem. Nechtělo se jim věřit, že je opravdu po boji. Ale když se kolem skutečně nic nehýbalo, sklonili zbraně a začali pomáhat raněným druhům.

„Astérie?“ pohlédl Sokol na bojovníka, který k němu právě přistoupil. „Tváříš se, jako by ti uletěly včely. Je něco s mou sestrou?“

„Kalógeros je v pořádku,“ zabručel Astérios. „A mně neuletěly včely, ale zajatec.“

Kníže ztuhl. „Cože?“

„Na tábor zaútočil ten druhý okřídlenec. Zbavil bratra provazů. Snažil jsem se ho zastavit, ale ten čubčí syn... Zkrátka a dobře, přišli jsme o rukojmí. Je to moje chyba.“

Velmož zachmuřeně pokýval hlavou. „Bohové dnes v noci nepřáli nikomu z nás...“

„Ale s démony jste si poradili. Kam se vlastně poděli?“

„Myslím, že v zoufalství přivolali svou bohyni a ta jim otevřela bránu zpátky do temnot. Ale není to naše zásluha. Na útěk je zahnal něco jiného.“

„Co?“

„To kdybych věděl. Něco bylo ve vodě. Nějaké... bytosti. Možná ty samé, které se dnes pokoušely zlákat Drápa. Nebýt jich, pekelná smečka by nás roztrhala na kusy... Chetito?“ pohlédl kníže na Ahurmunu, který se k nim rychlým krokem blížil. „Našli jste ho?“

„Ne,“ zavrtěl Ahurmuna hlavou. „Nikdo se teď neodváží do vody. A i kdyby, už je pryč příliš dlouho. Bojím se, že jsme ho ztratili.“

„Podarkés?“ pochopil Astérios. „Bohové, přišli jsme o Podarka?“

„Vypadá to tak,“ přisvědčil Ahurmuna nešťastně. „Odvážně se pustil do boje s obludou, ale strhla ho za sebou...“

„Utopil se?“

„To by byl ten lepší případ. Obávám se, že ho strhl temný vír. Jestli ano, jeho duše uvázla v Hekatině říši...“

„Nestraš!“

Sokol si zhluboka povzdechl. Očividně na něj dolehla únava. „Tohle je konec,“ svěřil hlavu. „Konec naší výpravy. Už úplně ztratila smysl. Ráno se vydáme na zpáteční cestu...“

„A poklad?“ pohlédl na něj Astérios. „Nepokusíme se ho přece jen...“

„Zapomeň na něj, příteli. Už kvůli němu zahynulo příliš mnoho dobrých mužů. Navíc jantar měl Podarkovi otevřít cestu na trójský trůn. Jenže za těchto okolností...“

Nedokončil. Vzhlédl a zadíval se k močálu. Také ostatní zaslechli šplouchání vody někde v rákosí. Ruce se opět chopily toporů, ratišť a jílců. Dráp stojící opodál vytáhl z toulce šíp a přiložil ho k těživě skvostného luku.

„Kdo je tam?“ zakřičel Sokol.

„Jen klid, to jsem já!“ odvětila tmavá postava, brodící se ke břehu.

„Kyrias!“ ožil Ahurmuna a vykročil mu naproti. „Je s tebou Podarkés?“

„Ne,“ zlomil jeho naděje Thrák. „Netuším, kam se poděl...“ Najednou zmlkl, zastavil se a vyplašeně se ohlédl.

„Co je?“ natáhl hlavu Ahurmuna.

„Něco tu je,“ zachraptěl Kyrias.

Vzápětí ze všech sil vyrazil ke břehu. Do tmy zasvítilo bělmo jeho vytřeštěných očí. Voda stříkala na všechny strany. Muži se neklidně rozhlíželi, ale zatím nezahlédli nic, co by vysvětlovalo Thrákovu paniku. Kyrias se dobrodil na mělčinu. Uklouzl na bahnitém dně, spadl a zaklel, ale to už ho popadl Ahurmuna, který mu přiběhl na pomoc, a oba se vyškřábali na břeh.

„Co?“ vyptával se Sokol vzrušeně. „Co jsi viděl?“

„Viděl jsem jen stíny,“ supěl Kyrias. „Ale cítil jsem pohyb ve vodě! Něco se o mě otřelo. Bylo to skoro jako... dotek ruky.“

Kníže zachmuřeně přikývl. „To jsou bytosti, které zahlnaly na útěk démony. Zůstaňte ve střehu, chlapi!“ přikázal družiníkům. „Nebezpečí nepominulo. Kolem nás se pořád něco...“

„Tam!“ vykřikl Dráp, jako vždy pozorný a bystrozraký.

Zařinčel bronz. Zaklepala ratiště kopí, narážející do kování pozvednutých štítů. Zavrzaly napínané luky.

Na místě, kam ukazoval Dráp, se z temné vody pozvolna vynořila hlava s mokkými vlasy přilepenými k obličejí. Následovala ramena, a jak bytost pomalu mířila ke břehu, postupně se objevily i ruce, boky a stehna. Tajemná postava nezůstala sama. Hladina se na několika místech zčeřila. Pozvolna se vynořovaly další a další přízraky. Brzy březový ostrov obklopily tucty strašidelných stínů.

„Je po nás,“ zachraptěl Kyrias a vytáhl meč. Derzelův hněv ztratil někde v bahništi.

Sokol sebral odvahu a zakřičel: „Co jste zač a co chcete?“

„Myslíš, že rozumí lidské řeči?“ ucedil Astérios.

Postava stojící nejbližší ke břehu ho vyvedla z omylu. „Sledujeme vás,“ promluvila podivným, syčivým, nelidským hlasem.

„Sledujeme vás od chvíle, kdy jste vkročili do močálu. Je to naše království. A já jsem jeho královna.“

„Možná jsou to nymfy,“ šeptl Kyrias. „Najády. Vodní víly.“

„Nymfy?“ zavrčel na něj Ahurmuna. „Nejsou nymfy útlé, půvabné, a hlavně plaché bytosti? Určitě to nejsou strašidla, před kterými se dá na útěk i Hekatina smečka!“

„Zachránily jste nám životy!“ zavolal Sokol. „Patří vám za to náš vděk.“

„Jenže vděčnost nestačí,“ odvětila královna močálu mrazivě studeným hlasem.

~ ~ ~

Sokol pevněji sevřel v dlani rukojeť meče. Také Astérios významně potěžkával v rukou labrys. Věřil další boj. Vlastně ho vítal. Skýtal mu totiž příležitost odčinit předcházející selhání.

„Co požaduješ?“ zeptal se kníže bytosti. „Lidskou oběť? Dychtíte po naší krvi? Dnes už jste se pokusily zmocnit jednoho z nás...“

Neznámá se zasmála. Z toho zvuku naskakovala husí kůže a ježily se vlasy na hlavě.

„Ne. Nic takového. Nežijíme se lidským masem. Potravu máme v močálech a lužních lesích dost. Od lidí obvykle žádáme něco jiného.“

„Co?“

„Pomoc.“

„Čeho se týká?“

„Přetrvání našeho rodu.“

Muži na břehu si vyměnili významné pohledy. Začínali tomu rozumět. Ale rozhodně to nerozehnalo jejich obavy.

„Já a moje sestry,“ rozpažila královna ruce, „rodíme jen ženské potomky. Samá děvčata. Abychom se mohly rozmnožovat, musí do nás zasít semeno lidský samec.“

Mlčení na břehu se prohlubovalo. Přes zvednuté štíty zíraly vytřeštěné oči.

„To je mýto za průchod naším panstvím,“ dodala. „Zaplat'te ho a ráno můžete jít, kam se vám zlíbí.“

„A když odmítneme?“ zabručel Sokol.

„Pak se může stát, že se odtud nedostanete živí.“

Zavržala kůže, zaskřípal bronz. „Varuju tě, královno! Budeme se bránit. Něco mi říká, že nejste proti ostrému kovu tak odolné jako záhrobní psi! Kolik sester chceš obětovat, abys nás zahubila?“

„Kdo říká, že s vámi budeme bojovat?“ ušklíbla se divoženka zlověstně. „Máme jiné způsoby. Chcete bloudit močálem až do úmoru? Chcete, aby se stezka, kterou našla vaše věštyně, točila pořád dokola? Ta dívka vás vedla bezpečnou cestou, protože jsme si to přály. Ale pokud nám nevyhovíte... Chcete odejít do záhrobí s ústy ucpanými bahnem a trupy plnými hladových ryb?“

„Máš nás za hlupáky?“ vystoupil dopředu Astérios. „Oddáme se vám a vy potom s námi tak jako tak skončujete. Naplníme vám lůna semenem a pak ústa krví.“

„Nic takového nemáme v úmyslu.“

„Snad nečekáš, že vám uvěříme?!“

Královna místo odpovědi vykročila na břeh. Mezi stromy a statnými postavami bojovníků se prodrál záblesk ohnivého světla táboráku a na chvíličku odhalil pravou podobu vládkyně močálu.

Muži se zachvěli a někteří mimovolně ucouvli.

Vypoulené rybí oči. Odporně široká ústa vyzbrojená ostrými zuby. Dlouhatánské spleené vlasy plné zeleného slizu. Ploutve na končetinách a plovací blány mezi prsty. Pokožka slizká, šedá a skvrnitá jako žabí kůže. A k tomu pach rybiny a zatuchlého kalu.

„Dáme vám důkaz naší dobré vůle,“ řekla královna. „Sestry, přiveďte ho!“

Za jejími zády zašuměly tiché hlasy. Zašustilo rákosí. Z porostu se vynořily dvě vodní žínky a zamířily ke břehu. Něco vlekly mezi sebou. Když doplávaly na mělčinu a vstaly, ukázalo se, že to břemeno je lidské tělo.

„Vznešená Chebat a mocný Tarhunte!“ hlesl Ahurmuna.

„Do Derzelovy prdele!“ zaklel Kyrias.

Oba vyrazili divoženkám naproti a převzali bezvládného muže.

„Žije?“

„Dýchá! Srdce mu bije! Slabě, ale bije! Chvála bohům!“

„Uhněte! Z cesty! Musíme ho přenést k ohni!“

Sokol sledoval družiníky, kteří spěchali k táboráku, s rozšířenýma očima.

„Takže naše výprava neskončila,“ poznamenal Astérios.

„Ne,“ potvrdil Sokol a obrátil pohled ke královně. „Zachránily jste Podarka, trójského prince...“

„Zachránily jsme vás všechny. Ještě pořád nám nevěříte? Nebo vás snad odpuzuje náš vzhled?“

Královna učinila zvláštní gesto – přejela si oběma rukama přes tělo až k hlavě, jako by si svlékala neviditelnou halenu. Její postavu obklopilo přízračné světlo. Muži vytřeštili oči. Před nimi stála kráska s opálenou, hebkou pokožkou, zvlněnými zlatavými kadeřemi a tělem a tváří, jež by zahanbily i bohyni lásky. Ploutve a plovací blány zmizely. Dokonce i zápach zeslábl.

„Takhle je to lepší?“ zvlnila rty do svůdného úsměvu.

Jako první se vzpamatoval Astérios.

„Jen kouzla a přeludy,“ odfrkl si a pozvedl labrys. „Nebudeme tak lehká kořist...“

„Počkej, příteli,“ ozval se Sokol. „Zvažme to.“

„Cože?“ pohlédl na něj bojovník.

Kníže jeho pohled neopětoval. Díval se na vládkyni močálu.

„Tak dobrá,“ řekl náhle. „Můžeme se dohodnout.“

„Kníže!“ zvolal Astérios. „Nesmíš podlehnout jejím zákeřným...“

Sokol ho umlčel rázným gestem. „Nech to na mně. Vím, co dělám.“

Vládce Sokolího hnízda sklonil meč i štít a odvážně došel docela blízko k zářícímu, nádhernému zjevení. Změřil si ho pohledem, přelétl zrakem po lákavých křivkách a nakonec se podíval královně do očí.

„Chceš vyjednávat?“ usmál se letmo. „Dobrá. Tak vyjednávejme. Učiníme, co od nás žádáš. Ale něco za to pro nás uděláte.“

Zúžila oči. „Myslíš kromě toho, že jsme vás zachránily před démony?“

„Za to dostanete naše těla. Ještě dnes v noci. A pak nás necháte odejít živé a zdravé. Něco ale žádám za svůj slib.“

„Jaký slib?“

„Knížecí slib. Odpřísáhnou ti, že sem jednou do roka pošlu tucet nejsilnějších mladíků kmene a přikážu jim, aby vám byli několik dní po vůli. Samozřejmě bez újmy na životech. Jen v zájmu zachování vašeho rodu.“

Výraz královny divoženek naznačoval, že tohle nečekala.

„To by bylo...“ vydechla. „Pokud jsi muž, který dodrží slovo...“

„Co má větší váhu než knížecí slib daný před tolika svědky?“

Přikývla. „A co za to chceš?“

Sokolův úsměv se změnil v prohnaný. „Plavete jako štiky. Když jste ve vodě, nic není rychlejší než vy, je to tak?“

„O tom nepochybuj.“

„A z močálu vedou vodní cesty až do koryta Vlčí řeky, že?“

„Jistěže.“

„Výborně,“ ušklíbl se kníže Sokolů. „V tom případě mám pro tebe a tvé sestry úkol. Když ho splníte, dodržím slib. A ještě před úsvitem se nasytíte objetím mých mužů. A tebe... tebe obšťastním já osobně.“

Tentokrát to byla vodní žínka, kdo si přeměřil svůj protějšek hodnotícím pohledem.

Po chvíli přikývla. „Mluv. Co máme udělat?“

XXVIII.

Poklad z Kolchidy

Iáson jediným douškem vyprázdnil číši s vínem. Pil ho pořádně zředěné vodou – jednak zdejší víno nestálo ani za hrst kozích bobků, a kromě toho už zíval tak, že si skoro vykloubil čelist. Únava ho tížila jako Atlanta nebesa. Zdálo se mu, že tato událostmi nabitá noc trvá déle než všechny ostatní. Ale musí to vydržet. Odpočine si až na palubě Argó, když za úsvitu rozvinou plachtu se znamením berana, odrazí od břehu a nechají se proudem unášet zpátky k Istru. Tehdy klidně svěří veslici statnému lodivodu Ankaiovi a on sám pod přístřeškem na zadní palubě skloní hlavu k Médeii.

Odhodil číši na hromadu cenností, kterou Argonauté navršili na velké zubří kožešině rozprostřené na podlaze. Světlo plamenů se míhalo na spoustě zlatých a bronzových předmětů. Samotného Iásona překvapilo, kolik cenností jeho muži vynosili z dvorce – hlavně když vzal v úvahu, že tohle je jen pohraniční pevnost. Jaké poklady asi ukrývá hlavní sídlo kmene, tyčící se nad Istrem daleko na jihozápadě? Nevyplatilo by se ho v nepřítomnosti vladaře a jeho družiny přepadnout a vydrancovat?

Ta myšlenka ho nasměrovala k vlčímu knížeti. Tesák bohů seděl zády přitisknutý k dřevěnému sloupu, ruce natažené dozadu a

svázané koženým řemenem zařezávajícím se do zápěstí. Hlavu měl svěšenou a vypadalo to, že dřímá, ale když na něj padl Iásonův stín, vzhlédl. Oči měl zakalené a podlité krví, jakoby nepříčetné.

„Už je čas?“ zamumlal.

„Čas na co?“ nerozuměl Iáson.

„Na to, abys mě konečně zabil. Vidím, že se chystáte odplout. Musíte za sebou zamést všechny stopy, ne?“

„Nemám v úmyslu tě zabít,“ prohlásil vůdce Argonautů. „Alespoň prozatím ne. Vezmeme tě s sebou. Istros protéká tvým královstvím. Potřebujeme štít, který od nás odrazí pomstychtivost tvých soukmenovců. Takže budeš žít déle než kdokoli v tomto hradišti. Ostatní ještě před úsvitem popravíme.“

Tesákovi se zachvěl obličej a oči získaly sklovitý lesk, avšak neřekl nic, jen se chladně díval na Iásona.

„Na palubě nemáme místo pro otrocky,“ dodal Iólan, přestože ho o vysvětlení nikdo nepožádal. „A nemůžeme riskovat, že po našem odplutí nějaký horlivec nasedne na koně a bude uhánět k Istru, do tvého hlavního sídla, aby tam vytroubil, co se stalo u Vlčí řeky. Tví lidé by nám určitě přichystali nemilé přivítání.“

„Nemáš to trochu popletené?“ zašeptal Tesák. „Když všechny v Ostří zabiješ, k Istru se zpráva o vašem plenění vůbec nedostane. Tak k čemu potřebuješ rukojmí?“

„Pro jistotu,“ pokrčil Iáson rameny. „Jak říkává támhle Meleagros: Nikdy nevíš, co se posere.“ Argonaut se zachechtal a ztlumil hlas. „Meleagros sice pochází z královského rodu, ale chová se a mluví jako obyčejný sedlák. Jenže i v té hromadě hnoje, co padá z jeho úst, se občas zaleskne perla pravdy...“

Vtom se nad hradištěm rozlehlo troubení rohu. Iáson se překvapeně otočil a vrhl pohled dokořán otevřenými dveřmi do tmy před palácem. Činnost v síni ustala.

„To je poplašný signál!“ zvolal jeden z Argonautů.

„Myslíš, že to nevím?!“ štkl na něj Iáson a vyrazil ke dveřím. „Odkud to přichází?“

„Od brány,“ hádal někdo.

„Kdepak,“ ozval se Orfeus, který měl lepší uši než kdokoli jiný. „Z Argó!“

Iáson přešel z rychlého kroku do běhu. Argonauti odhazovali cennosti, brali do rukou zbraně a spěchali za velitelem.

Za nimi letěl Tesákův škodolibý řehot.

„Nikdy nevíš, co se posere!“

~ ~ ~

Brána hradiště byla dokořán – už hodnou chvíli jí oběma směry proudili zajatí Vlci, kteří pod dozorem Argonautů přenášeli na palubu černé veslice zásoby a kořist. Proud se teď však změnil v divokou bystřinu – vystrašení muži se s křikem snažili dostat zpátky za hradby.

„Stranou, bando smradlavá!“ zařval Iáson a zahnal se na tlačenicí v bráně mečem. Théseus se s žádnými výstrahami nezdržoval – jednoho Vlka srazil k zemi hranou bronzového štítu a dalšího rovnou proklál oštěpem. Ostatní se mu urychleně klidili z cesty.

„Něco se stalo!“ vykřikl Kastór, který i s Polydeukem přešlapoval u masivních vrat a bojoval s pokušením uzavřít bránu. Tím by sice nebezpečí vytěsnil za palisádu, ale zároveň by neznámé hrozbě vydal napospas Argó.

„Kde?“

„Na palubě! Najednou se tam strhl křik...“

Iáson ho dál neposlouchal. Společně se svými druhy tvrdě rozrazil Vlky v bráně a vyběhl z hradiště. Široká cesta se svažovala k travnatému břehu, na který byla přední částí kýlu vytažena černá loď.

Po cestě se k nim potácel jeden z Argonautů. Sprostě klel a držel se za místo mezi krkem a ramenem. Mezi prsty mu crčela krev. U boku se mu houpal roh – zjevně to byl on, kdo zatroubil na poplach.

„Pélee?!“ poznal Iáson aigínského následníka a srdce mu zamrzlo. Péleus nepatřil k mužům, kteří dohlíželi na domorodé nosiče. Iáson mu svěřil svůj nejcennější poklad a přikázal mu dobře ho ukrýt v podpalubí lodě.

„Slyšíš, Vyhnanče?!“ Tak mu říkali. A za zády občas i Bratrovrahu. Jedno souviselo s druhým. „Co se stalo?!“

Péleus zakopl a klesl na kolena. Kdyby k němu Iáson nepřiskočil a včas ho nezachytil, dopadl by obličejem na cestu. Aigínek k němu zvedl mírně zamlžený pohled.

„Zaútočili na nás...“

„Kdo?!“

„Démoni... z vody... najednou se vynořili z řeky... přehouppli se přes zábradlí...“

„A rouno?“ vykřikl Iáson a nešetrně Péleem zatřásl. „Kde je rouno?!“

Bratrovrah nemusel nic říkat. Úplně stačil jeho nešťastný, provinilý, zahanbený pohled.

Iáson zaklel, nechal Pélea v péči právě přiběhnuvšího Asklépia a vyrazil za ostatními muži, kteří se už hrnuli k Argó. V čele samozřejmě běžel Théseus. Vyběhl po lávce a při doskoku na palubu se přikrčil do ostražitého podřepu s pozvednutým štítem a dopředu vystrčeným hrotem oštěpu. Zatímco se opatrně přesouval ke stěžni, za ním přeskakovali vyvýšený bok lodě ostatní Argonauti a rozestupovali se do stran.

„Vidím jen mrtvé,“ hlásil Théseus, když na palubu vstoupil Iáson. U stěžně ležela mrtvola v bronzovém pancíři – jeden z Argonautů. Druhé, prostě oděné tělo – zjevně Vlk – sebou křečovitě škubalo mezi krví potřísněnými veslařskými lavicemi. Chyběl mu kus hrdla – nepochybně ho vytrhly ostré, mocné tesáky. Péleus jen s velkým štěstím unikl stejnému osudu.

„A co jsi čekal?“ odsekl Iólan a rázným bodnutím do hrudi utišil Vlkovy smrtelné křeče. „Že tady na nás počkají?“

„Ale kdo vlastně?“ zeptal se Meleagros, Kalydónan.

„Jak to mám vědět?“ zavrčel Iáson a vzhlédl. Ve tmě zašustily velké perutě a na palubu se snesl Zétés.

„Nic,“ hlásil náčelníkovi družiny. „Na březích nikdo není. Po řece se neplaví žádný člun. Jen...“

„Co?“

„Zdálo se mi, že vidím něco ve vodě. Pod hladinou. Poblíž lodi. Nějaký pohyb.“

„Lynkee!“ štěkl Iáson.

Messénský princ se na nic neptal. Prošel kolem Iásona na zadní část paluby a naklonil se přes zábradlí.

„Dávej pozor, bratranče!“ varoval ho Kastór. „Aby tě ty věci nestrhly do řeky! Ať už to bylo cokoli...“

Lynkeus se upřeně díval do vody, tiše šplouchající o plátování lodě. Ostatní Argonauti opatrně následovali jeho příkladu. Viděli jen černou hladinu a mihotavý odraz loučí, jež někteří z nich drželi. Jenže Lynkeus měl bystré oči – mnozí o něm dokonce tvrdili, že vidí i skrz kamenné zdi.

„Jsou tam,“ řekl. „Hemží se kolem lodi.“

„Kdo?“ naléhal Iáson.

„Najády,“ hádal Lynkeus. „Nebo něco podobného. Ve vodě se míhají těla podobná lidským, ale zahlédl jsem i ploutve.“

Najednou se řeka zčeřila a něco se vynořilo na hladinu. Zhlédli hlavu a ramena, vzápětí se objevila ženská ňadra. Zpod mokrých vlasů, lepících se ke strašidelně šedivé tváři, zíraly vypoulené rybí oči.

Vedle Iásona zavrzal napínaný luk.

„Ne, Poie!“ natáhl velitel ruku k lukostřelci. „Počkej chvíli!“

Bytost vycenila ostré zuby. I v chabém světle loučí viděli, že má ústa plná čerstvé krve.

„Vzali jsme váš poklad!“ zasyčela vodní žínka. „Ještě před úsvitem ho odevzdáme vašim nepřátelům v močálu. Posílají vám vzkaz. Jestli chcete získat rouno zpátky, musíte jim vydat jantar a všechnu kořist z hradiště!“

„Počkej!“ zvolal Iáson. „Kde se s nimi...“

Jenže bytost už s úsečným šplouchnutím zmizela ve vodě. Ještě zahlédl, jak se pod hladinou mihlo odporné bledé tělo, a pak všechno pohltila mokrá černota. Poiás rychle zamířil, ale potom usoudil, že by byla škoda šípu, a povolil tětivu.

Na palubě Argó se rozhostilo hrobové ticho. Iáson odstoupil od zábradlí. Obličej měl strnulý a oči se mu podivně leskly. Nic neříkal. Zachmuřeně se díval kamsi pod nohy hrobových, stojících kolem.

První, kdo prolomil zaražené mlčení, byl – jak jinak – Théseus:

„Ještě pořád si někdo myslí, že byl dobrý nápad plavit se do téhle zasrané země? Mopsos si za tu radu zaslouží bičování, ne chválu!“

„Mopsos nám předpověděl bohatou kořist,“ zastal se věstce Lynkeus. „To se splnilo. Neříkal nic o houževnatých barbarech, s nimiž si nebudeme vědět rady. Ani o démonech, kteří jim slouží.“

„No právě,“ odfrkl si Athénan. „Když je tak dobrý, měl tuhle patálii předpovědět. Nakonec odtud odplujeme bez kořisti, jen s tlupou skučících a překážejících raněných, ba dokonce se ztrátami na životech. Řeknu vám, co bychom měli udělat...“

Nedokončil. Iáson prudce zvedl pohled a sevřel v dlani rukojeť meče, až mu naběhly svaly na předloktí.

„Varuju tě, Thésee,“ zavrčel tónem, který přinutil nejblíže stojící Argonauty o krok ucouvnout. „Jestli navrhneš, abychom odpluli bez rouna, budeš se mnou muset zkřížit meč. A neskončí to, dokud jeden z nás nepadne mrtvý k zemi.“

Théseus zlostně zkřivil obličej a mírně se příkrčil za štítem. Už už to vypadalo, že Iásonovu výzvu přijme a na místě se strhne boj o postavení velitele lodi, ale něco v Iólanově výrazu přinutilo vítěze nad Mínótaurem zhluboka se nadechnout a mírnějším hlasem pronést:

„Možná později. Dám ti ještě jednu šanci získat kořist i rouno. Jestli se ti to nepodaří, vyzvu tě na souboj. Na život a na smrt. Vítěz bude velet Argó.“

„Nevyhrožuj mi. Nedávej mi ultimáta,“ procedil Iáson skrz zuby. „Získám rouno. A odvezeme si i jantar a kořist z hradiště.“

„Jak to chceš dokázat?“ zeptal se ho Meleagros, stojící po Théseově boku a dávající tak zřetelně najevo, čím názor sdílí. „Ti prašivci z východu... jak se to vlastně...“

„Sokolové,“ připomněl mu Lynkeus.

„Sokolové, ano... mají na své straně vodní bosorky. Nevím, jak vy, ale já po jejich krvavých polibcích netoužím. Když se to tak vezme, barbaři jsou díky nim neporazitelní.“

„Jen dokud jsou v blízkosti vody,“ uvažoval Iáson nahlas. „Musíme je vylákat z močálu. Dosáhnout toho, aby se střet odehrál na místě, které vybereme my.“

„A i kdyby se ti to podařilo, co pak?“ nadhodil Théseus. „Zaútočíme na ně? Neslyšel jsi tadyhle Zéta, že je jich přinejmenším tolik jako nás a že jsou dobře ozbrojeni? Bude to krvavý boj. Ztratíme další muže. Jestli to takhle půjde dál, na Argó nebude mít kdo veslovat.“

„Co kdyby nám pomohla Médeia?“ navrhl Zétés. „Dnes jsem ji na vlastní oči viděl vyvolávat démony. Bylo to... působivé. V princezně sídlí nesmírná moc. Její kouzla by nám mohla zajistit vítězství...“

„Médeiu noční kouzlo úplně vyčerpalo,“ zavrtěl Iáson hlavou. „Leží na lůžku, dech má mělký a jen stěží se dá rozeznat, jestli pouze spí, nebo omdlela únavou...“

„Probud' ji,“ řekl Théseus rázně. „Musí nám pomoci.“

„Ale?“ pohlédl na něj Iáson. „Najednou je ti dobrá? Ted' ti její kouzla a vzývání Hekaté nevadí?“

„Jde mi o posádku,“ ohradil se Athénan. „Musíte něco vymyslet, ty a Kolchidaňanka. Abychom neztratili další muže a neodpluli odtud s prázdnějším podpalubím, než s jakým jsme sem připluli. Jestli to dokážeš...“ Théseus na okamžik zaváhal, ale pak pevným hlasem dodal: „Jestli to dokážeš, až do návratu do Iólku proti tobě nevystoupím.“

Iáson opětoval Athénanův pohled, a i když chlad sálající z jeho tváře nepolevil, po chvíli přikývl.

„Beru tě za slovo. Přesvědčím vás, že jsem hoden velitelského místa na Argó. A že jsem nepochybil, když jsem vzal na palubu Aiétovu dceru.“

XXIX.

Zachování rodu

„Zachránil jsi mi život,“ řekla Sýkorka a přiložila Křivonohému na zátylek složený kus navlhčeného plátna. Kněžic zasténal a opřel se zády o kmen břízy.

„To je pravda,“ přitakal Astérios. Seděl na vývratu s bradou opřenou o topor labrysu. Po událostech dnešní noci neměl kdovíjak dobrou náladu. „Vyznamenal ses v boji více než já. Zasloužíš si náš vděk. Už bychom s tebou neměli zacházet jako se zajatcem.“

S těmi slovy bojovník tázavě pohlédl na Sokola, který k nim právě došel.

„Ne, neměli,“ připustil kníže. „Společný nepřítel z nás udělal... jestli ne spojence, tak alespoň lidi, kteří by za těchto okolností neměli stát proti sobě.“

„Beztak jsem nevraživost mezi našimi kmeny nikdy nechápal,“ odvětil Křivonohý slabým hlasem. „Nikdo si už nepamatuje, kdy a kde to vlastně začalo; kdo jako první spáchal zločin a kdo jako první uplatnil právo krevní msty...“

Sokol opětoval jeho pohled a zamyšleně pokýval hlavou. Potom obrátil zrak k Podarkovi.

„Jak je na tom?“

Trójan ležel na kožešině rozprostřené v trávě. Byl při vědomí, pozdravil velmože pozvednutím ruky a pokusem o úsměv, ale odpovědět za něj musel Ahurmuna:

„Vzpamatovává se. Do zítřka bude v pořádku. Neutrpěl vážnější zranění, bohům budiž díky. Je jen otřesený a unavený.“

„Svedl jsi už druhý zápas s démony, princí,“ usmál se Sokol. „Do Tróje se vrátíš jako skutečný hérós...“

Najednou koně zavětrili a zaržáli. Z břehu, kde Sokol rozestavil početné hlídky, přiletělo varovné volání.

„To jsou ony,“ řekla Sýkorka. „Vrátily se, jak slíbily. I vy teď budete muset dodržet slovo.“

Astérios zaslechl v jejím hlase vyčítavé bodnutí, a když se na ni podíval, na dívčích rtech pohrával křivý úšklebek. Bojovník vstal a sekerou v dlani spěchal za Sokolem.

Voda kolem ostrova se opět hemžila tajemnými vodními bytostmi. Bojovníci si tentokrát přinesli louče... a hned toho zalitovali. Mihotavé světlo naplno odhalilo nevábnou podobu najád. Když královna vykročila na břeh, Sokol musel rázně polknout slinu, aby potlačil chvění v žaludku. V duchu si vynadal za slib, že ji osobně obšťastní.

„Bylo to snadné,“ řekla vládkyně močálu. „Snadnější, než jsem si myslela. S útokem z řeky vůbec nepočítali.“

Sokol se podíval na balík, který divoženka nesla v náručí.

„To je ono?“ zeptal se pochybovačně. „Vypadá to jako obyčejná ovčí houně.“

„Trpělivost,“ usmála se královna a odstranila kožené řemínky, jež držely balík srolovaný. Sokol si všiml, že to udělala dlouhými ostrými nehty, ale nestačil se tím začít znepokojovat.

Ovčí houně se prudce rozvinula. A to, co dosud chránila, se rozprostřelo před jejich zraky.

V močálu jako by náhle vyšlo slunce. Pronikavé světlo zalilo břeh ostrova, rozhodilo kolem ostré stíny mužů i divoženek, prozářilo koruny bříz a procedilo se mezi stromy až k táboru. Něco takového muži ze Sokolího hnízda ani jejich spojenci z ciziny nečekali – rychle odvraceli tváře a clonili si oči pozvednutými štíty a předloktími. Koně opět vyplašeně zaržáli.

Chvilí trvalo, než se muži osmělili obrátit pohledy zpět k vládkyni močálu. Když se lépe podívali na to, co položila do trávy, ostrovem prolétla vlna užaslého šumu.

~ ~ ~

„U všech bohů,“ zachraptěl Sokol a pomalu sklonil štít. Přimhouřenýma očima se díval na rouno z berana oblačné bohyně Nefelé. Záře, která z něj sálala, nebyla jen odrazem plamenů loučí – byla mnohem intenzivnější, doslova zraňovala zrak, jako by se lesklý předmět ze světa bohů snažil odehnat od sebe pohledy obyčejných smrtelníků.

„Neuvěřitelné,“ zachraptěl někdo vedle Sokola. Kníže překvapeně pohlédl na Podarka, který se právě s Ahurmunovou pomocí přišoural z tábora. „Tolik jsem o něm slyšel... Někteří tvrdili, že je to jen báje. Na Kolchidě prý vodu ze zlatonosných potoků cedí přes ovčí houně. Ty pak věší na stromy, a když uschnou, do dálky se lesknou zlatým prachem. Jenže tohle rouno... je opravdové! Aietés ho musel skutečně stáhnout z nebeského berana. Rozumíš tomu, kníže?“ obrátil pohled k Sokolovi. Oči se mu podivně leskly, jako by se v nich zachytily útržky zlaté záře. „Tohle je ten nevídaný poklad, kterým vykoupím Tróju z Héraklových spárů!“

„Cože?“ trhl sebou opodál stojící Astérios.

„Nepotřebuju jantar,“ usmíval se Podarkés omámeně. „Není přece dáno, že výkupným za mé království musí být jantar. Ať se jím ta pirátská chátka zalkne! Já si vezmu rouno a vyplatím jím toho prokletého Mykéňana!“

Astériovi se nejdříve rozšířily a vzápětí zase prudce zúžily oči.

„Myslím, že ti události dnešní noci trochu popletly rozum, Trójane,“ zavrčel, nevšímaje si Kyriových a Ahurmunových nepřátelských pohledů. „Přišli jsme sem kvůli jantaru. Kvůli němu jsme bojovali v jeskyních Hadozubů, kvůli němu jsme vážili dalekou cestu až na nepřátelské hranice. Rouno má cenu pro tebe. Mně na něm nezáleží. Chci zpátky svůj jantar!“

„Ale proč?“ nechápal Podarkés.

„Protože kvůli němu zahynuli mí druhové. Všichni do jednoho. Táhli náklad celé měsíce od severních moří až sem do povodí Istru. Jejich duše nenaleznou klid, dokud to všechno nenapravím.“

„A to má být důvod? Kvůli pomstě za družinu voláš po dalším krveprolití?“

„Jen klid,“ rozetnul Sokol rodící se hádku. „Uvažujme střízlivě. Rozumím ti, Astérie, ale jestli se budeme dál snažit získat jantar, určitě zase poteče krev. Mnoho krve. Přijdeme o další muže. Je to nevyhnutelné? Dostala se nám do rukou nesmírná vzácnost. Podívej se na ni. Už jen ty masivní rohy z ryzího zlata mají obrovskou hodnotu. Nemluvě o tom, že je to cenná válečná trofej. Možná bychom měli projevít bohům díky a vrátit se do Sokolího hnízda.“

„A co pak?“ procedil Astérios skrz zuby. „Myslíš, že ti hrdlořezové z černé lodě mávnou rukou a nechají to být?“

Věříš, že se jen tak vzdají kořisti, kvůli níž se plavili až na druhý konec Nehostinného moře? Slyšel jsi okřídlence – pro jejich velitele je to klíč ke královskému trůnu. Bez něj neodplují. Když uprchneme do Sokolího hnízda, přijdou za námi. Vráť se po Istru, vyrazí proti proudu Granu a v záchvatu pomstychtivosti vydrancují a vyvraždí celé povodí. To chceš?“

„Myslíš, že kvůli jantarovému pokladu to neudělají?“

„To netuším. Víím jen, že kvůli rounu to udělají určitě. Nemůžeme si ho nechat. Není to naše kořist. Vráťme ho a získáme zpátky jantar.“

„Co když na to doplatíme?“

„Musíme to zkusit. Za sebe říkám, že nepřestanu, dokud poklad nezískám. I kdybych měl černou loď pronásledovat až k branám posvětí.“

Do ticha, jež po těchto slovech zavládlo, promluvila královna močálu.

„Dost řečí. Mně je jedno, co s rounem uděláte. Pro mne za mne ho hod'te do bahna. My jsme své slovo dodržely. Také jsme odevzdaly bojovníkům z černé lodě váš vzkaz. Teď je na čase, abychom si za tuto službu vybraly odměnu. I za to, že jsme ušetřily vaše životy,“ zdůraznila nakonec.

Muži obrátili pohledy k vodním ženám, které se pomalu brodily ke břehu. Zlatá záře kolchidského rouna odhalovala jejich odporná těla, vynořující se z kalné vody. Nejedna ruka pozvedla štít a pevněji sevřela v pěsti rukojeť či ratiště, avšak Sokol učinil rázné gesto.

„Skloněte zbraně, bratři,“ přikázal. Na okamžik zaváhal, ale pak dodal: „A sesbírejte v sobě zbytky sil. Nastala chvíle, kdy čestně splníme slib.“

Po bledých tvářích divoženek se roztáhly dychtivé úsměvy. Královna nevšímavě překročila rouno a zamířila k Sokolovi. Mladý velmož se zachvěl, ale žena se při třetím kroku náhle změnila ve ztělesnění půvabu, takže když mu nedočkavě ovinula ruce kolem krku, nemusel se ani příliš přemáhat, aby sklonil ústa k jejím plným rtům barvy zralých jahod.

„Pokuste se nás příliš nevyčerpat,“ požádal ji mezi polibky, zatímco mu pomáhala svléknout pancíř. „Ráno jdeme do bitvy.“

Královna se ušklíbla – v této podobě její zuby neměly ostré špičky. „Tak tohle ti slíbit nemůžu, vládce Sokolů.“

XXX.

Dávní protivníci

Brzy ráno ležela na močálech okolo slepých ramen Vlčí řeky hustá mlha. Na okraji třasoviska, hned u lužního lesa lemujícího řeku, vyčníval z líně se plazícího oparu nevysoký, oblý pahorek, podobný prastaré mohyle. Na jeho temeni se tyčil osamělý strom s úplně zčernalou kůrou a bezlistými větvemi. U mrtvého kmene stáli dva muži a hleděli k východu.

„Už je vidím,“ přerušil napjaté ticho Lynkeus.

Iáson zaostřil zrak a opět se pokusil pohledem proniknout mlhou, avšak jediné, co zahlédl, byla tu a tam vystupující koruna stromu nebo matný záblesk vodní hladiny v trhlíně vlhké bílé příkrývky.

Bystrozrakému Messénci však bezvýhradně věřil. „Kolik jich je?“

„Těžko odhadnout. Rozdělili se na dvě skupiny. Většina zůstala v bezpečné vzdálenosti. Dopředu poslali půl tuctu mužů. Postupují podél slepého ramene přímo k nám.“

Iáson pokýval hlavou. „Předpokládal jsem, že to udělají. Nejdříve chtějí vyjednávat.“

„Co uděláme?“ zeptal se Lynkeus a prsty si protřel oči, jako by ho soustředěným zíráním do mlhy rozbolely.

„Budeme vyjednávat,“ usklíbl se Iáson. „Ale ne tak, jak si představují oni.“

Nato se otočil a svižně vykročil dolů svahem. Na úpatí vršku, u lesa, čekala skupina Argonautů.

„Už jdou,“ oznámil jim. „Pojďme je přivítat.“

„Mečem,“ vycenil Théseus zuby a sáhl po zbrani.

„Ne,“ zpražil ho Iáson pohledem. „Rouno určitě dobře ukryli. Když se na ně jen tak bezhlavě vrhneme, můžeme o ně nadobro přijít. Musíme je přivítat něčím, co otupí ostří jejich ostražitosti a nevraživosti a učiní je přístupnější našim návrhům.“

„A co by to jako mělo být?“ mračil se Théseus. Iáson se lišácky usmál. „Píseň.“

„Cože?!“ Jenže na nedalekém vývratu sedící Orfeus už vstal, opětoval vůdcův pohled a chápavě přikývl.

~ ~ ~

Nespěchali. Právě naopak – šli po travnatém břehu slepého říčního ramene čím dál pomaleji a s každým krokem byli ostražitější. V dlaních svírali jílce mečů, topory seker, ratiště oštěpů a kopí. Štíty drželi připravené. Z husté mlhy mohl kdykoli přijít útok. Nestáli o žádná překvapení.

Náhle se v čele kráčející Astérios zastavil.

„Už jsme blízko,“ prohodil přes rameno.

„Jak to víš?“ přikročil k němu Sokol. „Já v té prokleté mlze nic nevidím...“

„Tam vpředu,“ ukázal Astérios sekerou. „Ten tmavý obrys.“

Kníže soustředěně přimhouřil oči. „Ach ano. Vidím. To musí být les.“

„Mluvil o něm vlčí kněžic. Došli jsme na konec močálu. Za lesem stojí hradiště. K řece je to už jen asi půl míle.“

„Nevíme, kde nás budou čekat. Možná bychom měli...“

Sokol náhle ztichl a narovnal se. Také jeho průvodci znehybněli, natáhli krky a pozorně se zaposlouchali.

Odněkud z mhy k nim dolehl zvláštní melodický zvuk.

„Co to je?“ zachraptěl Sokol.

„Hudba,“ odvětil Podarkés.

„To přece vím. Ale... co je to za nástroj? Nikdy jsem nic podobného neslyšel.“

„Zní to jako lyra,“ řekl Kyrias tlumeně. „Ale musí to být neobyčejná lyra. Běžné thrácké lyry znějí proti téhle jako drnění tětiv z jeleních střev.“

„Nejen thrácké,“ dodal Ahurmuna. „Ani na královském dvoře v Chattuši jsem neslyšel hudbu, která by tak lahodila uším...“

Libozvučný zvuk se přibližoval. Melodie vybrnkávaná na pronikavě zvonících strunách sílila. Sokol a jeho druhové pozvedli štíty a zbraně a nedůvěřivě se mračili. Ve vířícím oparu, který jako by se také rozhybal do rytmu hudby, se zjevila nezřetelná silueta.

„Stůj!“ štěkl Sokol. „Co jsi zač?!“

Neznámý se zastavil, ale neodpověděl. Ani hudba nezakolísala. Dál proudila mlhou, naplňovala ji, odrážela se od každé maličké kapičky. Mužům se zdálo, že je ovíví společně s vlhkými bílými chapadly.

„Co to má znamenat?“ zavrčel Astérios a škulb hlavou.

V tu chvíli obratné prsty přeběhly po strunách v melodickém přechodu a postava v mlze začala zpívat:

*Tam v horách rodopských,
kde posvátný Perperikon ostře k nebi ční...*

Družina znehybněla. Čarovný zvuk lyry nebyl ničím ve srovnání s tím, co se tajemnému hudebníkovi vyřinulo z hrdla. Jeho hlas, který snad ani nemohl patřit obyčejnému smrtelníkovi, jim okamžitě pronikl pod kůži. Než skončila první sloka, štíty, zbraně, ale také brady mužů bezvládně poklesly. Zpěvák vykročil ke ztuhlým bojovníkům. Uviděli nahé, přímo žensky jemné tělo, plášť z liščích kůže, kudrnaté havraní vlasy, a hlavně prapodivný hudební nástroj v cizincových rukou. Zírali a nedokázali se pohnout. Píseň je omámila. Jen Astériosovi se ještě odněkud z podvědomí prodrala do mozku podezřívavá myšlenka, takže na okamžik pevněji sevřel v dlani násadu labrysu.

„To musí... být... nějaká...“ vysoukal ze sebe, „nějaká kouzla...“

Jenže hudba ho pevně ovinula, vnikla mu do mysli a naplnila žíly sladkou odevzdaností. Sekera dopadla ostrím do trávy. Také ostatní civěli na muže v liščím plášti jako na ztělesněné božstvo – oči vytřeštěné, ústa pootevřená, zbraně klouzající z prstů.

*Ve vlhkém šeru lehkonohá dryáda
s půvabnými sestrami v kruhu tančila...*

Zpěvák beze spěchu došel k šestici mužů, a zatímco pokračoval ve hře a zpěvu, přecházel před jejich vyjevenými obličejí a pozorně si je prohlížel. Potřeboval se ujistit, že úplně podlehli moci písň. Podarkovi ztěžkla víčka jako prvnímu. Kolena se mu podlomila a princ se svezl do trávy.

*...a pak ve vodách Hebru, co zlaté slzy roní,
v chvějivém stínu listí spolu dováděly...*

Najednou se zpěvák zastavil. Před ním stál vysoký, šlachovitý chlap, který měl také přes ramena přehozený plášť z liščích kožek, i když ten jeho byl podstatně ošoupanější a na mnoha místech úplně vypelichaný. Také jeho zbroj naznačovala, že jde o Thráka.

Orfeus se podezřívavě zadíval do žoldnéřových rozšířených očí.

V jejich hlubinách se zablesklo střízlivé vědomí.

Zpěvák překvapeně ucouvl. Melodie rozechvívající duté tělo lyry zakolísala.

Kyrias se zlověstně usklíbl.

Pak se prudce pohnul. Jeho ruka vylétla. Pěst zasáhla zpěváka přímo do zubů a nadobro zpěv umlčela. Orfeus se zhroutil jako podťatý a božsky tesanou tvář zalila krev.

„*Tam v horách rodopských!*“ zopakoval Kyrias poslední verš a opovržlivě se zachechtal. Jeho hlas byl hrubý a melodie falešná, až to trhlo ušní bubínky. „A tuhle znáš, čubčí synu?“

Zhluboka se nadechl a zahulákal:

*Strymoné táhli na Kíkony,
kožichy jim vyprášili,*

*a když chlapy posekali,
všechny ženy ošoustali!*

S těmi slovy kopl ležícího Orfea do břicha. Zpěvák zalapal po dechu a zkroutil se jako plod v děloze.

„Zasraní Kíkoni!“ plivl na něj Kyrias. „To vaše ufňukané kňučení můžou považovat za zpěv jen ženské a ti, co strkají ptáky do chlapeckých zadků. Slyšel jsem o tobě, Orfee, následníku kíkonského krále. Tvůj otec prý byl chlap, jak se patří. Jenže zplodil kus sladkého, měkkého, teplého hovna. Vůbec se nedivím, že tě Kíkoni, i když jsou to prašiví zbabělci, nechtěli za krále. Kdo by poslouchal rozkazy takovéhle baby?!“ Znovu skučícího muže s chutí nakopl do slabin. „Snad sis nemyslel, že tím svým zženštilým kvičením dostaneš strymonského bojovníka?! Zkurvenče jeden! Stydím se za to, že cizinci nazývají Kíkony a Strymony společným jménem!“

„Tak dost!“ štěkl někdo v mlze. Opar prudce zavířil a rázně se z něj vynořilo půl tuctu urostlých mužů.

Kyrias ustoupil od svíjejícího se Orfea a bleskově pozvedl štít a meč. Myslel si, že je v tom sám, ale vedle něj se náhle vznesl do vzduchu Astériův labrys. Také ostatní se už probrali z omámení – žádný div, Thrákův „zpěv“ působil na rozdíl od Orfeova jako pár dobře mířených facek. Ahurmuna pomohl vstát Podarkovi. Srazili štít ke štítu a bojovně se přikrčili.

„Už ani krok!“ křikl Sokol na neznámé ozbrojence.

„Napadli jste jednoho z nás!“ zavrčel vůdce cizinců. „Myslel jsem, že jste přišli vyjednávat!“

„Házíš vinu na nás?!“ zvolal Sokol rozhořčeně. „To vy jste se pokusili doběhnout *nás*! A tenhle červ,“ ukázal hrotem meče na nařikajícího Orfea, který se mokrou trávou plazil ke svým druhům, „dostal jen to, co si zasloužil. Varuju vás! Už se o nic nepokoušejte! Jestli se nevrátíme ke svým lidem, rouno skončí na dně močálu. Ručím vám za to, že už ho tam nikdo nikdy nenajde!“

To Argonauty – přinejmenším jejich náčelníka – očividně zchladilo.

„Hrozby jsou zbytečné,“ zabručel po chvíli napjatého ticha. „Je mi jasné, že jste udělali patřičná opatření. Nic už proti vám nepodnikneme. Dávám vám své slovo.“

„Máme ti věřit? Po takovém přivítání?“

„Chceme vyjednávat.“

„To vám radím, pokud nechcete poklad z Kolchidy nechat někde za Istrem.“

Vůdce Argonautů se nejdříve prudce nadechl, ale pak ostrou odpověď rozdrtil mezi zuby. Udělal krok vpřed a změřil si pohledem Sokolovy pobočníky. „Někteří z vás mají cizokrajnou zbroj,“ zhodnotil. „Kdo vlastně jste?“

„Stojíte na mé půdě, takže bych si nejdříve *já* měl vyslechnout *vaše* jména,“ odsekl Sokol. „Ale nezdržujeme se malichernostmi,“ dodal po krátkém zaváhání. „Jsem Sokol z kmene Sokolů, vládce území mezi Vlčí řekou a Granem. Tohle je Podarkés, následník královského trůnu v Tróji. Kyrias z kmene Strymonů, Thrák. Ahurmuna, vyslanec krále Chetitů. Astérios z Ostrova býků. A ten muž vzadu je Medvědí dráp. Není urozeného rodu, ale Měsíční paní, bohyně lovu, mu dala neobyčejnou zručnost v zacházení s lukem. Stačí jediný podezřelý pohyb a přesvědčíte se o tom.“

„Už jsem ti přece řekl, že není potřeba vyhrožovat,“ zabručel Iáson. „Uráží mě, když mě někdo neustále častuje hrozbami.“

Vzduch opět zhoustl napětím. Ticho přerušovalo jen vrzání kůže na rukojetích a ratištích, pevně svíraných dlaněmi mužů na obou stranách. Nepříjemnou odmlku roztál vůdce Argonautů.

„Překvapuje mě, že se v těchto odlehlých končinách setkávám s tak významnými muži. Ale ani v mé družině není nouze o urozenou krev. Já jsem Iáson, právoplatný následník královského rodu v Iólku. Tohle je Meleagros, princ z Kalydónu. Kastór a Polydeukés, královští synové ze Sparty. Lynkeus, následník messénské trůnu. A zde, po mém boku, proslulý Théseus, syn athénské krále Aigea, vítěz nad Mínótaurem...“

„Vítěz?“ zachechtal se kdosi pohrdavě. „To sotva!“ Iásonovi i Sokolovi družiníci ztuhli. Všechny pohledy se obrátily k robustnímu muži s lesknoucím se labrysem v dlaních, který právě přešel blíž a zastavil se po Sokolově boku.

Théseus zkřivil ústa. „Neříkal jsi, že tihle muži přišli vyjednávat?“ zeptal se Iásona, ale přitom nespouštěl zrak z ramenatého bojovníka z Ostrova býků. „Zatím nás jen urážejí. Zdá se mi, že se snaží vyprovokovat boj. A prozatím se jim to daří. Co se mne týká, stačí ještě jedno nactiutřačské slovo a poteče krev!“

Sokol varovně pohlédl na Astéria. „Tohle sem nepatří, přáteli...“

„Já jen říkám, že Mínótauros není mrtvý.“

„Chceš tím říct, že jsem lhář?“ vyštěkl Théseus. „Zabil jsem netvora tímhle mečem!“

„Kdepak. Tím mečem jsi ho jen zranil. Ve skutečnosti stojí Mínótauros před tebou.“

Athéňan ztuhl a vytřeštil oči.

„Cože?“ zachraptěl. „Co to blábolíš?“

„Víš, co bys našel pod tímhle pancířem?“ zeptal se Astérios a zaklepal klouby na bronzový reliéf býčí hlavy na své hrudi.

„Co jsou to za hloupé hádanky?“ Théseus se nikdy nevyznačoval trpělivostí. „Pod tím poškrábaným plátem je jen roztřesený sulc, který probodnu mečem, jestli ještě jednou zpochybniš mé vítězství nad ničemy z *Krété!*“

„Možná se ti to tentokrát podaří,“ usklíbl se Astérios. „Rána, kterou tvá čepel zanechala minule, se už dávno zahojila. Trvalo to půl roku, ale nakonec po ní zůstala jen jizva. To je odpověď na mou otázku. Pod pancířem nosím památku na naše setkání v bludišti knósského paláce.“

Théseus na něj zíral a chvíli nevěděl, co říct. Když se vzpamatoval, zaskřípal zuby a vykřikl: „Nesmysl! Ten chlap lže!“

„Chápu tě,“ nenechal se Astérios vyvést z míry. „Bez býčí masky, kterou jsem měl tehdy na sobě, mě nepoznáváš. Já si ale tvou tvář pamatuji dobře. A opakuji – nezabil jsi Mínótaura. Já jsem Mínótaurus, syn královny Pásifaé a velekněze býčího kultu, nepřímý následník krále Mínoa a strážce býčí svatyně. Děkuji bohům, že mi umožnili opět se s tebou setkat, Athéňane. Zde, v odlehlých krajích daleko od svého rodného ostrova i tvého království, jsem dostal příležitost pomstít se za vyvraždění a vydrancování Knóssu. A také za zneuctění své sestry, vznešené *ariadné*. Doslechl jsem se, že ses jí podle zbavil hned po odplutí z ostrova. Za to všechno teď zaplatíš.“

Tomu už Théseus rozuměl lépe. Přivřel oči, vycenil zuby a zeptal se:

„Vyzýváš mě na souboj, býčí hlavo?“

„O tom vůbec nepochybuji. Zbraně?“

„Nejdříve oštěp. Pak sekera a kyj. Když to neskončí, dojde na meče.“

„Souhlasím. Kdy a kde?“

„Co třeba tady a teď?“

„Já jsem připraven. Už celá léta jsem připraven...“

„To stačí!“ zvolal Sokol a vstoupil mezi rozhňující se protivníky. „Nepřišli jsme sem řešit vaše staré spory!“

„Ne, nepřišli,“ potvrdil Iáson, který hádku sledoval s velkým zájmem. „Ale já proti souboji nic nenamítám. Vlastně by mohl vyřešit náš spor. Proč prolévat další krev, když o všem mohou rozhodnout dva muži?“

Sokol na něj překvapeně pohlédl. „Rozhodnout o čem?“

„Je to jednoduché – vítěz bere všechno. Jantarový poklad i rouno.“

Kníže přimhouřil oči. „Ty se chceš vsadit o rouno? Slyšel jsem, jak je pro tebe důležité.“

„Je,“ pokrčil Iáson rameny. „Ale jsem si jistý Théseovým vítězstvím. Ostatně, už jednou toho hromotluka porazil. Proč by to nedokázal znovu?“

Théseus na velitele podezřívavě zašilhal. Zjevně přemýšlel, co se ve skutečnosti skrývá za nečekaným projevem důvěry v jeho schopnosti.

Také Sokol tušil úskok.

„Proč bys to dělal?“ zavrčel. „Můžeme se přece rozumně dohodnout na výměně. Vy si vezmete rouno a kořist z hradiště. My získáme jantar a samotnou tvrz. Už dlouho je mi trnem v oku. Jejím dobytím jste za mne udělali špinavou práci. Když Ostří vypálíme a srovnáme se zemí, zasadíme tím Vlkům ránu, která se jen tak nezahojí.“

„Já vím,“ ušklíbl se Iáson. „Klidně pevnost vypálíme za vás. Posádku už jsme poslali k bohům.“

Sokol protáhl obličej. „Cože?“

„Slyšel jsi. Důkladně jsme ten chlív vyčistili. Ušetřili jsme jen místního vládce. Bereme ho s sebou. Jako rukojmí. Potřebujeme bezpečný průchod územím jeho kmene.“ Iólan pokrčil rameny, jako by na tom, co právě řekl, vůbec nezáleželo. „Jak říkáš, dokázali bychom se dohodnout. Ale nikdo z nás z toho nevyjde jako hérós.“

„Je to nutné? Nebylo prolito už dost krve?“

Iáson pohlédl Sokolovi do očí a zjevně se musel držet, aby neřekl něco opovržlivého.

„Ten souboj vejde do písní a bájí. Orfeus o něm složí epos a bude ho zpívat po celém Archipelagu. Trofejí pro vítěze musí být něco výjimečného.“

„Proč?“ odfrkl si Astérios. „Úplně mi postačí Athénanova hlava.“

„A mně tvé srdce,“ odvětil Théseus.

„Ale my ostatní se do té písně dostaneme jen tak, že se vsadíme o něco mimořádně cenného,“ usmíval se Iáson prohnane.

Sokol se mračil. „Musíme se o tom poradit.“

Iáson jen pokrčil rameny.

Sokol a jeho společníci ustoupili zpět do mlhy a dali hlavy dohromady.

„Je v tom nějaká zákeřnost,“ zašeptal Podarkés. „Ten Iólan je očividně liška podšitá. Je si až příliš jistý vítězstvím...“

„Na jeho místě bych se na Thésea zase tak nespolehal,“ zavrčel Astérios a významně potěžkal v ruce labrys.

„Nemluvím o výsledku souboje,“ pohlédl na něj Trójan. „Ať už to dopadne jakkoli, tvým bojem s Athénanem to nejspíš neskončí.“

„Souhlasím,“ přikývl Sokol. „Velitel černé lodě chce získat čas, aby mohl přichystat nějakou past. Možná ta jeho čarodějnická milenka připravuje další podlé kouzlo. Udělají cokoli, jen aby odešli s celou kořistí.“

„To nesmíme dopustit,“ hlesl Podarkés s obavami. „Jestli přijdeme o rouno i o jantar...“

„Nepřijdeme,“ vycenil Astérios zuby. „Argonauti chtějí získat čas? Dobrá. To i nám dává příležitost lépe se připravit. Chystají úskok nebo zlé kouzlo? Tak ať. Máme přece Kalógeros.“

„Sýkorka není čarodějnice,“ namítl Sokol.

„Ale má všetecké schopnosti. Ať už se nás pokusí jakkoli přelstít, ona to vytuší. Včas odhalí každou past a my se podle toho zařídíme.“

„Tolik jí věříš?“ zeptal se Podarkés. „Žádáš ode mne, abych osud Tróje vložil do rukou jediného děvčete?“

„Nejen budoucnost tvého království,“ připomněl Sokol. „I naše životy. Posádka černé lodi nás bude chtít smést ze světa. Tak jako Vlky z Ostří.“

„Zjevně to tebou otřásl,“ poznamenal Podarkés. „Byli to přece tví úhlavní nepřátelé...“

„To ano. Ale nikdy jsem netoužil je vyhladit. Je to sice pohraniční pevnost, ale žily tam i ženy a děti.“ Zhluboka se nadechl. „Aspoň víme, jak kruté soupeře proti sobě máme. Princ má pravdu, Astérie – spolehneme se jen na Sýkorku?“

„Já ano,“ prohlásil černovlasý bojovník pevně. „Viděl jsem, co dokáže, když do ní vstoupí duch Velké Matky. Putoval jsem s ní samotným podsvětím. Našla cestu do hlubin i zpátky na povrch. Je výjimečná. Věřím, že nás ochrání.“

Sokol viděl, že to bývalý strážce býčí svatyně myslí vážně, zamyšleně pokýval hlavou a otočil se zpátky k vyčkávajícím Argonautům.

„Setkáme se zde v poledne. My přineseme rouno, vy jantar. Všechno, do posledního kamínku! Astérios a athénský králevic zkrříží zbraně. Vítězná strana si vezme oba poklady.“

Iólan se spokojeně usmál. „Platí. Předpokládám, že přivedeš všechny své muže.“

„Ty bys snad odepřel svým druhům pohled na takový souboj?“ vrátil mu Sokol prohnatý úsměv.

Iáson se jen ponuře zachechtal.

Sokol a jeho druhové ustoupili do mlhy. Na místě zůstal jen Dráp se šípem založeným na tětivě. Když se přesvědčil, že nikdo nechce jeho společníkům vpadnout do zad, o pár kroků ucouvl, otočil se a také on zmizel v oparu jako duch.

XXXI.

Stíny smrti

„Médeio?“ promluvil Iáson tlumeně, jako by se bál, že družku poleká. „To je dobře, že už ses probrala. Cítíš se lépe?“

Když brzy ráno odcházel na setkání s barbary, princezna ležela schoulená na lůžku a tiše oddechovala z hlubokého spánku. Po návratu ji našel dřepět u hromady mrtvol, naházených do prolákliny mezi palisádou a vyvýšeninou s hlavním dvorcem. Společnost jí dělaly vrány a krkavci – vypadalo to, že se jí vůbec nebojí, jako by postavu v černém hávu považovali za člena hejna. Až když k mrchovišti přistoupil Iáson, ptáci se s podrážděným krákáním vznesli nad hradiště.

„Tolik zbytečně prolité krve,“ povzdechla si Médeia. Vstala, ale k Iásonovi zůstala otočená zády. „Všechnu jsme mohli obětovat Hekaté!“

„Na to nebyl čas. Potřebovali jsme se té chamradi co nejdříve zbavit. A když už začalo zabíjení, muselo to jít rychle. Víš, jak to chodí.“

Čarodějnice se k němu konečně otočila. Iáson ztuhl. Ruce měla ulepené krví a na obličeji jí zasychaly rudé šmouhy, vytvářející

jakési znaky. Íólan se chtěl zeptat, co tu mezitím dělala, ale raději se kousl do jazyka. Vlastně to nechtěl vědět.

„Takže ses setkal se zloději rouna,“ přerušila nepříjemnou odmlku.

Přikývl. „Jsou hloupější, než jsem předpokládal. Jeden z nich vyzval Thésea na souboj. Využil jsem toho a přinutil je vsadit na vítěze všechen jantar.“

Médeia se mu zprudka podívala do očí. Přeshlápl z nohy na nohu. Pohled do té krví počmárané tváře mu vůbec nedělal dobře.

„A protihodnota?“ zeptala se. „Neříkej mi, že jsi vsadil rouno!“

Iáson se vzchopil a přisvědčil. „Ovšem. Co jiného?“

Zavrtěla hlavou nad takovou troufalostí. „Co když Athéňan prohraje?“

„Já *doufám*, že prohraje! Chci se toho nadutého zkurvysyna zbavit!“

Opět ho probodla pohledem. Iáson se jen významně usmál.

„Chápu,“ zabručela Médeia po krátké zamyšlené odmlce. „Na výsledku souboje nezáleží. Chceš jím jen odlákat pozornost těch barbarů. A mezitím jim připravíš nemilé překvapení.“

„Připravíme. Doufám, že mi s ním pomůžeš, drahá. Vypadáš odpočatě.“

„Krev mi vrátila sílu. Škoda, že jsem nebyla u toho, když čerstvá a horoucí tryskala zpod vašich ostří.“ Zklamaně si povzdechla. „Opravdu mě potřebuješ? Máš přece k dispozici výkvět bojovníků z ostrovů a pobřeží Archipelagu. S barbary si hravě poradí.“

„Asi zapomínáš, že tu sebranku nezdolala ani Hekatina smečka. Nejenže přežili noční útok, ale tváří se, jako by je souboj s démony vůbec neoslabil. Jsem si jistý, že v boji s nimi bychom utrpěli rozsáhlé ztráty.“

„To je pravda,“ přitakala zadumaně. „Nesmíme je podceňovat. Tak dobrá – co chceš, abych udělala? Ten starý trik s černou mlhou?“

„Tím nám budeš krýt ústup. Ale k vítězství to stačit nebude.“

„Tak co tedy?“

Pohlédl do jejích tmavých očí. „Hádej, co mě napadlo.“

Médeia sraštila čelo. Hned vytušila, na co naráží.

„*To* nežádej. Chtěli jsme *to* použít až v Iólku proti tvému strýci. Oba dobře víme, že Peliás ti království nevydá, ani když mu přineseš rouno. Budeš ho muset svrhnout z trůnu násilím. Právě pro tuhle příležitost si *to* schováváme. Nepoužili jsme *to* ani v ústí Istru, když nás dostihla otcova flotila...“

„Já vím. Raději jsi zavraždila vlastního bratra, jen abychom *to* mohli použít až v Iólku. Ale tohle je výjimečná situace, drahá. Já chci rouno i jantar. Víš dobře, jakou mají sluneční kameny hodnotu. Koupím si za ně celé vojsko. Skutečné vojsko. Muže, kteří budou poslouchat mé rozkazy. Na *tamty* se nemůžeme spoléhat. Sama jsi mi ukázala, jak je snadné *je* porazit. Jantar má větší hodnotu než *oni*.“

„Možná.“

„Ne možná. Určitě. Kam jsi *to* schovala? Vydej mi *to*. Je nejvyšší čas *to* použít.“

„Ještě si *to* rozmysli. V Iólku by tě mohlo mrzet, že jsi tu sílu vyplýtvat někde v severní divočině...“

„Do Iólku připluju s armádou žoldnéřů, zaplacenou hromadou jantaru. Na stará kouzla z Kolchidy si už ani nevzpomenu.“

Zamračeně na něj pohlédla, jako by v jeho slovech zaslechla něco, co možná ani nechtěl vyslovit – alespoň prozatím ne. Po chvíli zadumaného mlčení si však odevzdaně povzdechla.

„Jak chceš. Vidím, že ti *to* nevymluvím. Ale varuju tě – jakmile *je* probudíš, klid' se *jim* z cesty!“

Iáson se jen usmál, objal ji a ne bez jistého přemáhání ji políbil na rty. Chutnaly lidskou krví.

„Neboj se o mne. V tomhle souboji ke zranění nepřijdu. Ani žádný z Argonautů. Kromě Thésea,“ zachechtal se syčivě. „Doufám, že ho ta býčí palice rozseká na maličké kousky!“

~ ~ ~

Jsem bohyně. Moc Velké Matky mi pulzuje tepnami. Neteče – zuřivě tryská. Nešumí – divoce hučí. Nenaplňuje mě postupně – pohltí mne najednou, mezi dvěma údery srdce.

Všechno se zkroutí v dravém víru, v té věčné spirále bez počátku a bez konce. Velká Matka křičí v mé hlavě, až se mi lebka chvěje a praská. Ale ona jen křičí a křičí...

Já křičím.

Zmítá mnou bolest. Něco mi zraňuje tělo, jež je zároveň zemí. Kovové ostrí krájí mé měkké břicho. Oře mne. Tohle však není brázda, která má zúrodnovat. Nenaplňuje mě obvyklou rozkoší z vniknutí a setby. Ano, do stopy po rouhavém pluhu se sype semeno. Ale je to podivné semeno. Žádné zrno.

Jsou to kosti. Zčernalé, ještě se zbytky seškvařeného masa, na kousky rozdrcené, smísené s mastným popelem.

Z této setby nevzklíčí život. Kdepak. Úrodou bude záhuba. A ten, kdo ji bude sklízet, pohnojí zemi vlastním popelem a prachem z kostí.

Zalapám po dechu a doširoka rozevřu oči. Vidím.

Vidím!

Svět je zahalen vířící mlhou, skrz niž se prodírá rozptýlené zlatavé světlo. Je neklidné a přerušované. Poletují jím nezřetelné stíny. Máchají blanitými křídly, škrábají drápy a šupinatými ocasy, z tlam plných ostrých zubů se dere odporný skřek. Vím, co jsou zač. Vylétly ze zemských děr. Přišly si pro duše, jimž je předurčeno odejít do podsvětí.

Odnosou si je ještě dnes.

Stíny krouží kolem mne. Ve vzduchu mění tvar a dosedají na zem – náhle mají lidské končetiny. Složí křídla a ta se rázem změní ve splasklé tmavé pláště. Místo drápů vidím obyčejné prsty. Zubaté tlamy mizí ve stínech kápí – znenadání jsou z nich jen rituální masky z kůže a dřeva.

Vyplašeně se rozhlížím. Temné postavy mě obklíčily. Přesně jako tehdy, když jsem ležela na studeném kamenném oltáři. Najednou chápou, koho dnes vezmou do záhrobí.

„Přišli jsme si pro tvé oči, Vševidoucí,“ řekne Velemocný a zpod pláště se vynoří ruka s obřadním nožem v dlani.

Vydešeně zajechím.

~ ~ ~

„Kalógeros!“

Když se dosud klečící, nesouvisle mumlající Sýkorka s chraplavým výkřikem svalila na zem a jejím tělem zalomcovaly křeče, účastníci věštby vystrašeně o krok ucouvli. Jen Astérios

zachoval duchapřítomnost, poklekl ke zmítající se dívce, popadl ji do náruče a přidržel jí hlavu.

„Dejte jí něco mezi zuby!“ vykřikl na ostatní. „Ať si neukousne jazyk!“

Dráp jediným švihnutím loveckého nože usekl březovou větvičku. Astérios Sýkorce rozevřel čelisti. Dráp jí mezi ně zaklínil dřívko a rychle ustoupil. Stejně jako ostatních, i jeho se zmocnila obava, zda věstkyni neposedl zlý duch.

Dívka se ještě chvíli třásla, oči obrácené v sloup, nehty skřípající na Astériově pancíři, paty bušící do země. Pak křeče pozvolna ustaly. Napjaté tělo ochablo, místo strašidelného bělma se zase objevily zorničky a oslintaná větvička vypadla z úst. Bojovník dívku pevně objímal, hladil po vlasech a stíral jí krůpěje potu z čela.

Sokol si dřepl a dal sestře napít vody z koženého měchu. Hrud' se jí prudce zvedala zrychleným dechem. Vytřeštěné oči si jen zvolna zvykaly na to, že vidí skutečný pozemský svět.

„Co...“ vysoukala ze sebe. „Co jsem říkala?“

„Moc jsme tomu nerozuměli,“ odpověděl jí Sokol. „Něco o pluhu s kovovým ostrím, kostech v zemi, krvavém dešti a úrodě zkázy. Co to znamená?“

„Sama nevím... Něco zlého... Musíte být ostražití... Z kostí vyrostle smrtelná hrozba...“

„Možná je to varování před nějakým Médeiným kouzlem,“ hádal Astérios. „Kosti, to jsou mrtví předkové. Co když se chystá vyvolat duchy zemřelých a poštvat je na nás?“

„Kdo ví,“ mračil se Sokol. „Doufám, že to poznáme. Až to uvidíme, pochopíme souvislosti.“

„Modleme se k bohům, abychom to postřehli včas,“ ozval se Podarkés, stojící za Sokolem.

„Co jsi ještě viděla?“ naléhal kníže na sestru.

Zavrtěla hlavou. „Nevím přesně... Stíny. Duchy z podsvětí.“

„Mrtví nás volají k sobě,“ zabručel Kyrias.

„Nestraš,“ okřikl ho Ahurmuna.

„Je to pravda,“ vzhlédla Sýkorka. „Byly to stíny smrti. Zvěstovaly krveprolévání.“

„S tím přece počítáme,“ řekl Sokol a vztyčil se. „Někteří z nás se nedožijí večera, to je jasné. Pojdme obětovat bohům a připravit se na boj.“

Kruh okolostojících mužů se roztrhl. Pozvolna se rozcházeli. Brzy Astérios a Sýkorka osaměli. Dívka vzhledla a vztáhla ruce. Bojovník se sklonil, aby mu je mohla ovinout kolem šíje.

„Nepouštěj mě,“ poprosila, tisknouc tvář k pichlavému strništi na jeho čelisti.

Chlácholivě ji hladil po vlasech, ale ona cítila, že je myšlenkami jinde. Trochu se odtáhla a pohlédla mu do očí.

„Ten souboj by tě mohl stát život,“ špitla.

„Vím,“ přikývl zamyšleně. Čelo měl zachmuřené. „Ale už ho nemůžu odvolat. A ani nechci. Je to dar od bohů. Jejich odpověď na mé modlitby a prosby. Když už jsem v to nedoufal, najednou mi dali příležitost pomstít mé rodné. Oplatit tomu athénskému hrdlořezovi to, co mi udělal v bludišti. K této chvíli spěl můj život od okamžiku, kdy jsem opustil Ostrov býků. Pokusím se zvítězit. Neboj se o mne.“

Zasténala a chtěla mu říct, že se nebojí o něj. Že ty stíny smrti si přišly pro ni. Že z propasti vylezli duchové kněží z věštní Velké Matky a volali ji, aby jim dělala společnost na dně temné strže.

Už měla na jazyku, jaký strach do ní zasévá ta představa; chtěla naříkavým hlasem žadonit, aby se od ní nevzdaloval a chránil ji před smrtelným nebezpečím...

Jenže pak si uvědomila, že to od něj nemůže žádat. V souboji s Théseem jeho život dojde naplnění. A ona neměla právo stát mu v cestě. Ani obavami o vlastní život zatěžovat jeho mysl. Teď se musel soustředit na dosažení vítězství a její kňučení by ho jen rozptylovalo.

A tak spolkla všechno, co se jí dralo na jazyk, a raději ho znovu pevně objala.

„Měla by ses někde schovat,“ řekl. „Až se strhne boj, nebudu na tebe moci dávat pozor. Měla bys zůstat v úkrytu. V mlze, v močálu. Nechod' s námi!“

„To nemůžu. Budete mě ještě potřebovat. Kdo jiný včas odhalí zákeřnosti té uctívачky temné bohyně?“

„Nějak si poradíme. Ty se drž stranou. Jestli se ti něco stane, neopustím si to!“

Skropila mu strniště slzami.

„Osud nám už dávno určili bohové,“ hlesla. „Ať uděláme cokoli, jejich vůle se stejně naplní. Pokud se rozhodli, že zahyneme v boji s posádkou černé lodě, nijak tomu nezabráníme. Chci být u toho, až se postavíš tváří v tvář úhlavnímu nepříteli. Chci vidět, jak se tvá jizva konečně zahojí.“

„Anebo nadobro otevře, aby má duše mohla odejít k předkům.“

„Zahojí se,“ řekla Sýkorka co nejpřesvědčivěji, přestože jejím nitrem cloumaly pochybnosti a obavy. „Jsem si tím jistá. Zvítězíš.“

Astérios nic neříkal. Husté černé obočí měl svrašťelé.

~ ~ ~

„Všechny?“ zopakoval Křivonohý chraplavě. Obličej mu až chorobně zbledl, oči se rozšířily hrůzou. „Úplně všechny? V hradišti byly i ženy a děti...“

Sokol zavrtěl hlavou. „Nikdo nepřežil. Kromě knížete, tvého otce. Toho si nechali jako rukojmí, aby si zajistili bezpečnou plavbu vaším územím.“

Mrzák se viditelně rozechvěl a musel si sednout na padlý kmen. Několikrát se zhluboka nadechl, aby zadusil vzlyky, které se mu draly z plic.

„Věť, nebo ne,“ řekl Sokol vážně, „i mně se sevřelo srdce, když jsem to uslyšel. Jistě, vlčí pevnost na našem břehu mi vadila a časem bych proti ní musel něco podniknout, ale... tak krutého, rozsáhlého krveprolití bych se nedopustil.“

„Proč?“ civěl Křivonohý vlhkýma očima do země. „Proč to udělali? Tolik zbytečně zmařených životů! Aspoň kdyby je vzali do otroctví...“

„Nejspíš nechtěli, aby někdo z pevnosti cválal do Vlčího doupěte. Rychlý jezdec by tam určitě dorazil dříve než jejich loď a zburcoval by Vlky k pomstychtivému boji. Takhle se tví soukmenovci na Istru vůbec nedozvědí, co se stalo v Ostří. Klidně nechají černou veslici plout dál na západ, aniž by tušili, že je paluba plná nelítostných vrahů...“

Křivonohý prudce vzhlédl.

„Máš pravdu,“ řekl a nešťastný chrapot v jeho hlase se náhle změnil v odhodlané vrčení. „To je přesně to, co musím udělat. Co nejdříve se dostat do hlavního hradíště, povolat Vlky do boje a zablokovat Istros!“

Sokol jen udiveně pozvedl obočí. Křivonohý vstal z vývratu.

„Už jsem se přesvědčil, že jsi statečný a šlechetný muž, kníže Sokolů. Proto tě u všech bohů, kterým obětuji mí i tví lidé, žádám a prosím – propusť mne. Ne kvůli tomu, abych si zachránil krk, ale abych mohl zakročit proti našemu společnému nepříteli. Dovol mi odjet do Vlčího doupěte!“

Vládce Sokolího hnízda mrzákovo odhodlání tak překvapilo, že chvíli trvalo, než mu odpověděl:

„Nevidím důvod, proč tě držet v zajetí, kněžici. Kromě toho, zachránil jsi život mé sestře, věštce Velké Matky. Svobodu si zasloužíš a já ti ji v tuto chvíli dávám...“

„Děkuji ti!“ Křivonohý klesl na jedno koleno a vztáhl k Sokolovi ruce. Ten však rychle ucouvl.

„To není třeba,“ zamračil se nesouhlasně. „Není důvod, proč bys měl přede mnou klečet. Jsme si rovni. A mám dojem, že vidíme věci podobně, a kdyby nás nerozdělovala stará kmenová nenávisť, mohli bychom dokonce být přáteli. Jdi a jednej, jak uznáš za vhodné. Musím ti však připomenout, že Argonauti drží Tesáka bohů jako rukojmí. Takže proti nim nic nezmůžeš. Pravda,“ Sokol přimhouřil oči, „pokud se nerozhodneš otce obětovat.“

„I kdybych měl něco takového v úmyslu,“ odvětil Křivonohý a vstal, „otcovi mocní přívrženci by mi to zřejmě nedovolili.“

„Takže budeš muset nechat lidi z Ostří nepomstěné...“

„Je tu jedno východisko.“

„Jaké?“

„Osvobodím otce.“

Sokol se zarazil a pohlédl kněžici do očí. „Ale... to přece...“

„Vím, co si myslíš. Jak by mohl takový mrzák osvobodit cenného zajatce z rukou proslulých hrdlořezů? A máš pravdu. Zavání to sebevraždou. Ale přesto se o to pokusím. Většina Argonautů se zúčastní souboje Astéria s Athéňanem. Předpokládám – doufám! – že

zajatce s sebou vláčet nebudou. Zřejmě ho nechají na lodi nebo v hradišti. S nezbytnou, nepříliš početnou stráží...“

„I kdyby to tak bylo – co zmůžeš sám? Dobře zvaž své možnosti. Já ti žádnou pomoc poskytnout nemůžu. Všechny muže budu potřebovat. Nanejvýš ti můžu darovat zbroj některého z raněných Sokolů...“

„Já tě přece o žádnou pomoc nežádám,“ zavrtěl Křivonohý hlavou. „Už jsi toho pro mne udělal dost. Nebýt tebe a tvých mužů, má mrtvola by už hnila někde v bahně.“

Sokol sevřel rty a hlasitě zafuněl v hlubokém povzdechu. Pak natáhl ruku a položil dlaň na Křivonohého rameno.

„Jsi statečný muž, kněžíci. Obdivuji tvou odvahu. Nemá smysl, abych ti radil; máš vlastní rozum. Věřím, že něco vymyslíš, abys uspěl. Že nezahodíš svůj život. Jak už jsem řekl, dostaneš zbroj. A mé modlitby, aby tě ochraňovali všichni bohové.“

„Děkuji ti, kníže,“ řekl Křivonohý opět a zkrivil rty v neveselém úsměvu. „Není to zvláštní? Kdyby mi před pár dny někdo řekl, že budu takhle mluvit s nějakým Sokolem, vysmál bych se mu do obličeje.“

Sokol přikývl na znamení, že ani jemu se o něčem takovém ani nesnilo.

Sluncovladův vůz pozvolna stoupal na oblohu. Mlha se trhala.

XXXII.

Kruh zkázy

„Tam,“ kývla Sýkorka hlavou k pahorku se suchým stromem na vrcholu. „To je určitě ona.“

„Nepochybně,“ zabručel Astérios.

Mlha se už dávno stáhla hluboko do lesů a močálového rákosí. Sokol a jeho druhové měli teď mnohem lepší výhled než ráno. Dobře viděli nejen vrcholek v popředí, ale také lužní les za ním a dřevěné věže vlčího hradiště, čnící nad korunami stromů.

Pozornost Sokolova doprovodu však poutal hlavně pahorek. Na jeho úpatí a svazích roztroušeně postávali a posedávali muži v plné zbroji. Různorodí muži v různorodé zbroji. Nad nimi, u černého kmene, stála tmavá postava ve splývavém hávu a s rozpuštěnými havraními vlasy. Příchozí se nemohli zbavit dojmu, že cítí její upřený, pronikavý, nevraživý pohled.

„Vypadá jako krkavec,“ odplivl si Kyrias.

„Nebo jako sup,“ přitakal Ahurmuna. „Rozhlíží se po bojišti a přemýšlí, kterou mrtvolu načne jako první.“

Právě když to řekl, žena se otočila a rychlým krokem zmizela někde na odvrácené, k lesu klesající straně pahorku.

„Něco na nás chystá,“ sykla Sýkorka. „Buďte ostražití!“

„Ostražitější už ani být nemůžeme,“ zachechtal se Sokol nervózně a dal znamení, aby se zase pohnuli.

Putovali podél slepého ramene Vlčí řeky. Někteří koňmo, jiní pěšky. Močál nechali za sebou, půda tu už byla pevnější. Brzy odbočili na rozlehlou louku mezi břehem a lesem a pozvolna se blížili k pahorku. Zétés, který ještě před chvílí kroužil vysoko nad krajinou – zjevně měl odhalit jejich případné podezřelé přesuny – přistál vedle Iásona a něco mu říkal do ucha.

„U Dia, co je zase tohle?“ zavrčel Astérios, když se přiblížili k vršku.

Na louce pod kopcem se zřetelně rýsoval hnědý pás kypré, nedávno rozorané země. Brázda vytvářela široký kruh, v jehož středu byl do země zatlučený kůl. Stékala po něm krev. Pocházela z čerstvé býčí hlavy, nabodnuté na zašpičatělém konci. Bezhlavé zvířecí tělo a pluh s bronzovou radlicí ležely pohozené opodál.

„Posmívají se ti, Astérie,“ zašeptal Podarkés. „Ta býčí hlava je připomínkou tvé masky. A toho, co se stalo v Knóssu.“

„Ne,“ zavrtěla hlavou Sýkorka. „Vykonalí tu nějaký rituál. Vyorali kruh a obětovali vola, který táhl pluh. Zjevně budou žádat, aby se souboj odehrál v tom kruhu.“

„Není to ta brázda, kterou jsi zahlédla v jasnozřivé vidině?“ vzpomněl si Sokol. „Ta, z níž má vyklíčit zkáza?“

„Je. O tom není pochyb. Astérie,“ obrátila se dívka k bojovníkovi, „za žádnou cenu nesmíš vkročit do kruhu. Jestli to uděláš a půdu svlaží déšť lidské krve, něco se stane.“

„Co?“

„To netuším. Ale určitě nic dobrého.“

Průvod došel po travnatém prostranství k vyorané rýze.

„Kruh je začarovaný,“ potvrdila Sýkorka tlumeným hlasem. „Zřetelně to cítím. Nepřibližujte se k němu.“

„Přinesli jste rouno?“ zvolal Iáson a vykročil od úpatí pahorku ke kruhu.

Sokol pokynul jezdcí vedle sebe. Pobočník odvázal od sedla srolovanou ovčí houni. Kousek ji odhrnul. Po svahu pahorku přelétl zlatý záblesk, jako když se sluneční světlo odrazí od úplně nového štítu z leštěného bronzu. Argonauti zašuměli. Ti, kteří do této chvíle

seděli, vzrušeně vstávali. „Ted' nám ukažte jantar,“ přikázal Podarkés. Iáson dal znamení svým lidem. Tři muži s objemnými koženými vaky přehozenými přes ramena vstoupili na velitelův pokyn do kruhu a položili měchy k patě sloupu s býčí hlavou. Jeden vak na důkaz rozšněrovali a vytáhli z něj hrst lesklých kamenů. Sokol pro jistotu ukázal ještě na další vak a požádal, aby odhalili i jeho obsah.

„Spokojený?“ zeptal se Iáson, když se opět zaleskly slzy bohů.

Sokol zamračeně přikývl.

„Tak tedy položte rouno k jantaru,“ požádal velitel černé lodě. „Kdo ovládne kruh, získá všechno, co v něm je.“

Kníže se tázavě zadíval na Sýkorku. Mračila se a pronikavým pohledem doslova prohmátávala vnitřek kruhu. Po chvíli však přikývla. Sokolův pobočník tedy seskočil z koně, s nejistým výrazem v obličeji vstoupil na začarovanou půdu a položil srolované rouno k vakům s jantarem. Ke zbytku družiny se vrátil rychlým krokem – zjevně se ze všech sil přemáhal, aby se nerozběhl.

„Neztrácejme čas,“ řekl Sokol nevlídně. „Bohům jsme obětovali, a vy očividně také. Nyní ať rozhodnou, který hérós si zaslouží vítězství!“

„Ano, začněme!“ zvolal Théseus, prošel kolem Iásona a vkročil do kruhu. Hrud' mu chránil pancíř z tvrzené kůže potažené bronzovými pláty, hlavu přilbice z kůže vykládané kančími kly. V pravačce měl dlouhý oštěp, u levého boku meč a vpravo za opaskem kyj s kulatou hlavicí pobitou kovovými hrboly. Kruhový štít ze dřeva potaženého bronzovým plechem blýskal na Sokolovu družinu tepanou kančí hlavou. „Namluvili jsme toho už dost. Necht' konečně promluví zbraně!“

„Moje řeč,“ souhlasil Astérios a vykročil vpřed. Měl přilbici a pancíř, na levačce štít, v pravé ruce oštěp, u pasu meč a v koženém oku na zádech labrys. Vypadal odhodlaně, ale těsně před brázdou se zastavil.

„Co je?“ posmíval se mu Théseus. „Polekal ses, že když vkročíš do kruhu, už z něj nevyjdeš?“

Astérios se rozhlédl po pluhem vyznačeném prostranství. Neviděl nic zvláštního, ale Sýkorčinu výstrahu nebral na lehkou váhu.

„Na co čekáš?“ okřikl ho Athénan netrpělivě. „Děsí tě urážnutá býčí hlava? Pochopil jsi, že tvoje kebule skončí stejně?“

„Všichni, kdo jsme zde,“ odpověděl Astérios ponuře, „moc dobře víme, že jste tu brázdu nevyorali jen tak. Je to past a já do ní nevlezu.“

„Ty se bojíš!“ vykřikl Théseus a nuceně se zasmál. „Klepeš se strachy!“

Astérios se mu podíval do očí a vycenil zuby. „Spíše se mi zdá, že to ty jsi plný obav. Očividně se spoléháš na ochranu kruhu. Že by ses mi neodvážil čelit bez pomoci kouzel? Jako tehdy v Knóssu, kde ti musela pomoci *ariadné*? Bez jejích rad bys zabloudil v palácových kobkách a chcipl ve tmě. Teď tě zase chrání čáry kolchidské princezny. Řekni, to jsi každé vítězství vybojoval s pomocí nějaké ženské?“

Théseus nejdříve zbledl a vzápětí zbrunátněl. Pak znenadání zařval jako divoch z lesů, a ne jako syn pyšné perly Archipelagu, a rozběhl se proti Astériovi. Minul kůl s býčí hlavou, neustále zrychluje přeběhl k okraji kruhu, tam se pružně odrazil a jako panter přeskočil brázdu.

Astérios ukročil pravou nohou, přikrčil se a pozvedl štít.

Bylo to, jako by se srazily dva balvany valící se z protilehlých svahů. Hrot Théseova oštěpu praštil do bronzového kování tak silně, až se ratiště zlomilo a kolem se rozprskly ostré třísky.

Astérios potácivě ustoupil a jen tak tak, že nespadl na zadek. Síla výpadu ho zaskočila. Sokolova družina ztuhla. Argonauti obdivně zahučeli.

Théseus dopadl do podpěry, ale hned se narovnal, zahodil pahýl oštěpu a vyškulbl od opasku kyj. Když se znovu vrhl na stále ještě nejistého soupeře, nepříčetně se smál.

~ ~ ~

„Kéž tohle všechno Hádés srazí do ohnivých vod Pyriflegethónu!“ klel muž přecházející po středové lávce černé

veslice od stěžně k přídi a zase zpátky. „Tohle hradiště, tyhle nevlídné končiny, a hlavně tuhle loď i celou její nadutou posádku! Prý héroové, pcha! Tlupa obyčejných hrdlořezů, lupičů a pirátů!“

„Nemluv tak, Láikone,“ zabručel jeho společník, sedící na veslařské lavici a opírající se zády o boční zábradlí. „Je to čest, že se obyčejní vojáci jako my můžou plavit na lodi s urozenými vládci a hrdiny Moře mnoha ostrovů...“

„Čest? Necítím se být poctěn tím, že jim dělám otroka! Stejně jako ty. Veslujeme za ně, drhneme palubu, chystáme jídlo a přístřeší, a občas dokonce nastavujeme zadky jejich choutkám! A když se posádka dostane do nebezpečí – nejčastěji probuzeného jejich vlastní nadutostí a chamtivostí – my ustupujeme jako poslední a kryjeme jim záda! Do Tartaru s takovou ctí!“

„Nezaklínej se záhrobím, nebo si pro tebe temný bůh opravdu přijde. Že tě to ustavičné brblání vůbec baví! Takhle vyvádíš vždycky, když je nám odepřena účast na radovánkách ostatních Argonautů. I já bych rád viděl souboj Thésea s tím hlupákem, co se vydává za Mínótaura, ale naše místo je teď jinde. A celou dobu bylo. Jsme jenom obyčejní žoldněři, žádní hrdinové ani následníci trůnů. To, že nás Iáson nechal střezit Argó, bereš zbytečně tragicky. Je to vlastně čest, že svěřil loď do naší...“

„Přestaň opakovat, jak nás králevic ctí!“ vykřikl pochodující muž a zastavil se. „Ty ještě dřiny na téhle lodi nemáš dost, Sélee? Nepomyslel jsi na to, že ji bude třeba táhnout po souši, abychom se dostali na nějakou řeku, která teče na jih? Co myslíš, kdo tenhle krám ponese na vlastních...“

Najednou ztichl.

„Co je?“ vzhlédl k němu sedící Argonaut. Zjistil, že jeho společník zamračeně hledí někam na břeh. Rychle vstal z lavice a pohlédl oním směrem.

Z houští u cesty, která se vinula po břehu k dokořán otevřené bráně hradiště, vyšel muž.

I když výraz vyšel nebyl v jeho případě úplně na místě. Muž totiž výrazně kulhal, doslova se šoural. Ne proto, že by byl starý, přestože mu shrbená postava na první pohled přidávala na věku. Vousy však

měl ještě řídké a ve vlasech ani náznak šedin. Za obtíže s chůzí a zdeformovanou postavu mohla choroba. Byl to zkrátka mrzák.

Mrzák v pancíři a přilbici, se štítem přivázaným k chromé levačce a s mečem v pravé ruce.

„Není to ten pajdavec, kterého lovili Boreovci v močálu?“ zavrčel Láikon.

„Je to možné,“ přikývl Séleus zamyšleně. „Hej, ty! Co tady chceš?!“

Muž neodvětil. Přešel cestu a scházel po mírném svahu k lávce, jež se zvedala z břehu k okraji paluby.

„Slyšíš, šmatlo?!“ zakřičel Láikon a pozvedl oštěp. „Už ani krok, jinak tě připíchnu k zemi jako švába!“

Mrzák se nezastavil. Bez jediného slova se odhodlaně blížil k lodi.

„Sám jsi to chtěl, prase!“ zařval Láikon, vyšvihl se na lávku a vykročil neznámému vstříc.

„Počkej, brácho!“ zvolal Séleus, jehož se zmocnila zlá předtucha. „Co když je to úskok? Ten mrzák by mohl mít...“

Nedomluvil. Šíp, který v tu chvíli sykl nad zábradlím a zasáhl ho do břicha, mu vyrazil dech. Níže postavení členové posádky nenosili lesklé bronzové pancíře. Střela propíchl kazajku z tvrzené kůže a ponořila se hluboko do střev. Séleus zaskučel. Láikon, který už byl v polovině rozhoupané lávky, se polekaně ohlédl. Svého druha však už nespatriil – Séleus se zřítíl mezi veslařské lavice.

Láikon švihl pohledem zpátky ke břehu. Z houští za cestou vystoupil muž v prostém oděvu z kůží a kožešin, očividně nízkého původu. V ruce však svíral skvostný luk, v němž Láikon poznal Kalaidovu ztracenou zbraň.

Lukostřelcův příchod nezaskočil jen strážce lodě. Také mrzák se zarazil a vrhl přes hrbaté rameno překvapený pohled.

„Ty?“ zakřičel. „Co tady děláš?“

„Co asi?“ ušklíbl se střelec. „Přišel jsem se ujistit, že nepromrháš život, který jsem ti v močálu zachránil!“

S těmi slovy Dráp přiložil k tětívě další šíp.

„Ne!“ zvolal mrzák. „Nestřílej! Tohle nech na mně! Je to můj boj! Musím to zvládnout sám!“

Lovec na něj zkoumavě pohlédl. Když viděl odhodlání v mrzákově tváři, pokrčil rameny a sklonil luk. Šíp však držel přiložený k těživě.

Mrzák se otočil k Láikonovi a vykročil na lávku. Argonaut pozvedl prostý štít ze dřeva a volské kůže.

„Toužíš po hrdinské smrti, šmajdale?“ zavrčel. „Jen pojď. Rád ti ji dopřeju!“

~ ~ ~

Théseův kyj zaduněl na Astériově štítu. Bojovník z Ostrova býků odpověděl bodnutím oštěpu. Výpad však nasměroval příliš nízko, čehož Athéňan šikovně využil, hranou štítu stlačil hrot oštěpu k zemi a bleskovým úderem kyje přerazil ratiště.

Astérios odhodil zbytek zbraně a sáhl po labrysu zavěšeném na zádech. Jeho protivník však neměl v úmyslu čekat, až se děsivá obětní sekera zapojí do boje, a začal kyjem zuřivě mlátit do ostrovanova štítu. Astérios musel chtě nechtě ustupovat. Sokolova družina se rychle rozestoupila, aby uvolnila prostor rozdivočelým, rychle se přesouvajícím soupeřům.

„Bojuj, Astérie!“ zvolal Sokol. Hlas se mu zachvěl vzrušením, ale i obavou, protože Théseus měl od prvního okamžiku jasnou převahu. „Sraz toho nadutce k zemi!“

Astérios ho v řinčení bronzů zřejmě nezaslechl, ale právě v tu chvíli přestal ustupovat a mezi dvěma údery kyje se prudce vzepjal. Štíty se tvrdě srazily. Théseus, už trochu udýchaný zuřivým bušením, ucouvl. To poskytlo Astériovi čas, aby se konečně chopil labrysu. Topor vyskočil z koženého oka. Dvojitě ostří se zablesklo na slunci.

Vzápětí sekera drtivě práskla do tepané kančí hlavy.

Théseus se zapotácel.

V tu chvíli začal skutečný souboj.

XXXIII.

Souboj

Křivonohému v životě tak nebušilo srdce. Dokonce ani tehdy ne, když ho okřídlení bojovníci lovili v močálu jako divokou zvěř. Měl dojem, že mu z hučení krve v hlavě pukne lebka. Jak stoupal po lávce vstříc Argonautovi, musel se soustředit hlavně na to, aby nezakopl o příčky, jež bránily uklouznutí chodidla na šikmo opřeném prknu. Jemu však více překážely, než pomáhaly...

Láikon se zprudka pohnul a bodl oštěpem. Kněžic Vlků nedokázal hýbat levačkou, takže se musel celý natočit, aby štítem připevněným k nanicovatému rameni vykryl výpad.

Hrot pronikavě zařinčel na kování štítu.

Muselo to přijít. Křivonohý ztratil rovnováhu a s huhlavou kletbou se zřítil z lávky do mělké vody mezi břehem a bokem Argó.

Dráp na břehu okamžitě pozvedl luk. Tětiva ho šlehla do nátepního štítku. Šíp se zabodl do pohotově pozvednutého Láikonova štítu.

Lovec zaklel a vyškulil z toulce další střelu.

„Ne!“ zvolal prskající a z vody se plahočící Křivonohý. „Nezabíjej ho! Musím to dokončit sám!“

Dráp opět zaváhal. Mrzákově tvrdohlavé snaze nerozuměl.

„Vydrž chvíli!“ zakřičel Láikon na střelce a hrdelně se zachechtal. „Zabiju tohle chromé prase a pak se srovnám i s tebou!“

S těmi slovy seskočil z lávky na travnatý břeh. Křivonohý se právě horko těžko hrabal z vody. Argonaut ho kopnutím srazil zpátky na mělčinu. Zpod kněžicových hrbatých zad vystříkla voda. Bezvzládná levačka klesla stranou i se štítem a odkryla mladíkův trup. Láikon rychle otočil oštěp v ruce, rozehnal se a bodl.

~ ~ ~

Dunivé i zvonivé nárazy, rozléhající se pod vrškem s mrtvým stromem na vrcholu, na chvíli utichly. Astérios a Théseus se od sebe odtrhli a ustoupili, aby popadli dech. Z obou se už řinul pot.

Astérios rychlým pohledem zhodnotil svůj štít. Bronzový plech byl od úderů hrbolatého kyje celý zprohýbaný. Podkladové dřevo na několika místech prasklo a z vnitřní strany nebezpečně trčely třísky. Ostrovan se rozhodl a setřásl poškozený štít z předloktí. Levačka mu brněla, avšak topor labrysu sevřela pevně.

Théseus také vytáhl ruku z popruhů štítu a odhodil posekaný a rozlámáný kruh do trávy.

„Vypadáš unaveně,“ procedil skrze zuby.

„Já?“ ušklíbl se Astérios. „To ty jsi udýchaný, jako bys na svazích za Athénami právě osouložil celé stádo ovcí.“

Théseus zaštěkal – nedalo se rozeznat, jestli je to bojový pokřik, nadávka, nebo jen vzteklý smích – obouruč se rozmáchl kyjem a vrazil do útoku.

Astérios čekal bez pohybu jako socha. Ale v okamžiku, kdy se hlavice protivníkovy zbraně mihla vzduchem, bleskurychle uskočil a ramenem ze strany vrazil do znejistělého Thésea. Athénan se zoufale snažil získat rovnováhu, ale právě ve chvíli, kdy se proti soupeři obrátil, Astérios zeširoka švihl labrysem.

Jedno z masivních ostří zasáhlo Thésea přímo do hrudního pancíře. Úder byl tak silný, že zvedl athénského bojovníka ze země a odmrštíł ho dobrých pět kroků dozadu. Théseus přelétl přes vyoranou brázdu a skutálel se do kruhu. Sípavě zaskučel, vychrllil čerstvou krev a pokusil se vstát, ale v tu chvíli už byl Astérios u něj. Odkopl

upadlý kyj z dosahu šátrající ruky a chodidlem srazil Athénana zpět na záda. Théseus k němu vzhlédl a vycenil zkrvavené zuby.

„Měl jsem tehdy... bodnout hlouběji...“

„Neboj se, já si dám záležet,“ zavrčel Astérios a pozvedl labrys k poslednímu úderu.

V tu chvíli se zachvěla země. Astérios zaváhal a překvapeně se podíval pod nohy. Zjistil, že jeho chodidla už stojí uvnitř kruhu.

Kruhu, který před okamžikem skropila lidská krev.

„Astérie, pozor!“ vykřikl Podarkés.

Vítěz souboje se ohlédl. Z brázdy vyprskla hlína a na světlo se prudce vynořila ruka s mečem. Ruka zčernalá, na mnoha místech zuhelnatělá a prožraná ohněm až na kost, ale pořád pevně svírající rukojeť zbraně.

Astérios vytřeštil oči, nechal Thésea Théseem a rychle ustoupil hlouběji do kruhu. Od Sokola a jeho družiny ho rázem oddělila houština bronzových ostří, hrotů a čepelí, jež se rychle vynořovaly z brázdy po obvodu kruhu. Za nimi rozhrnovaly hlínu spečené hnáty a přilbice nasazené na hlavách s prázdnými očními důlky a vyceněnými zuby.

Ze země rostla záhuba, přesně jak věštila Sýkorka.

~ ~ ~

Dráp zaslechl Křivonohého výkřik. Argonautův oštěp zařinčel na kněžicově pancíři. Lovce pochopil, že chromý následník svůj zápas dobojoval nadobro. V posledních okamžicích života se choval skutečně odvážně. Před bohy bude moci předstoupit jako pravý hérós.

Bylo na čase to ukončit. Dráp pozvedl luk, natáhl tětivu se šípem k líci a přimhouřil levé oko.

V tu chvíli se však na zádech ležící Křivonohý prudce nadzvedl. Mezi ním a skloněným Argonautem se něco zablesklo.

Strážce lodě zavyl. Dráp překvapeně otevřel obě oči a sklonil luk.

Argonaut se otočil na patě, jako by dostal pěstí do obličeje. Místo pravačky měl už jen pahýl, z něhož mohutně tryskala krev.

Zbytek ruky ležel na zemi i s oštěpem, jehož ratiště pořád křečovitě svíraly prsty.

Vřískající žoldnér klesl na kolena. Říční břeh pokropil rudý déšť.

Dráp překročil cestu, sešel k lodi a zblízka střelil Argonautovi šíp do hrudi. Muž se svalil na záda a jeho vytí utichlo.

Lovec spěchal ke knížecímu synovi. Voda kolem něj byla rudá, ale krev pocházela jen z mělké rány na levém boku. Na pancíři se zřetelně rýsovala dlouhá rýha – hrot oštěpu sklouzl po bronzovém plátu. Průnik mu umožnilo až boční šněrování, ale tam už způsobil jen lehké zranění.

Dráp odložil luk do trávy, sklonil se ke Křivonohému a pomohl mu na břeh.

„Dokázal jsi to,“ cenil zuby. „Stal se z tebe bojovník.“

„Ještě není po všem,“ zavrtěl kněžic hlavou a vzhlédl k zábradlí na boku černé lodě. Z paluby se ozývalo tiché sténání. „Pomoz mi vstát.“

~ ~ ~

Séleus se zmítal mezi veslařskými lavicemi a pokoušel se zlomit násadku šípu, zabodnutého v břicho, když mrzák a lukostřelec vkročili na palubu. Argonaut zkrvavenou rukou sáhl po meči a pokusil se nadzvednout, ale hrbáč k němu rychle dokulhal a bez okolků ho sekl mečem do hrdla. Tělo s téměř oddělenou hlavou se svezlo zpátky mezi lavice a znehybnělo ve zvětšující se krvavé kaluži.

Křivonohý zamířil do střední části lodě. Ke stěžni tam byl vsedě přivázán muž se svěšenou hlavou. Nic z okolního dění zřejmě nevnímal. Kněžic si myslel, že je zajatec v bezvědomí, ale když se k němu sklonil, zjistil, že má otevřené oči.

„Otče?“ hlesl a dotkl se jeho ramene.

Tesák bohů vzhlédl. Křivonohému se stáhlo hrdlo a pokleslo srdce.

Vytřeštěné oči vládce Vlků byly dočista nepřítectné. Mladík si v jeho vlasech všiml šedivých pramenů, které tam při jejich posledním setkání určitě nebyly.

„Otče?“ vysoukal ze sebe znovu. „Co se stalo? Co ti ti psi udělali?“

Zdalo se, že v Tesákových očích se přece jen zableskl zbytek zdravého rozumu.

„Oni... křičeli...“ zachraptěl.

„Křičeli? Kdo?“

„Všichni... strašně křičeli... Když je táhli k jámě... a podřezávali jim hrdla... Ženám, dětem... příšerně vřískali... volali o pomoc... volali mě!“

Křivonohý pochopil, že kníže mluví o ostatních obyvatelích hradiště.

„Ano,“ přisvědčil ponuře, zatímco mečem přeřezával otci pouta. „Slyšel jsem, co se stalo. Je to neuvěřitelná ohavnost, ale zkus na to teď nemyslet.“

„Chodí kolem mě jejich duchové... Vyčítavě skučí...“

Křivonohý se zhluboka nadechl. „Dostanu tě odtud. Pojd', zkus vstát.“

„Na vašem místě bych si pospíšil,“ ozval se Dráp hlasem plným obav. Díval se přes příď lodě někam na východ, k močálu. Knězic zaslechl hluk a křik, který odtamtud doléhal a postupně sílil.

Ano, byl nejvyšší čas opustit levý břeh Vlčí řeky. Jednou provždy.

XXXIV.

Černá mlha

„Zpátky!“ zasyčel Iáson na své muže. „Ustupte! Nepřibližujte se ke kruhu! A skloňte zbraně!“

Argonauti poslechli a opatrně ucouvli k úpatí pahorku. Někteří dokonce vystoupili výše do svahu, možná v naději, že tam budou ve větším bezpečí.

„Ale co Théseus?“ zeptal se znepokojeně Meleagros a ukázal na raněného Athéňana, který se plazil ke sloupu s býčí hlavou. „Zabijí ho!“

„Chceš pro něj dojít?“ procedil Iáson skrz zuby.

Kalydóňan opětoval jeho pohled, přešlápl z nohy na nohu... a ustoupil jako všichni ostatní.

Přímo před jejich očima vylézali z rozryté země po obvodu kruhu strašidelní bojovníci. Někteří ještě měli těla, i když značně zohavená ohněm, jiní už nebyli ničím víc než kostlivci, na nichž řinčely zbytky zbroje a z prázdných hrudních košů se sypala hlína smíchaná s popelem.

„Co je to s nimi?“ zachraptěl Zétés zhnuseně. „Ti, co vyrostli na poli u Aiétova paláce, vypadali jako živí...“

„Jenže tam jsem zasel dračí zuby,“ odvětil Íáson. „Tihle vyklíčili z kostí a popela kolchidských dračích válečníků. Když se pozabíjeli navzájem a Aietés je nechal spálit na jedné velké hranici, Médeia ráno posbírala jejich ostatky. A ty jsme dnes zaseli do země. Je to úroda ze spálených a rozdrcených kostí a lebek. Čekal jsem, že budou vypadat ještě hůř.“

Po obvodu kruhu se vztyčily téměř tři tucty nemrtvých bojovníků. Rozhlíželi se prázdnými očními důlky a jejich umrlčí tváře se postupně obracely k Astériovi. Ten stál v kruhu, labrys svíral oběma rukama a kroužil kolem sebe vyděšeným, ale ostražitým a soustředěným pohledem.

Na okamžik zavládlo napjaté ticho.

Pak se mrtví bojovníci strašlivě, nelidsky rozkřičeli a všichni najednou vyrazili proti Astériovi.

Labrys opsal zářící půlkruh a do vzduchu vyletěly zčernalé kosti a úlomky hlínou ulepených zbraní a pancířů.

~ ~ ~

„Vpřed!“ křikl Sokol, zablýskal mečem na slunci a v čele družiny se rozběhl ke kruhu. V tom samém okamžiku zavelel k útoku Podarkés a Chetitě a Thrákové také vyrazili do boje.

Astérios zmizel v houštině kostnatých hnátů, oštěpů a rezavých, zubatých čepelí, které se na něj sesypaly ze všech stran. Labrys však dál vyskakoval nad hlavy slepě útočících bojovníků a vzduchem létaly úlomky seškvařených kostí, vířil popel a sypaly se kusy zuhelnatělého masa. Z rozbité lebky, která se vykutálela z kruhu a zaduněla v trávě, se vysypala slizká hlína plná červů.

„Pošlete ty zdechliny zpátky do země!“ zařval Sokol.

Jeho družina vši silou udeřila na mrtvou tlupu. Kostlivci se otočili a okamžitě přešli do protiútoků. Sevření kolem Astéria se uvolnilo a ze stínu se opět vynořil pancíř s reliéfem býčí hlavy na hrudním plátu.

Stačilo několik dobře mířených zásahů, aby Sokolovi muži zjistili, že s tímhle nepřítelem si jen tak lehce neporadí.

„Nic jim to nedělá!“ vyštěkl jeden z knížecích pobočníků, když vrazil oštěp do hrudi plné popela a zjistil, že protivník dál nezmenšenou silou buší sekerou do jeho štítu.

„Protože už jsou mrtví! Není možné je znovu zabít!“ zakřičel Sokol a jednoho soupeře dobře mířeným sekutím zbavil lebky. Bezhlavé tělo však bojovalo dál, sice naslepo, ale v téhle tlačnici jeho zelenou rží poskvrněný meč snadno otevíral nové a nové pramínky krve v tělech smrtelníků. „Rozsekejte je na kousky!“

Jenže jeho muži ustupovali. Mrtví válečníci je vytlačili z kruhu. A právě na tuhle chvíli čekali Argonauti. Iáson tasil meč a švihl jím dopředu. Posádka černé lodě vyrazila ke kůlu s býčí hlavou.

„Popadněte poklad a všichni rychle k Argó!“ štěkl Iáson.

Podarkés, který společně s Ahurmunou a Kyriem bojoval na okraji divoké tlačnice, zaslechl Iólanův povel. Vidina trójského trůnu mu začala mizet v nenávratnu. Naplněný zoufalým odhodláním srazil k zemi kostlivce, který mu stál v cestě, oběhl bojující houf a skočil do kruhu. Také Ahurmuna a Kyrias se zbavili protivníků a vyrazili za princem.

Trójan doběhl k obětnímu kůlu ve stejnou chvíli jako Iáson.

„Nedotýkej se jantaru, ty iólská mršino!“ vykřikl Podarkés. „Je můj!“

Odpovědí mu byl dunivý náraz Iásonova meče do štítu. Ke kůlu už doběhli i ostatní Argonauti. Zároveň se však z opačné strany přivalili Thrákové a Chetité.

Dva houfy se tvrdě srazily.

Iáson ukázal svou sílu – když zasadil Podarkovi další úder, princ se zapotácel a klesl k zemi. Ahurmuna však byl kralevisi nablízku – s rozběhem vrazil do Iásona štítem a shodil ho na hromadu kožených vaků, až kameny uvnitř hlasitě zachrastily. V tu chvíli se vzduchem mihl Meleagrův oštěp s masivním hrotem, původně určený pro lov divočáků.

„Ahurmuno!“ zařval vstávající Podarkés.

Chetita už však nestačil zareagovat. Ostrý bronz rozrazil šupiny jeho pancíře a vnikl hluboko do svalnatého těla. Ahurmuna si poplival černou bradku krví a mlčky klesl pod nohy zuřivě bojujících mužů.

„Čubčí synu!“ zaklel Kyrias a udeřil do Meleagrova štítu tak silně, až zlomil meč. Kalydónan vyškubl od opasku sekeru na dlouhém toporu a Thrák měl co dělat, aby vykryl jeho protiútok.

Podarkés odtrhl pohled od dokonávajícího Ahurmuny a bolest v jeho očích rázem vystřídal dychtivý svit. Sklonil se a popadl jeden z kožených vaků. Právě v tu chvíli se ale Iáson zvedl ze země a zaútočil na prince mečem. Trójan svištící čepel jen tak tak zachytil měchem.

Ostří rozpáralo navoskovanou kůži.

Z vaku se vysypal třpytivý vodopád jantaru.

V tom okamžiku mrtví bojovníci znehybněli, jako na povel se odvrátili od couvajících Sokolů a zahleděli se na Podarka. Odlesky slunečního světla na padajících drahokamech vnikly do jejich prázdných očních důlků a probudily v černotě zdánlivě dávno vyhaslé světlo života.

Vzápětí znovuzrození dračí bojovníci nedočkavě vyrazili ke zdroji vábivého třpytu.

„Pryč!“ křikl Iáson, zvedl z hromady pod kůlem srolovanou ovčí houni a rozběhl se k lesu za pahorkem. Také ostatní Argonauti se dali na ústup. Jeden z nich ještě duchapřítomně popadl vak s jantarem, ale pomstychtivý meč Ahurmunova družiníka mu utál nejdříve ruku a vzápětí i hlavu.

„Podarku!“

Princ stál uprostřed rozsypaného jantaru a pořád svíral v ruce poloprázdný měch. Chvíli nechápal, proč se posádka černé loď rozutekla. Sokolův výkřik ho přiměl ohlédnout se.

Zděšeně vykřikl. Valila se na něj lavina černých hnátů, hlínou naplněných lebek a zubů trčících z děr v seškvařených obličejích.

„Zahod' to!“ zaječel Sokol. „Zahod' to a utíkej!“

Podarkés se vzpamatoval, hodil rozseknutý vak mrtvým válečníkům pod nohy a rozběhl se za Chetity a Thráky, kteří už také vzali nohy na ramena.

Obludní vojáci si prchajících mužů nevšimli. Vrhli se na rozsypaný jantar. Do této chvíle netušili, že kožené vaky skrývají takovou nádheru. Začali se o ně prát. Rvali si je navzájem ze spárů a

zkrátka se ke slovu dostaly zbraně. Pod kulem s nabodnutou býčí hlavou se rozpoutal zuřivý boj o poklad.

Sokol a jeho druhové stále ustupovali od kruhu a vyjeveně zápasu přihlíželi. Pro mrtvé válečníky jako by přestal existovat svět – zbyla jen nenasytná, vražedná posedlost kořistí.

Kníže obrátil pohled k pahorku. Argonauti už ho minuli a jeden za druhým mizeli ve stínu lesa.

„Vzali rouno,“ vyplivl Sokol. „*Naše* rouno. Astérios ho pro nás čestně vybojoval. Nenechte ty podlé krysy uniknout!“

Zbytky malého knížecího vojska širokým obloukem oběhly kruh, v němž se dračí válečníci navzájem sekali na drobné kousky, a vyrážily za posádkou černé veslice.

Jenže v okamžiku, kdy vběhli do lesa, svět náhle potemněl. A nezpůsobily to jen stíny vrhané hustými korunami. Mezi stromy zavířila hrozná, nepřirozená černota. Rychle se valící, kmeny obtékající a z porostu ke korunám stoupající temný oblak přehradil Sokolovým mužům cestu. Nemuseli hádat, odkud se úkaz vzal – Médeia nečistými kouzly kryla ústup svému milenci. Sokol na okamžik zaváhal, ale pak přivolal na pomoc samotného Sluncovlada a odvážně vběhl do černoty. Ostatní muži ho následovali.

Na zdupané, rozsekanými těly pokryté louce zůstal stát jen Astérios. Byl posekaný a krvácel z nesčetných šrámů i několika hlubších ran. Jak v sobě sbíral zbytky sil, náhle mu cosi prolétlo hlavou. V duchu si hrubě vynadal za to, že ho to nenapadlo dřív, a vystrašeně se rozhlédl.

„Kam, u všech bohů, zmizela Sýkorka?“ zachraptěl.

Vzápětí se rozběhl k pahorku a temnějícímu lesu.

~ ~ ~

„Hekatéééé...“

Černou mlhou, která během několika okamžiků zahalila les, se rozléhal hrdelní hlas. Každý výdech na konci dokola opakovaného slova se měnil ve strašidelné sípání.

Sýkorka se naslepo potácela temnotou a snažila se podle toho hlasu odhadnout správný směr. Nedařilo se jí to – zaklínání kolchidské bosorky se podivně proplétalo mezi stromy, odráželo se

od kmenů a rozechvívalo mlhu, takže to znělo, jako by hlas pokaždé zazníval odjinud. Nebo odevšad.

„Hekatéééééé...“

Bezradná dívka se zastavila. Pochopila, že takhle soupeřku nenajde. Klesla na kolena do vlhkého mechu a zhluboka se nadechla, aby uklidnila srdce a soustředila myšlenky.

„Velká Matko!“ zašeptala se skloněnou hlavou a zavřenýma očima. „Ukaž mi cestu!“

Chvilí se nic nedělo. Jen čarodějná mlha neklidně vířila a ovíjela klečící postavu černými chapadly – jako by tušila, že se v ní probouzí nepřátelská moc, a chtěla ji včas zardousit.

Pak sebou Sýkorka křečovitě škubla, prudce zvedla hlavu a otevřela oči.

Černé oči bez bělma.

~ ~ ~

Jsem bohyně...

~ ~ ~

„Hekatéééééé...“

Stačilo pár okamžiků a Sokol měl chuť strčit si prsty do uší, jen aby mu ten hlas už nepronikal do mysli a nesvíral srdce. Slepě se potácel černou mlhou, zakopával a vrážel do kmenů, které se znenadání vynořovaly píd' od něj. Nablízku slyšel své muže, klející a řinčící bronzem, když některý z nich občas upadl nebo narazil do stromu, ale žádného z nich nezahlédl. Jen někdy se v těsné blízkosti mihla nejasná silueta a kníže pokaždé polekaně pozvedl meč, protože si nebyl jistý, jestli je to živá bytost, nebo přízrak vyvržený odpornou temnotou.

Zakrátko dočista ztratil pojem o tom, kde je řeka a kde močál. Neměl ponětí, kterým směrem pokračovat. Prodíral se lesem a zápasil se sílícím pocitem, že černotou bude bloudit navěky.

Argonauty ztratili, o tom nebylo pochyb.

„Hekatéééééééé...“

~ ~ ~

Uprostřed houštin, ve skutečnosti jen pár sáhů od úpatí pahorku s mrtvým stromem na vrcholu, se nacházela nevelká mýtinka. Nevytvářela volný prostor jen v hustém porostu, ale také v kypící všudypřítomné černotě. U planoucího ohniště seděla na patách postava v černém hávu, nechávala krev ze svých mělce naříznutých zápěstí kapat do plamenů, kymácela se a dokola vydechovala jméno bohyně podsvětí.

„Hekatéééééééé...“

S každým slovem se z jejích doširoka rozevřených úst vyvalil proud temnoty, který hned strhly černé víry kroužící kolem, nasýtily se jím a opět divoce zabublaly.

„Hekatééé...“

Tentokrát Médeia zmlkla dřív. Překousla proud temnoty, která se z ní valila, a prudce se ohlédla.

Z mlhy se vyřítila mladá žena s děsivě černýma očima.

Médeia překvapeně vykřikla a popadla obětní nůž s trojúhelníkovou čepelí. Než se jím však stačila rozehnat, černooká všetkyně na ni skočila a strhla ji k zemi. Ženy se v jednom chumlu převálily přes ohniště – vyprskly jiskry a zaškvřely pálené vlasy a tkaniny – a skutálely se do trávy a mechu.

~ ~ ~

Astérios, který se stejně jako Sokol, Podarkés a všichni ostatní stal zajatcem temnoty, se najednou zastavil a zaposlouchal.

Hlas, opakující jméno temné bohyně, právě ztlchl.

Vzápětí se nadpřirozená mlha začala trhat a bojovník konečně zahlédl i kmeny stromů, jež byly od něj dál než několik pídí. Pozvedl labrys a přidal do kroku. Už nevrážel do stromů a nezakopával o vyčnívající kořeny a spletence trní.

Náhle prosvětlujícím se lesem prolétl táhlý výkřik, který drásal uši i srdce.

Astérios ten hlas, přestože byl znetvořený bolestí a zoufalstvím, okamžitě poznal.

„Kalógeros!“ vykřikl a rozběhl se ve směru volání.

~ ~ ~

Velká Matko, neopouštěj toto tělo! Nevšímej si bolesti, která jím zmítá! Ani nečistého ostří, které se do něj noří a vysává z něj sílu! Rituální čepel, poskvrněná krví stovek obětí na počest vládkyně podsvětí, proniká čím dál hlouběji a pokouší se tě vyhnat, avšak já tě snažně prosím, naplň mě naposledy svou mocí!

A umožni mi pevně sevřít vražedkyni, zatnout do ní neviditelné bodce světla a nadobro z ní vysát temnotu, kterou už tak dlouho rozsévá po světě.

Vím, že umírám. Ale dovol mi vzít s sebou i temného ducha, který proudí žilami kolchidské čarodějnice! Umožni mi očistit ji! A hlavně zlomit kouzla, která uvěznila mého bratra a mého vyvoleného!

Velká Matko! Neber mě ještě s sebou! Nenech mě odejít nadarmo!

~ ~ ~

„Kalógeros!“

Astérios před sebou zahlédl ohnivý záblesk. Prodral se houštinou a vtrhl na mýtinu s ohništěm.

A zůstal stát jako opařený.

Na zemi se v divokém objetí zmítaly Sýkorka a čarodějnice z černé lodi. Zahlédl Médeinu pěst, svírající rukojeť nože s podobou dvou spletených hadů. Čepel byla až po střenku ponořena v Sýkorčině hrudi. Věstkyně však pevně svírala zápěstí vražedné ruky a ze všech sil Médeie bránila, aby vytrhla nůž z rány. Druhou ruku zanořila do čarodějčinyých havraních vlasů a přitahovala její obličej ke svému. Obě ženy měly křečovitě rozevřená ústa. Z Médeiných se valila temnota a mizela v Sýkorčině hrdle.

Astérios pozvedl labrys, ale pak zaváhal. Nejdříve měl pocit, že cizinka zasévá do Sýkorky temnou moc, ale pak pochopil, že je to naopak. Věstkyně z čarodějnice kouzla vysávala. Médeia se pokoušela bránit, zuřivě se zmítala a nesrozumitelně huhlala, ale Sýkorka ji držela pevně.

Astérios mimovolně ucouvl.

Pak najednou Sýkorka spolkla poslední útržek černoty a její ruce uvolnily sevření. Médeia pustila rukojeť vražedného nože a spadla z věštkyně. Astérios se pomstychtivě ohnal sekerou. Kolchidská princezna se od něj odstrčila patami a prosebně zvedla ruku. Kvílela, plakala, kňučela jako spráskaný pes. Ve tváři už neměla zlobu a sebejistotu; jen nepopsatelný strach a zmatek. Jako někdo, kdo se probudil z dlouhého zlého snu a netuší, kde vlastně je a jak se tu ocitl.

„Nech ji... jít,“ zasténala Sýkorka. Astérios k ní sklonil pohled a viděl, že už má zase lidské oči. Médeia jeho zaváhání využila, obrátila se na všechny čtyři, vstala a s nářkem se rozběhla mezi stromy.

Astérios rozdrtil mezi zuby zoufalé zavrčení a vztekle odhodil labrys, jako by mu sama zbraň zabránila Sýkorku pomstít.

„Co jsi to udělala, lásko?“ zakvílel a klesl k ní na kolena. „Vypila jsi její temnou moc...“

„To ne já,“ zasípala. Na rty jí vyrazila rudá pěna. „Velká Matka... vstřebala... svůj temný... obraz... Médeia už nemá moc...“

Astérios se slzami v očích sevřel v prstech rukojeť hadího nože, stále vězícího v její hrudi.

„Dej to... pryč...“ přikývla Sýkorka.

Zaskučel hlasitěji než ona, když vyškubl čepel z rány a ruku i obličej mu pokropila horká krev. Sevřel dívku v náručí a nechal rudý déšť dopadat na svůj pancíř.

„Už mě volá...“ zašeptala mu z posledních sil do ucha.

Astérios nejdříve nechápal, o kom mluví. Pak měl na okamžik pocit, že slyší odněkud z lesa dětský pláč. Ohlédl se, ale nikoho tam nezahlédl.

Když obrátil pohled zpátky, Sýkorka už nedýchala.

XXXV.

Obdivuhodná smrt

„Kde je Médeia?!“ hulákal Iáson a zoufale se rozhlížel po břehu. Kolem něj probíhali Argonauti a po lávce se škrábali na palubu Argó. „Slyšíte? Viděl ji někdo?“

„Strážci jsou mrtví!“ zakřičel z lodě Orfeus, který jako první přeskočil zábradlí na pravoboku. „Někdo osvobodil zajatce!“

„Na to ti teď seru!“ zařval Iólan hrubě. „Chci vědět, kde je Médeia!“

„Asi zůstala v lese,“ odpověděl mu Lynkeus. „To ona vyvolala černou mlhu...“

„Vím, že ji vyvolala, hlupáku! Ale kde je? Bez ní neodplujeme!“

„Náčelníku,“ zhrozil se Kastór, „musíme okamžitě spustit Argó na vodu! Kdo ví, dokdy budou barbaři bloudit lesem! Každou chvíli se tu můžou objevit! Chceš ztratit další muže?“

„Klidně vás obětuju všechny, jen abych zachránil Médeiu!“ odsekl Iáson zlostně a zvedl zrak. „Zéte! Leť pro ni! Musíš ji najít!“

Boreovec poletující nad lodí přikývl a zamířil nad les, rozprostírající se jižně od hradiště.

„Támhle někdo běží!“ zvolal Orfeus z paluby a ukázal k východu.

Iáson se s nadějí ohlédl, ale bystrozraký Lynkeus ho zchladil.

„To je... Théseus! U bohů, on žije!“

Iáson se zachmuřil a zaskřípal zuby. „Kéž by ho sežrali Hádovi démoni! Doufal jsem, že se toho nafoukance konečně zbavíme!“

Jenže Athéňan už v tu chvíli skutečně vyrazil z houští za cestou a potácivým krokem sbíhal po svahu k lodi. Držel se za polámaná žebra, bolestné skučení střídal s kletbami a plival krvavé sliny. Navzdory tomu zakrátko dovrávorál k lávce.

„Nechtěli jste odplout... beze mne... že ne?“ vyřázel ze sebe.

Iáson chladně opětoval jeho pohled, pohrdavě ohrnul rty a obrátil zrak zpět k lesu za cestou. Zétés zakroužil nad okrajem lesa a náhle začal klesat. Slyšeli jeho volání, ale slovům nerozuměli. Na chvíli zmizel, aby se vzápětí opět vznesl, tentokrát s břemenem v náručí. Ve vzduchu povíval černý závoj.

„Našel ji!“ zajásal Iáson. „To je Médeia!“

Iólan se otočil, vyběhl na palubu a křikl na muže s dlouhými bidly v ruku:

„Odstrčte loď od břehu! Rychle! Odplouváme! Chopte se vesel! Rozviňte plachtu!“

Muži poslechli a napjali svaly. Netrvalo dlouho a veslice se chopil proud. Iáson sňal rohatou přilbici, podvědomě si otřel pot z čela a naposledy se zadíval na východ, k hradišti, k lužnímu lesu i do dálky se rozprostírajícímu močálu. Oči mu potemněly.

„U samotné Héré,“ procedil skrze zuby a odplivl si přes zábradlí, „necht’ je navždy prokleta tato divočina i špinaví barbaři, kteří ji obývají!“

~ ~ ~

Černá mlha se rychle trhala a Sokol konečně zahlédl okraj lesa. Tmavý obrys palisád Ostří, který se rýsoval za stromy, mu ukázal správný směr.

„Za mnou!“ křikl na muže vynořující se z černých chumáčů v houštinách a mezi kmeny.

Pořádně prořídlá družina se vyhnula z lesa a vyběhla na cestu lemující břeh. Tam se muži zastavili a zklamaně zanádařovali.

Velká plachta se znamením beraní hlavy se už nadouvala v mírném vánku asi půl míle jižně od hradiště. Argó se rychle vzdalovala, hnaná nejen větrem a proudem Vlčí řeky, ale také vesly čeřícími sluncem rozzářenou hladinu.

„Alespoň že nám zůstal jantar,“ vydechl Podarkés, stojící vedle Sokola.

„Ale jakou cenu jsme za něj zaplatili,“ připomněl mu vládce nevlídně.

„Já vím,“ sklonil princ pokorně hlavu. „Odpusť mi, kníže, jestli máš pocit, že jsem vás do toho krveprolití vehnal svou neodbytnou touhou získat poklad. Poháněl mě strach o osud mého království...“

„Nic ti nevyčítám,“ zavrtěl Sokol hlavou. „Jenže právě teď nejsem schopen myslet na kořist. Ztráty jsou ještě příliš bolestné.“

„Rozumím. I já jsem ztratil věrného družiníka.“

Z houfu bojovníků se zvedly sílící hlasy. Kníže a princ se ohlédli a spatřili přicházejícího lovce s cizokrajným lukem v dlani.

„Drápe,“ osopil se na něj Sokol, „kde ses schovával? Staly se věci, u nichž by se mi tvá zručnost hodila...“

Lovec před ním poklekl na jedno koleno a sklopil zrak.

„Prosím tě o odpuštění, mocný vládce. Nerozvážná myšlenka mě přinutila následovat vlčího kněžice. Napadlo mě, že by mohl potřebovat pomoc se splněním svého úkolu...“

Sokol se nadechl a spolkl zbytek výčitek. „A kde vlastně je? Přežil to?“

Dráp ukázal na opačný břeh řeky. „Přežil. Táhle je jeho člun.“

Kníže si zaclonil oči dlaní a zadíval se na západ. Skutečně – u rákosím zarostlého protilehlého břehu se na vodě houpala loďka z březové kůry. Kousek od ní se z travin vynořila hrbatá postava. Zamávala na muže pod hradištěm.

„Patří ti mé díky, kníže Sokolů!“ letělo nad řekou. „Za milosrdenství, za svobodu i za tuto zbroj! Zachránila mi život!“

„Takže jsi to přece jen dokázal!“ zakřičel Sokol. „Našel jsi otce?“

„Našel. A osvobodil. Ale obávám se, že už to není ten muž, kterého ses obával.“

„Nebál jsem se ho,“ procedil kníže skrze zuby.

„Hradiště je vaše!“ pokračoval Křivonohý. „Naložte s ním, jak uznáte za vhodné! Kmen Vlků si na ně nebude dělat nárok! Nějakou dobu Vlčí řeku nepřekročíme!“

„Jak to můžeš tvrdit?“ zavolal Sokol.

„Protože já jsem teď kníže všech Vlků!“ odvětil mrzák, otočil se a zmizel v rákosí.

„Smiloval ses nad úhlavním nepřítelem,“ utrousil Podarkés do ticha, které po těch slovech zavládlo. „To je čin hodný hrdiny a velkého vládce.“

„Kdepak. Byl to jen čin obyčejného, strízlivě uvažujícího člověka. Doufám, že toho jednou nebudu litovat.“

S těmi slovy Sokol ukázal řece záda.

~ ~ ~

Kůl s býčí hlavou byl povel na zem. Jantar se vysypal z rozpáraných vaků a leskl se všude kolem. Na příkrývce z drahých kamenů se chvěla na kusy rozsekaná těla dračích válečníků. Kostnaté hnáty pořád šátraly po zbraních, lebky cvakaly čelistmi. Sokol na jednu z nich s chutí dupl.

„Posbírejme jantar a zmizme odtud,“ přikázal.

Podarkés se fascinovaně rozhlížel. Až teď, když viděl kameny od severního moře rozházené všude kolem, pochopil, jak ohromný poklad se mu dostal do rukou. „Není pochyb – tohle mi umožní zachránit království. A stanu se Priamem – Vykoupeným.“

Pak mu ale pohled padl na mrtvého Ahurmunu a svit v jeho očích opět pohasl. Kyrias dřepěl u Chetity a oplakával ho, jako by s ním v životě nevyměnil jedině nevlídné slovo. Podarkés mu účastně položil ruku na rameno.

To ale nebyl poslední stín, který zastřel mysli přeživších mužů. Družiníci upozornili Sokola na Astéria, který se právě vynořil z lesa za pahorkem. Kníže se ohlédl a srdce mu pokleslo. Bezvládné tělo, které muž z Ostrova býků nesl v náručí, okamžitě poznal.

„Sestřičko,“ zachraptěl, vzal Sýkorku z bojovníkových rukou a pomalu ji položil na zem. Společně k ní poklekli.

„Zemřela v nelítostném zápase,“ zamumlal Astérios. „Dokončila, co si předsevzala. Věděla, že ji to bude stát život, ale neustoupila.“

„Obdivuhodná smrt.“

„To ano. Obětovala se, aby zlomila temnou moc kolchidské čarodějnice. Ta bestie už nikdy nikde nebude škodit tak jako tady. Utekla odtud jako obyčejná smrtelnice.“

„Sýkorko,“ pohladil Sokol mrtvou dívku po vlasech, „přísahám při Sluncovladovi a Velké Matce, že vezmu tvé tělo domů a vystrojím ti knížecí pohřeb. Mnozí otroci a mnozí dobří koně tě vyprovodí na cestě do podsvětí. Vztyčím ti na pláních u Granu mohyly, jakou se nemohou pyšnit ani nejproslulejší muži našeho knížecího rodu...“

Hlas se mu zlomil. Měl co dělat, aby zadržel slzy. I Astérios se zhluboka nadechl, zvedl hlavu a zamrkal, aby vyhnal vlhkost z očí. Zahlédl Podarka, truchlícího nad Ahurmunovou mrtvolou.

„Vidím, že jsi přišel o pobočníka, Trójane,“ protlačil sevřeným hrdlem. „Možná za něj budeš hledat náhradu.“

Podarkés vzhlédl. „Nabízíš mi své služby?“

Astérios přikývl. „Už mě v těchto končinách nic nedrží. Konečně jsem ze sebe setřásl stíny minulosti. Porazil jsem muže, který zničil můj domov. Je čas vrátit se k Moři mnoha ostrovů. A kromě toho se chci ujistit, že bude poklad dopraven tam, kam je potřeba. Bylo kvůli němu prolito příliš mnoho krve. Je třeba se postarat, aby se všechny oběti a útrapy neobrátily vniveč.“

Podarkés vstal. „Uvědomuješ si, že po mém boku pravděpodobně půjdeš do války? Jestli se Héraklés v Tróji uhnízdil, možná nám město nevydá ani za všechny poklady světa.“

Astérios také vstal a vycenil zuby. „V tom případě toho mykénského hlupáka seznámím se svou sekerou!“

Sluneční svit přeběhl po bronzovém ostří labrysu nad Astériovým ramenem a kralevic z Tróje rozvážně přikývl na znamení, že bývalého strážce labyrintu na daleké *Krété* bere za slovo.

KONEC

Juraj Červenák

**SEKERA Z BRONZU,
ROUNO ZE ZLATA**

Z dosud nepublikovaného slovenského originálu
„Sekera z bronzu, rúno zo zlata“ přeložil Robert Pilch.

Jazykový redaktor Jiří Popiolek.

Odpovědný redaktor Robert Pilch.

Obálka a ilustrace Michal Ivan.

Vydání první.

Vydalo nakladatelství Robert Pilch – BROKILON,

Nuselská 1418/51, 140 00 Praha 4

roku 2009 jako svou 26. publikaci.

<http://www.brokilon.cz>

brokilon@brokilon.cz

Tisk Marten, s.r.o.

Cena 238,- Kč

ISBN 978-80-86309-25-5